

9
70

ANUL XIX
NR. 769
28 FEBRUARIE 1970

LACARA

reportaj de sapte zile

constituirea academei de științe sociale și politice a republicii socialiste românia

Vineri, 20 februarie, au luat sfârșit lucrările Adunării generale de constituire a Academiei de Științe Sociale și Politice. Cu această ocazie, în baza propunerilor făcute în dezbateri, Adunarea generală a aprobat în unanimitate Statutul noii Academii și a întocmit lista de candidați pentru membrii Academiei. Prin vot secret, pe buletine, Adunarea generală a ales 125 membri titulari și 93 membri corespondenți, stabilind de asemenea componența celor 8 secții, după care, în ședințe separate de constituire, au fost aleși președinții acestora.

Declarându-se constituită Academia de Științe Sociale și Politice, s-a trecut apoi la alegerea prin vot deschis a organelor de conducere. Luând cuvântul și subliniind marea importanță pe care o prezintă înființarea Academiei, academicianul Constantin Daicoviciu a propus în numele unui mare număr de oameni de știință și cercetători ca tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** să fie ales președinte de onoare al Academiei.

Primită cu aplauze puternice și ovatii, propunerea a fost însușită de întreaga adunare, care, exprimând poziția tuturor oamenilor de știință din țara noastră, a ales cu entuziasm și în unanimitate ca președinte de onoare al Academiei de Științe Sociale și Politice pe tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, secretarul general al Partidului Comunist Român.

În după-amiaza aceleiași zile, tovarășul **Nicolae Ceaușescu**, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat, s-a întâlnit la sediul C.C. al P.C.R. cu membrii prezidiului noii Academii. Sînt convins, a arătat cu această ocazie tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, că prezidiul Academiei de Științe Sociale și Politice, secțiile nou constituite, vor trece la elaborarea unui program concret de muncă și că, pe baza acestui program, se va realiza intensificarea muncii de cercetare în institute, în universități, în centrele sociale și economice ale patriei noastre.

legume mai multe și la timp

Vremea capricioasă de la sfârșitul acestei ierni nu constituie, pentru legumicultorii județului Dolj, un motiv de îngrijorare. Planul de măsuri stabilit de direcția agricolă județeană este urmărit și îndeplinit cu exactitate în așa fel încît cele 13 000 ha planificate a se cultiva cu legume să poată oferi la timp rodul lor. Prin această suprafață, județul Dolj, al cărui relief oferă condiții optime producției de legume, ocupă locul al doilea pe întreaga țară. De aceea preocupările actuale au fost îndreptate, după cum ne informează tovarășul **Mihai Băluță**, directorul direcției agricole județene, nu spre extinderea suprafeței cultivate, ci spre o exploatare cât mai rațională, intensivă, care să ducă la obținerea de recolte timpurii, bogate, de pe fiecare hectar în parte. Pentru anul în curs s-a trasat ca sarcină de plan obținerea a 3 000 kg legume în plus la fiecare ha față de anii precedenți.

Ținînd seama de indicațiile documentelor de partid, în județul Dolj s-a trecut la o repartizare teritorială judicioasă, care să asigure valorificarea cât mai deplină a condițiilor naturale și economice existente în fiecare unitate. În felul acesta s-au continuat pregătirile la unitățile profilate pe produse destinate exportului, preconizîndu-se o cantitate de 30 000 de tone. Datorită existenței fabricilor de conserve de la Calafat și Caracal, o altă zonă legumicolă este concentrată în

jurul acestor localități. În sfârșit, în stabilirea cooperativelor producătoare de legume s-a ținut seama, pe lîngă necesarul de forță de muncă și de tradiția locurilor, și de apropierea de oraș. Totuși, în jurul orașului Craiova există încă posibilități de extindere a suprafețelor cultivate cu legume care să ducă la depășirea celor 20 000 de tone destinate pieței și care se dovedesc adesea neîndestulătoare.

Pentru o cât mai bună urmărire a procesului de producție, direcția agricolă județeană a hotărît concentrarea producției în 54 C.A.P. ce vor cultiva 6 100 hectare în culturi principale și 2 800 hectare în culturi succesive. În scopul asigurării unei producții-marfă de 95 000 tone. Întreaga suprafață cultivată cu legume va fi amplasată pe terenuri irigate.

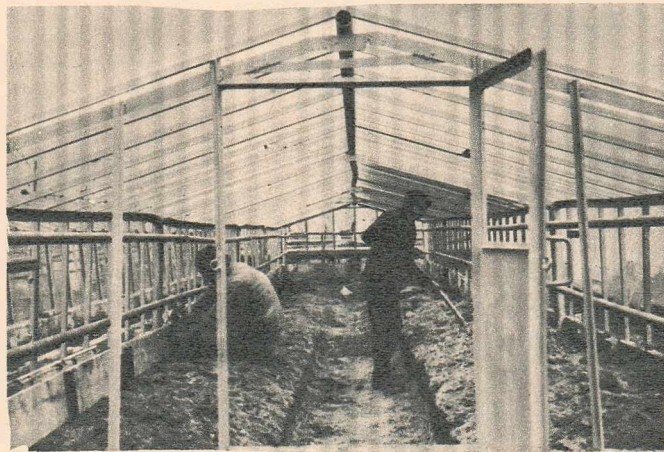
O altă acțiune a direcției județene, care va influența pozitiv întreaga activitate economică din cooperative, o constituie cooperarea cu institutele și stațiunile experimentale agricole. Astfel, direcția agricolă cu sprijinul cercetătorilor de la Facultatea de agricultură și de la stațiunea experimentală vor profita în anul acesta 60 cooperative agricole de producție pentru producerea cartofului timpuriu și extratimpuriu pe o suprafață de 600 ha pe sistem irigat. Tot cu ajutorul cercetătorilor s-au făcut studiile de profilare și amplasament a celorlalte legume și s-a asigurat asistența tehnică în solarii, punîndu-se pe

baze științifice întreaga activitate. De asemenea, brigadierii școlariți au simțit din plin sprijinul specialiștilor de-a lungul celor 9 sau 12 luni de școală.

În prezent în județul Dolj s-a completat necesarul de răsadnițe, asigurîndu-se întreaga bază materială pentru o suprafață de 882 000 mp pentru semănat și repicat. Culturile de roșii timpurii sub polietilenă vor ocupa o suprafață de solar pe 194 ha față de 70 ha anul trecut. Însămînțările pentru răsaduri au fost încheiate: de asemenea, repicările. Au început și lucrările de

însămînțare și plantare a morcovilor, pătrunjelului, mazării, păstărilor. Ceapa verde se va recolta anul acesta de pe o suprafață de 450 ha; 170 ha vor fi cultivate cu usturoi verde și 37 ha cu ridichi de lună. Concentrarea, specializarea unităților și urmărirea atentă a muncii de zi cu zi a harnicilor legumicultori din județul Dolj sînt doar cîteva din măsurile care vor duce la o producție sporită de legume, la asigurarea pe o scară largă a cerințelor populației.

Petre ANGHEL

La Maglavit, jud. Dolj, răsadurile vor fi timpurii și de bună calitate.

pe nume phyllophora...

Cine și-ar fi imaginat că grațioasa și decorativa algă marină născută în valul ce se rostogolește în apropierea țărmului, că horbota ce la atingere se dovedește fragilă și inconsistentă ascunde virtuți uimitoare? În continuă căutare de noi resurse de materii prime au început recent să fie studiate și calitățile și proprietățile diferitelor alge. Rezultatele au întrecut orice așteptări. În cadrul laboratorului de biologie marină aparținînd Institutului de biologie «Traian Săvulescu», s-au încheiat lucrările de cartare a rezervelor de alge din apele teritoriale românești. O «inventariere» cit se poate de binevenită și care a dus la constatări importante. Astfel, aglomerările de alge roșii — sau phyllophora, cum le numesc specialiștii — grupate în zona gurilor Dunării și de-a lungul litoralului, repre-

zintă cea mai mare rezervă de acest gen cunoscută pînă în prezent în lume. Pe o suprafață de 11 000 kmp, roșul violent al algelor domină solul marin, dar efectul cromatic e mai puțin important decît constatarea, la care s-a ajuns după nenumărate experiențe, că alga respectivă conține puternice concentrații de iod și agaroid (gelatină vegetală), substanțe ce-și găsesc o largă întrebuințare în industria alimentară, textilă și în fabricarea de medicamente. Specialiștii au evaluat în milioane de tone rezervele de alge din perimetrul respectiv. Dacă vom adăuga că un singur gram de agaroid — extras din alge — poate solidifica un litru de apă, vom conveni că viitoarele «recolte» justifică din plin încrederea pusă în noua... plantă de cultură (de ce nu?).

H. MIHAI

la calea ferată treburile nu merg ca pe roate...

Calea ferată rămîne în continuare ramura cu ponderea cea mai mare în transporturile terestre ale țării, componentă a sistemului circulatoriu al economiei naționale și a vieții cotidiene

moderne. Un adevărat sistem arterial al țării, a cărui activitate trebuie să se desfășoare fără strângulări și întreruperi, în cele mai optime condiții. Datele furnizate de Direcția generală a mișcării

din Departamentul Căilor infermă însă în mare măsură deziderat, mai ales în ritmicității, a executării a obligațiilor ce le au C.F.R. și cele beneficiare sibilitatea de a trimite, în cazuri, vagoane la timpul și locul de încărcare re: insuficiența spațiilor de care-descărcare și manip mărurilor din triaj, sta mari pe parcurs, anulare nului după ce a fost în spre locul de încărcare, colaborare între conduce țiiilor și unitățile benefici: doar cîteva exemple în ace Dar iată și alte cîteva f date care confirmă lipsuri tente în unitățile ferov care ilustrează în mod frecvența în continuă c a acestei situații.

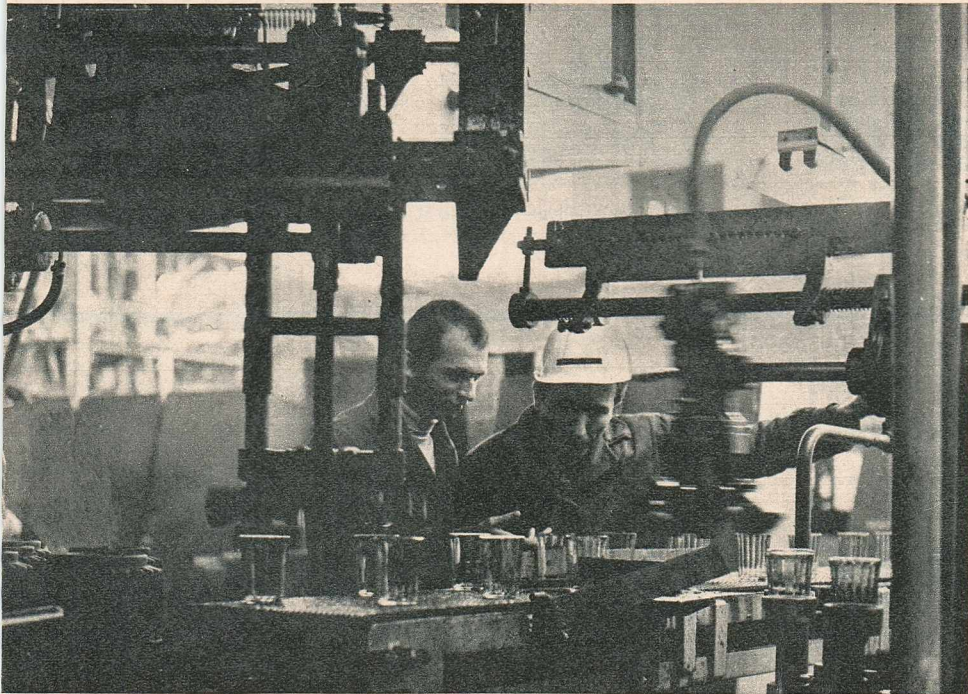
Sintem la peste jum primului trimestru. Zilnic și triaj stau nefolosite 4 goane de marfă. Cauza? La vedere din lipsă de co întreprinzînd o analiză a tivei situații negative vom va că marii beneficiari ai ciilor C.F.R. au devenit tat, de-a lungul anilor, pro — în mare măsură — a neritității transporturilor. E ția este cit se poate de s în primele 3-4 luni ale ministerele, întreprinderil stituțiile prezintă foarte cereri de transport, pentr următoarele luni solicitar devină atît de numeroși organele de resort sînt p imposibilitatea de a satisfa clienții. Iată deci una din c importante care duc la în rea aprovizionării și desfac crearea unor perturbații în trie, construcție și în alte r.

Este semnificativ, de pild în 1969 Ministerul Con țiiilor Industriale a avut mătoarea ritmicitate: trim I — 10,2 la sută; II — 27,2 la III — 32,2 la sută și IV — 3 sută. Și anul acesta, pi prezent, ministerele econ au adoptat aceeași linie, trii propuneri pentru o cifr care rezultă o nefolosire p mestru în curs a unei cap: de 4 milioane tone.

În decursul anului trecut de 1968, locațiile au înregis creștere de 50 la sută. Cel mari recorduri «negative» dețin: Ministerul Industriei lurgice (20 955 788 lei), I terul Industriei Materialele Construcției (21 538 367 l Ministerul Industriei Con țiiilor de Mașini (17 205 300 În cîte scopuri economice cial-culturale nu ar fi put folosite aceste zeci de mil de lei?

Se impune ca o nece stringentă aplicarea consec în practică a indicațiilor Ple C.C. al P.C.R. din decembrie cu privire la stabilirea unor cini concrete pentru uni feroviare și beneficiarii de t porturi de a-și corela cit judicios activitatea în scopu bunățării desfășurării tran: turilor pe calea ferată.

de o sută de mii de ori: hai noroc !

a Fabrica de obiecte și arti-
de sticlărie-București a în-
în funcțiune linia a doua a
torului 5, care va produce
are printr-un sistem de pre-
e. La cele peste 100 000 de
are — capacitatea de pro-
iectione anuală — se adaugă 20 000
e de flori și alte obiecte me-
: să împodobească încăperile.
iectele se pot produce la di-
nsiuni și culori variate, ceea

ce ne îndreptățește să sperăm
că proiectanții vor fi generoși în
soluțiile propuse și vor aduce
utilității un spor de frumusețe.

O caracteristică a noii linii o
constituie consumul redus de
material specific și de gaz (50%
față de necesarul vechilor unități
industriale), economisirea fiind
posibilă datorită cuptoarelor de
înaltă tehnicitate. De altfel, în-
tregul proces tehnologic este di-

rijat printr-un sistem radio di-
rect de la tabloul central de
comandă, fapt posibil datorită
automatizării complete a celor
peste 20 000 de subsansambluri.

Deși sîntem convinși de pe
acum de calitatea paharelor, ne
rezervăm un adaos de entuziasm
pentru cînd le vom privi pline
de licoarea lui Bachus.

Dan BALASAN

în teleorman, după 2 300 de ani

îngă satul Albești (jud. Teleor-
n), nu departe de confluența
lui Bundeia cu Vedea, au fost
ase de curînd la lumină urmele
și cetăți geto-dacice (secolele
III î.e.n.). Așezată pe un bot
deal, cetatea domina, la vre-
a respectivă, o parte din Cîm-
Munteană. Prezența ei a fost
analată pentru prima oară de
re istoricul Gr. Tocilescu, care
1898, împreună cu faimosul
tograf Pamfil Polonic, urmă-
identificarea vechilor așezări
o-romane aflate de-a lungul
de-a latul țării. Săpături ar-
ologice sistematice sînt efec-
te abia acum, după 70 de ani,
către Institutul de arheologie.
De s-a descoperit? Este vorba
ne informează arheologul Emil
scalu, conducătorul șantieru-
arheologic de la Albești —
scoaterea la lumină a unei
ași foarte bine întărite, cu un
em de fortificații original și
multe privințe deosebit de
elalte cetăți geto-dacice cer-
ate pînă acum în Muntenia.
re zidurile ei se afla probabil

sediul unui centru tribal, cu o
garnizoană permanentă, cetatea
constituind în același timp și un
loc de refugiu pentru populație
în caz de primejdie. Și azi, după
2300 de ani, se mai poate vedea
valul de apărare (din pămînt),
lung de peste 200 de metri și
șanțul care înconjura cetatea.
Săpăturile efectuate în incinta
cetății au condus la descoperirea
unui bogat material arheologic;
foarte multă ceramică dacică, am-
fore grecești (de import), pum-
nale admirabil lucrate, cu carac-
teristici specifice armelor daci-
lor, podoabe din sticlă și argint,

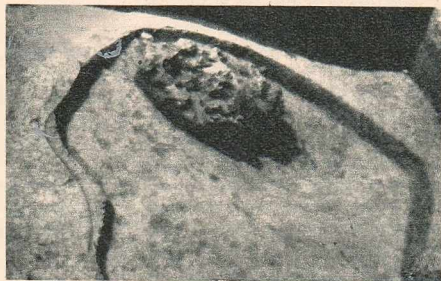
monede emise în cetățile grecești
de pe coasta dalmatică etc.

Cu prilejul săpăturilor s-a mai
stabilit că cetatea a fost înălțată
peste o așezare și mai veche, din
perioada de la sfîrșitul epocii de
bronz, începutul primei părți a
epocii fierului.

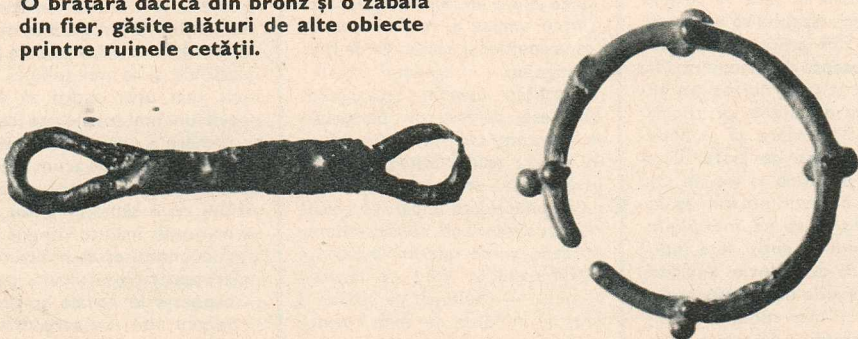
Descoperirile de la Albești
fiind deosebit de importante,
rezultatele cercetărilor vor con-
stitui obiectul unei comunicări
științifice ce urmează a fi prezen-
tate încă în primăvara aceasta
de către arheologul Emil Moscalu.

F. URSEANU

Vatra descoperită
într-o locuință din
incinta cetății.

O brățară dacică din bronz și o zăbală
din fier, găsite alături de alte obiecte
printre ruinele cetății.

cronică rurală:

un milion de hectare

În 1970 — an hotărîtor pentru
realizarea integrală a prevederilor
cincinalului în domeniul îm-
bunătățirilor funciare — vor fi
amenajate pentru irigații
225 000 ha. Cea mai mare parte,
circa 185 000 ha, se realizează
din fondurile statului. Noile
suprafețe irigabile sînt cuprinse
în mari sisteme: Carasu — Gălă-
țui — Călărași, Pietroiu — Ște-
fan cel Mare, Calafat — Băilești
și terasa Brăilei. În acest din
urmă sistem, pe care vor fi amena-
jate 72 000 ha, a început construc-
ția canalului magistral, lung de
48 km, care pornește de la Dună-
re și sfîrșește în albia riului
Buzău. Pînă acum, pe această

terasă au fost pregătite pentru
irigații 10 000 ha.

Și irigațiile prin aspersiune vor
înregistra un spor substanțial.
Anul acesta își va face apariția
pe ogoare un nou agregat de
pompare, cu motor de 65 CP,
avînd un debit de 52 litri pe
secundă și o putere de pompare
pînă la înălțimea de 58 m. Un
astfel de agregat, realizat de
Uzina de utilaj petrolier din
Tîrgoviște, va putea să fie utilizat
pe parcele de 50-60 ha.

Potrivit prevederilor, la sfîr-
șitul acestui an suprafața irigată
va ajunge la 1 000 000 hectare,
iar după încheierea cincinalului
următor la 3 000 000 hectare.

minifermă

Cu concursul Cooperativei agri-
cole de producție de la Ceacu,
Școala generală din comuna Cuza
Vodă, județul Ialomița, a organi-
zat o fermă didactică pe o supra-
față de 5 hectare. Toate lucrările
vor fi efectuate de elevi. Mai
mult, tot școlarii dețin și funcțiile
de conducere: șef de echipă, eco-
nomist, șefi de echipe. Cele 5 hec-
tare nu vor constitui nici pe
departe un teren pentru joaca
de-a... agricultura. Printre altele,
«conducerea» minifermei vor-

bește foarte insistent despre
planificare. Astfel, micii fermieri
și-au propus ca de pe tarlaua lor,
parcelată pentru multe culturi,
să obțină recolte corespunză-
toare unor producții de
6 000 kg porumb, 3 200 kg fasole
verde, 4 000 kg mazare verde,
9 000 kg ceapă uscată, 7 000 kg
arpagic la hectar și... multă-multă
experiență.

În comuna Cuza Vodă, pasiu-
nea și-a găsit astfel cîmp larg
și corect de acțiune.

aniversare

Comuna Apostolache din ju-
dețul Prahova a împlinit 375 de
ani de existență documentară,
deși unele atestări neoficiale so-
cot așezarea mult mai vîrstnică.
Evenimentul a fost cinstit prin
festivități care s-au bucurat de
interesul general. Între altele a
fost organizat un simpozion în

cadru cărui s-a evocat pe larg
istoricul acestei vechi localități,
precum și transformările de ordin
economic, politic și social-cultu-
ral pe care le-a cunoscut în anii
construcției socialiste. Cu această
ocazie, în comuna Apostolache
a fost deschis un muzeu etno-
grafic.

C. ALEXE

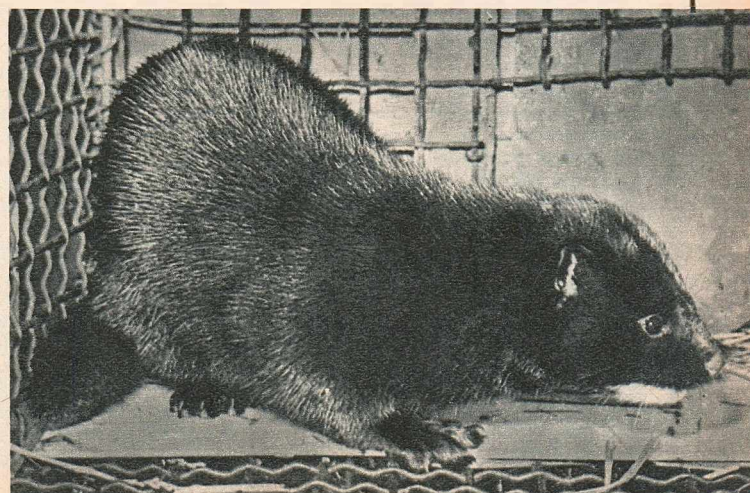
o cifră liniștitoare

Urs, focă, jder, vizon, lup ca-
nadian, lup pur și simplu, vulpe,
sconcs — nume care pentru ori-
care femeie au rezonanță la tel
de plăcută, mai ales în timpul
iernii. După cum artizanul, crea-
tor de podoabe, a fost înlocuit
cu timpul de marile întreprinderi
sau laboratoare, în care se creează
perle așa-zise de cultură,
tot așa și vînătorul care aducea
mîndru prețioasele blănuri obți-
nute în condiții neînchipuit de
grele este înlocuit astăzi prin
crescătoria în care se înmulțesc
fel de fel de animale cu blănuri
prețioase.

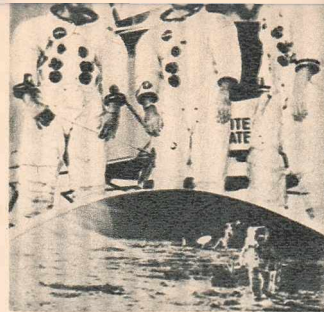
De pildă, micul animal destul
de dulce și nevinovat din foto-

grafie reprezintă de fapt materia
primă a acelor mult apreciate
«nurci». Pentru că, așa cum aflăm,
la I.A.S.-Prejmer crescătoria de
nurci care a luat ființă în 1967,
cu un efectiv matcă de 250 de
așemenea animale, a ajuns astăzi
la 1 000 și asigură anual peste
3 800 de blănuri. Dacă vreodată ați
intrat în vreo blănărie, dornice
să vă împodobiți paltoanele cu
elegantele nurci, și vînătorul
v-a răspuns «nu mai avem» —
fiți liniștite. Pînă în 1972 numai
de la acest puțin cunoscut pînă
acum I.A.S. se vor livra cîte
15 000-20 000 de blănuri.

I. POP

reportaj de sapte zile

COPERTA NOASTRĂ:

ALAN BEAN, CHARLES CONRAD, RICHARD GORDON, membrii echipei «Apollo-12», vizitează țara noastră (Citiți pag. 4-5)

Prezentarea artistică:
Alexandru FRANCISC

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1, Sectorul 1. Căsuța poștală 41 12. Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic «Casa Științei».

ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU „FLACĂRA”

AZI ȘI MÎINE ÎN COSMOS

BEAN, CONRAD ȘI GORDON

vorbesc cititorilor noștri

despre cele mai actuale probleme ale astronauticii

În preajma vizitei lor în România, redacția revistei noastre s-a adresat telegrafic cosmonauților Alan Bean, Charles Conrad și Richard Gordon, rugându-i să răspundă, pentru cititorii «Flacării», la o serie de întrebări privind experiența lor personală și unele probleme cu caracter mai general privind programele cosmice în curs și de perspectivă. După cum veți putea constata, întrebările, respectiv răspunsurile primite, acoperă o sferă foarte largă de activități, abordând probleme fundamentale ale explorării cosmosului — desigur, așa cum sint văzute ele în S.U.A. — în momentul de față.

În paginile de față redăm textul integral al interviului acordat de echipajul navei «Apollo-12» în exclusivitate revistei «Flacăra».

L.N.

CU «TAXIUL» SPRE LUNĂ

Întrebare: Cînd credeți că vor putea efectua cercetări în spațiul cosmic și pe corpurile cerești apropiate oameni de știință și tehnicieni alături de cosmonauți profesioniști? Există o vîrstă-limită? Specialiștii respectivi vor trebui să poseze calități fizice excepționale?

Răspuns: În momentul de față în Statele Unite se fac cercetări pentru punerea la punct a unui sistem de transport denumit «Taxi cosmic». Acest «taxi», care poate fi refolosit de o sută de ori sau chiar mai mult, va reduce considerabil costul plasării pe orbita circumterestră. Se crede că pe această cale costul va scădea de zece ori.

Cu aceste nave vor călători două categorii distincte de persoane. Mă refer pe de o parte la astronautii profesioniști, care în cazul de față pot fi comparați cu echipajul unui avion de transport obișnuit. Pe de altă parte, în compartimentul de călători vor putea lua loc tot felul de persoane angajate în activitatea spațială, de pildă, tehnicieni pentru o stație cosmică, meteorologi, fizicieni, astronomi și poate — de ce nu? — bucătari și îngrijitori. Noi credem posibil ca primele vehicule de acest tip să zboare încă la sfîrșitul acestei decade.

În aceste condiții cercetătorii angajați în activitate spațială nu vor trebui să se limiteze la o orbită circumterestră «joasă». Cu ajutorul acestui «taxi» ei ar fi plasați pe orbita circumterestră și de acolo ar fi transbordată pe un alt vehicul, acționat poate de energie nucleară, și transportați pe o orbită circumterestră «înaltă» sau chiar pe Lună.

ȘI BUNICILE VOR CĂLĂTORI ÎN COSMOS!

În ceea ce privește calitățile fizice ale persoanelor respective, nu cred că vor juca un rol hotărîtor. Orice om sănătos va fi în stare să călătorească în spațiul cosmic. În fond, astăzi bunicile noastre zboară în mod obișnuit cu avionul, și într-o bună zi cred că alte bunicii vor face călătorii cosmice fără ca să fie expuse la pericole mai mari decît într-un avion de transport obișnuit.

Întrebare: Cele două echipe de astronauti americani care au călcat pe solul lunar au resimțit o adevărată euforie: le-a venit să cînte, să facă salturi «ca de girafă» — este chiar expresia dv., domnule Conrad — etc. Cum se explică această «exaltare»? Doar prin satisfacția de a fi realizat un lucru nit de neobișnuit, ca o promenadă lunară? Sau există și alte cauze obiective, fiziologice? Care este

efectul gravitației reduse pe Lună asupra acestei stări de euforie?

DE CE AM «DANSAT» PE LUNĂ...

Răspuns (Charles Conrad): Nu există nici o cauză fiziologică pentru această stare de euforie. Alan (Bean) și cu mine ne entuziasmăm în general pentru ceea ce facem. Cei care au urmărit prin radio zborul nostru și care nu ne-au cunoscut personal au fost poate surprinși de modul nostru de manifestare, dar cei care ne cunosc și care se află tot timpul în jurul nostru consideră că felul în care am reacționat era perfect normal pentru noi.

De fapt întrebarea dv. comportă mai multe răspunsuri. Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegeți este că noi ne antrenăm pe Pămînt în condițiile gravitației terestre. Aici, «acasă», noi cîntăm împreună cu echipamentul nostru aproximativ cite 125 kg fiecare, în timp ce pe Lună greutatea scade de șase ori. Pe măsură ce ne adaptăm la gravitatea lunară redusă și făceam pași foarte mari dar în ritm încet, ca la cinematograful în filmare încetinită, ni se părea tot mai mult că mișcările noastre se aseamănă cu cele ale unor girafe fugind, așa cum apar în film.

Probabil că motivul principal pentru care Al și cu mine am simțit euforia la care vă referiți se datorește faptului că am așezat «la doi pași» de craterul care reprezenta ținta noastră. Or, trebuie să știți că noi ne-am antrenat luni de zile în șir tocmai pentru a fi în stare să ajungem cit mai aproape de țintă. Cînd am pășit pe Lună și ne-am dat seama cit de ușor puteam să lucrăm acolo și să ne îndeplinim sarcinile, am resimțit, fără îndoială, o stare de euforie. Am fost fericiți că lunile de antrenament, de efort, au fost rodnice. Știam că antrenamentul fusese judicios organizat și cunoșteam exact misiunea noastră, și toate acestea

ne-au dat un simțămînt de bună dispoziție, de încredere în echipamentul nostru spațial. Dintr-o dată, Luna a devenit un «prietен» pentru noi și eram foarte fericiți că ne aflam acolo.

Întrebare: Care au fost primele cuvinte cu care v-au întîmpinat familiile dv. cînd v-ați întors pe Pămînt după expediția lunară?

Răspuns (Richard Gordon): Îmi este greu să răspund la întrebarea dv. Mărturisesc că nu-mi aduc aminte exact care au fost aceste cuvinte... Știu însă că puțin timp după ce am ajuns pe nava portavion am vorbit cu familiile noastre la telefon și, desigur, ele erau foarte agitate și în același timp foarte ferice să știe că ne-am întors cu bine pe Pămînt.

Ce-am simțit noi personal? Satisfacția de a fi executat o misiune în cele mai bune condiții. La prima conversație cu familiile au predominat sentimentele de fericire și de satisfacție. Aceleași sentimente au fost împărtășite și de soțiile și copiii noștri.

REDUCERILE ÎN BUGETUL NASA ȘI VIITORUL PRO- GRAMELOR COSMICE AMERICANE

Întrebare: În presă au apărut știri despre proiectate reduceri în bugetul NASA. Vrem să punem acum citeva întrebări care nu vizează în nici un chip excepționalele calități umane și profesionale ale cosmonauților și oamenilor de știință angajați în programul «Apollo» — calități unanim recunoscute. Care este părerea dv. personală în momentul cînd pe glob, inclusiv în S.U.A., există atitea probleme nerezolvate, de importanță vitală — de pildă lupta împotriva cancerului și a altor boli, subdezvoltarea (evident, nu ne referim la S.U.A.) subalimentația, lipsa de locuințe etc., etc. — cheltuieli de ordinul a zeci de miliarde de dolari pentru salvatul cosmosului nu sint oare un lux pe care omeneia nu și-l poate permite la ora actuală? Nu ar

trebui oare — este o întrebare c «dură» pentru dv. — ca cerceta cosmosului să se desfășoare la scară simțitor mai redusă de pînă în prezent? Sau există oare așa cum credem noi — posibilitatea de a se elibera uriașe resurse materiale prin realizarea de economii la alte capitale, care ar permite dezvoltarea paralelă a cercetărilor cosmice și a luptei pentru o mai demnă condiție umană?

Răspuns: Este dificil să dăm răspuns corespunzător întrebărilor dv. într-un spațiu atît restrîns, totuși putem să expunăm unele păreri. Convingerile noastre fermă este că investiții făcute de țara noastră în explorarea cosmică sint cele mai fructuoase pe care le-a făcut vreodată și cred că aceasta este adevărul și pentru alte state. Statele Unite cheltuiesc cam a doua sută par din produsul național total pe partea NASA (Administrația națională pentru cercetări cosmice astronautice), și roadele sint co-siderabile.

ECONOMII PENTRU AGRICULTURĂ DATORITĂ EXPLORĂRII COSMOSULUI

Programele spațiale care reclamă o adevărată perfecțiune tehnică au devenit piatra de temelie pentru tehnologia noastră. Zeci de noi produse au fost create și se află în circulație tot mai pentru că programul de cercetări cosmice a dat naștere la noi materiale și la noi tehnici. Este mult mai ușor astăzi să faci previziuni meteorologice juste, ca urmare a progreselor tehnice cosmice — și de pe acum se întrevede posibilitatea unor atari previziuni cu o săptămîină sau chiar cu mai mult înainte. Singur acest fapt economisește milioane de dolari pentru agricultură, pentru transporturile navale și aeriene și pentru alte sectoare care depind într-o măsură hotărîtoare de starea timpului.

Telefonul, televiziunea și alți

iri de comunicații au fost și îmbunătățite în mod substanțial ca urmare a dezvoltării tehnologiei spațiale. Am putea lărgi mult această listă care enumeră beneficiile obținute de pe urma cercetărilor cosmice.

Ar mai putea spune și altceva legătură cu întrebările dvs. Cheltuiți pentru cosmos cheltuiți pe pământ pentru plăți salariile celor angajați în gramul cosmic. Acești bani merg în cele din urmă în prăvălii, trizerii, în atelierile de reparare automobile ș.a.m.d. Fiind cheltuiți pe pământ, lumea profită de pe urma lor.

Și există și un alt aspect. Dacă pune capăt dintr-o dată programului de cercetări spațiale există nici o garanție că fondurile astfel «eliberate» ar fi îndreptate spre cercetări asupra cerului, de pildă, sau asupra unor probleme similare. De fapt, să ar fi să ne raportăm la exemplul din trecut, am putea afirma fondurile nu și-ar găsi o astfel de destinație.

În fine, există multe probleme care încă nu au fost rezolvate pe pământ, unul dintre cele mai folosite moduri de abordare a acestor probleme este de a face ca societatea să păstreze neștirbită inventivitatea, să aibă la dispoziție o tehnologie tot mai perfecționată, să permită o productivitate tot mai înaltă. Chiar dacă programul spațial nu ar avea nimic în comun cu activitatea de cercetare științifică, el totuși ar merita să fie întreprins.

ANURI PRIVIND MARTE, MERCUR ȘI O VECHĂ «CUNOȘTINȚĂ»: LUNA

Întrebare: Care sînt planurile NASA — în lumina proiectatelor

reduceri bugetare — privind Marte și Mercur? Este de așteptat ca viitoarele aselenizări să aducă ceva esențial nou în viitorul apropiat?

Răspuns: Bugetul propus de președintele Nixon pentru NASA, în 1971, este de 3,3 miliarde dolari. Cifra este mai mică decât am dori-o în condiții ideale, totuși este o sumă considerabilă, care ne va permite să continuăm cu energie programele noastre cosmice. În general, noi vom fi capabili să atingem toate obiectivele propuse, în unele cazuri însă — este adevărat — cu o anumită întârziere. De pildă, lansarea primei noastre stațiuni cosmice rudimentare fusese programată pentru mijlocul anului 1972, dar ea va fi amînată pentru sfîrșitul aceluiași an.

În ceea ce privește planeta Marte, noi am programat un zbor orbital în 1971. Intenționăm să trimitem o rachetă fără echipaj la bord, care să «aterizeze» acolo în 1973, dar din cauza reducerilor bugetare vom amîna acțiunea pentru viitoarea «conjunctură» marțiană favorabilă: 1975. Acesta este singurul nostru program cosmic concret în ceea ce privește Marte. Totuși de pe acum se studiază și vom continua să studiem problema trimerii unei rachete cu echipaj la bord spre Marte, care ar putea avea loc în perioada 1980-1990 sau imediat după aceea.

O lansare spre Iupiter va avea loc în 1972.

Pentru a reveni la Lună, cred că vom obține date semnificative de pe urma viitoarelor aselenizări. De pildă, sperăm să aflăm foarte multe despre originea sistemului solar. Deși nu este de așteptat că oamenii de știință vor ajunge la concluzii bine definite pentru încă multă vreme de aci înainte, există de pe acum indicații că

asemenea concluzii științifice vor decurge din programul nostru. De pe acum am aflat multe lucruri interesante despre constituția și vîrsta Lunii.

Este însă posibil că cel mai de preț rezultat al programului «Apollo» constă în aceea că noi am dovedit posibilitatea unor asemenea călătorii. Am arătat că omul are voință și capacitatea tehnică de a se deplasa în spațiul cosmic cu o mare precizie și de a face acolo lucruri folositoare.

UN PROGRAM COSMIC PE BAZĂ DE COLABORARE INTERNAȚIONALĂ

Întrebare: Ce-ați dori să spuneți oamenilor din România — țară cu un alt regim social decît al țării dv. — prin intermediul revistei «Flacăra»?

Răspuns (Conrad): Cred că programul cosmic american a adus o mare contribuție nu numai pentru țara noastră, ci pentru toate națiunile lumii. Programul «Om pe Lună» a fost elaborat acum vreo opt ani. Îndeplinirea lui a reprezentat un pas urias înainte, însă este prea devreme pentru a aprecia totalitatea implicațiilor sale pentru omenire.

În țara noastră programul «Apollo» a putut fi realizat datorită colaborării dintre industria particulară, oamenii de știință și guvern. Prin guvern înțeleg și milioanele de cetățeni care plătesc impozite și care în general au sprijinit programul nostru. Pentru a ne atinge țelul, 300 000 de cetățeni au acționat în cadrul Administrației și al industriei, în aproape toate cele 50 de state ale S.U.A., aducînd o contribuție directă la înfăptuirea programului. Aș vrea de asemenea să sub-

liniez că acest program s-a desfășurat în condiții de deplină publicitate.

Noi ne-am bucurat de contribuția unor oameni de știință și tehnicieni din alte țări și ne-am străduit să împărtășim cunoștințele acumulate tuturor celor care doresc să le folosească. Pe viitor, am primi cu plăcere orice contribuție de la cei care pot da o mîină de ajutor. Într-adevăr, pentru a culege toate roadele posibile de pe urma explorării și cercetărilor cosmice avem realmente nevoie de ajutor din partea altora.

În ciuda faptului că națiunea noastră este foarte bogată, nu putem consacra activității cosmice decât resurse limitate. Guvernul american a stabilit că există alte programe prioritare care trebuie îndeplinite în același timp: mă refer la problema rasială, la cerințele noastre în lupta împotriva poluării orașelor etc. Programul cosmic american continuă într-un ritm respectabil, dar, cum spuneam, roadele lui nu pot fi culese cu adevărat decît cu ajutorul altora. De aceea noi sperăm că alte națiuni vor acționa împreună cu Statele Unite într-un program cosmic pe bază de colaborare internațională — un program care va face ca lumea să fie mai bună pentru întreaga omenire, indiferent de deosebirile existente între sistemele economice și sociale.

PAȘI ÎN COSMOS ȘI PE PĂMÎNT

Imediat după ce omul a pus piciorul pe Lună nu a apărut cu claritate faptul că se deschide astfel ușa explorării spațiului cosmic în general. De-a lungul rea-

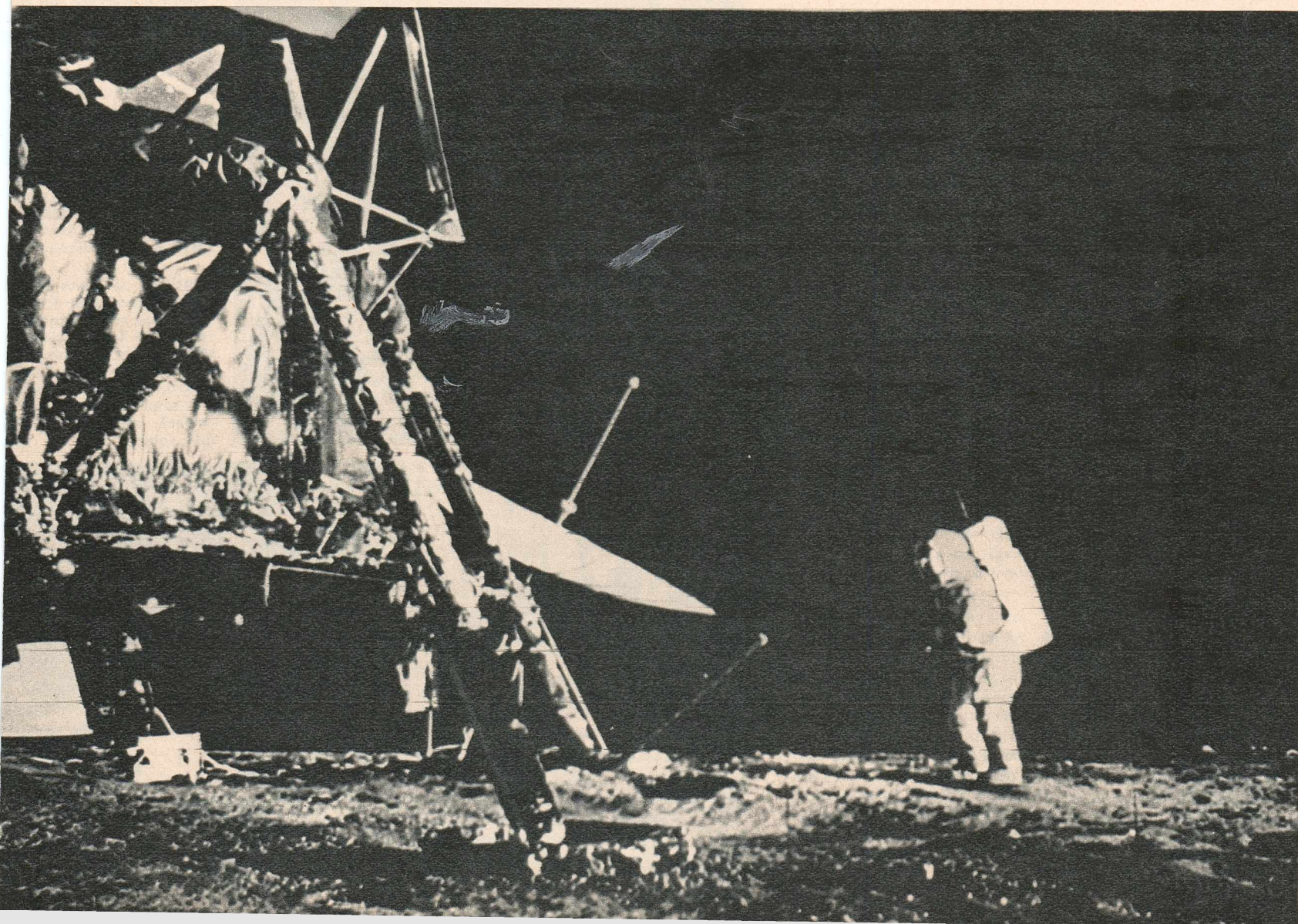
lizării programului «Apollo» s-au făcut progrese mari și în alte sectoare în afară de cel lunar, dar din cauza factorilor de comunicație s-a acordat în mod natural o mai mare atenție explorării Lunii.

Programul cosmic a furnizat, furnizează și va furniza cunoștințe științifice și tehnologice de pe urma cărora pămîntenii pot profita în multe feluri. Fără îndoială, el va contribui la soluționarea unora din problemele grele care ne stau în fața pe pămînt. De pildă, noi avem un program cosmic intitulat «Resursele terestre», implicînd folosirea de sateliți cu și fără echipaj pentru a ajuta unele țări să rezolve problemele lor agricole, ca de exemplu pentru a transporta apă și îngrășăminte în locul potrivit și a descoperi boli ale plantelor.

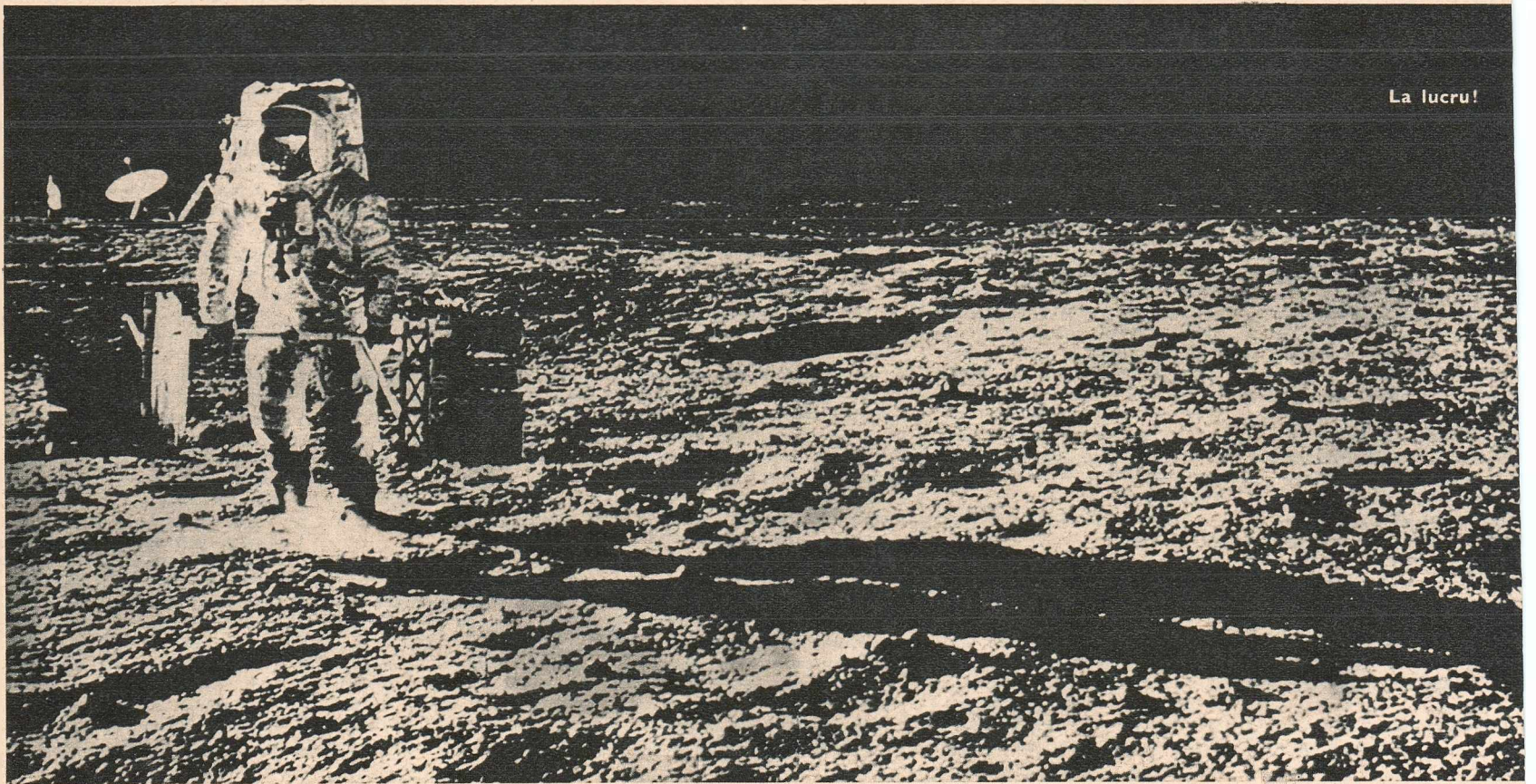
Acest program va contribui la detectarea resurselor naturale prin fotografiere și prin alte mijloace tehnice, cu ajutorul sateliților. Un întreg cîmp petrolifer a fost descoperit în Australia cu ajutorul unei singure fotografii realizate în cadrul programului «Gemini». Această unică fotografie a făcut să nu mai fie necesare fotografii aeriene executate prin tehnica obișnuită, care ar fi necesitat luni de zile. Și tot această unică fotografie «a ținut locul» la ani de zile de prospec-tare terestră...

În concluzie, vrem să ne exprimăm bucuria de a vizita țara dvs., despre care am auzit atîtea lucruri interesante. Adresăm prin cititorii revistei «Flacăra» urarea «Bun găsit» și ne exprimăm speranța că zilele petrecute în România ne vor permite să cunoaștem câteva din realitățile dvs., vor prilejui contacte utile cu oamenii de știință și vor sluji la o mai bună înțelegere reciprocă.

Imediat după aselenizare, lingă «Intrepid» se instalează antena radio. Prin ea astronauții vor simți alături de ei Pămîntul.

reportaj de șapte zile

La lucru!

echipajul „apollo-12” la bucurești

Istoria este injustă față de cei care sosesc după «cei dintii».

Cine a descoperit America? Columb. Dar cine a fost al doilea care i-a călcat pe urme?

Cine a traversat pentru prima oară Oceanul Atlantic cu avionul? Lindbergh. Dar «primul» după el?

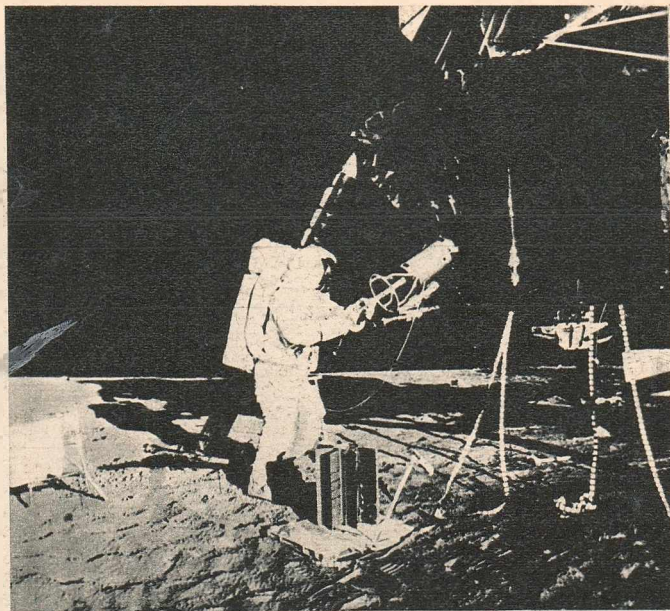
Cine a făcut prima greșă de inimă? Barnard. Și al doilea?

Regula nu dă aproape niciodată greș: mai totdeauna îi uităm pe campionii secunzi. Credem însă că nu greșim dacă afirmăm că ea nu se aplică în cazul celor trei astronauți americani Alan Bean, Charles Conrad și Richard Gordon, care ne vizitează țara. La urma urmei, avînd în vedere că pînă în ziua de azi doar șase oameni au avut prilejul să întreprindă expediții selenare (în timp ce, de pildă, traversarea Atlanticului cu avionul a devenit mai comună decît o plimbare pe bicicletă), pur și simplu nu ne putem permite luxul să dăm uitării, de pe o zi pe alta, jumătate dintr-un efectiv atît de puțin numeros... Dar lucrurile nu se reduc numai la acest calcul sec. Nu putem uita calitățile lor pur umane și nici desăvîrșita pregătire tehnică și științifică, datorită cărora Bean, Conrad și Gordon — firește, care concursul întregului aparat NASA, atît de bine «uns» — au

realizat o performanță excepțională: alunizarea la doar 14 m de «ținta» stabilită. Umorul sec al astronauților americani nu s-a dezmințit nici de data aceasta, și nici stăpînirea de sine. Și nici uriașa bucurie de a fi deschizători de drumuri. «Făceam salturi ca o girafă» — exclama Conrad, utilizînd hiperbola nu numai pentru a sublinia starea de euforie caracteristică pietonilor lunari, ci poate și pentru a evidenția această amețeală, această beție de început de eră cosmică.

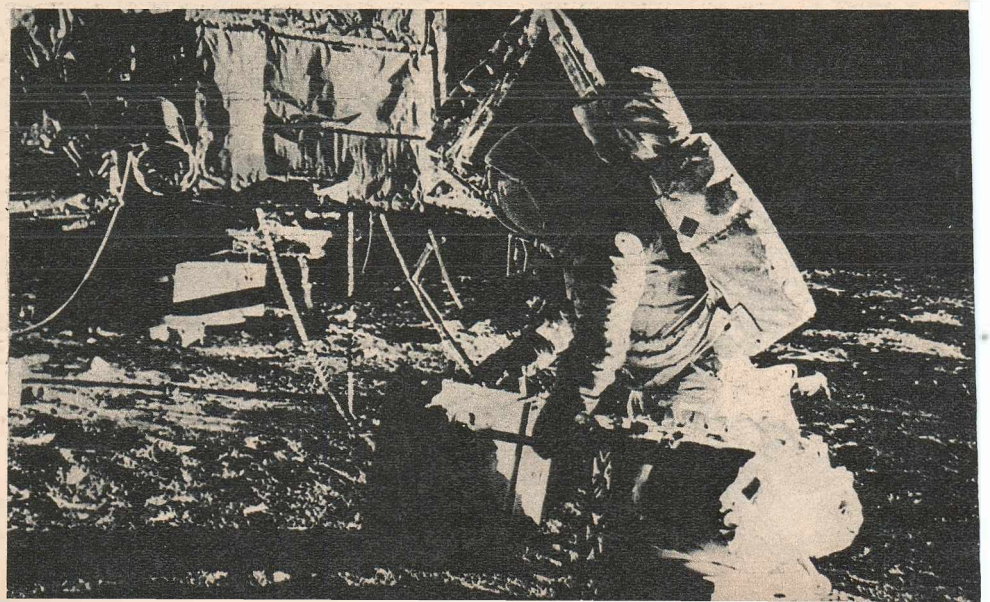
Deși avem încă proaspete în noi imaginile celor trei temerari astronauți, nu este totuși inutil să amintim cîte ceva despre ei, în preajma vizitei în țara noastră. Fotografiiile din aceste pagini evocă momente semnificative din pregătirea și desfășurarea expediției «Luna-bis».

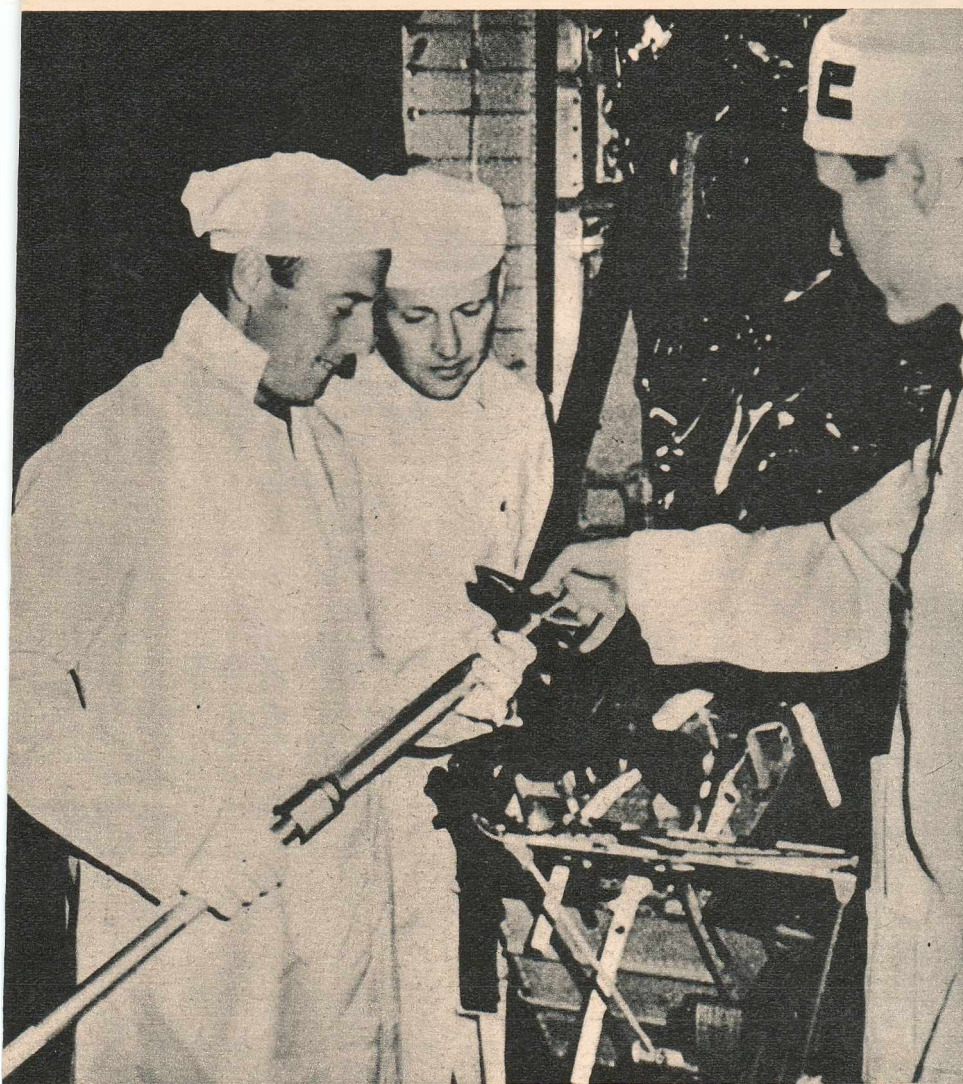
Toți trei membri ai echipajului navei «Apollo-12» au făcut parte din marina americană în calitate de aviatori și nu de navigatori. Marina se dovedește, așadar, o bună rampă de lansare pentru... navigația cosmică. Toți trei sînt căsătoriți și au și remunerație, și familie mare: Gordon este tatăl a patru băieți și două fete; Conrad, mai lipsit de imaginație, are numai băieți (patru!); în timp ce Bean este serios «distanțat», cu doar doi copii, un băiat și o

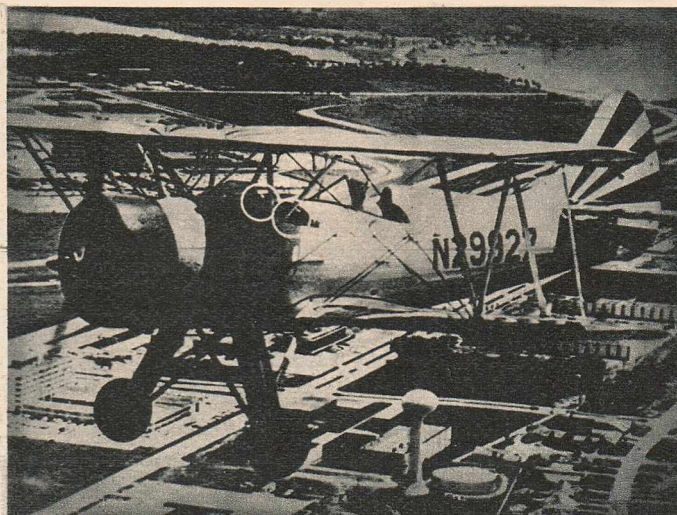
Un moment dificil: Bean încearcă să extragă din conținutul special, aflat în exteriorul LEM-ului, o bară de plutoniu 238. Ea reprezintă elementul «cald» — deci foarte periculos — al bateriei nucleare destinate să alimenteze energia aparatele plasate pe solul lunar. Dar bara refuză să se desprindă... Conrad clamă: «Atenție! Atenție!» În sfîrșit, plutoniul «conține» să se lase desprinde. Bean începe să fluiera liniștit: «Uf! A trecut și asta...»

«Știați că și modulul lunar are un «portbagaj»? Iată-l pe Alan Bean scoțînd cu grijă «pîntecul» LEM-ului pentru a se pune la lucru aparatele necesare activității de cercetare: un seismograf, un magnetometru, trei «analizori» — pentru a măsura atmosfera și paucitatea de particule solare.

Membrii echipajului «Apollo-12» examinează cu atenție instrumentele pe care le vor lua cu ei în navă. O defecțiune cât de mică poate avea consecințe imprevizibile.

Pe acest biplan Conrad se relaxează în orele libere... efectuând «acrobații nebunești» (expresia aparține unui ziarist italian).

Marșul lunar... începe pe Pământ. Pentru a-și conserva forma fizică, comandantul navei «Apollo-12» practică perseverent alpinismul.

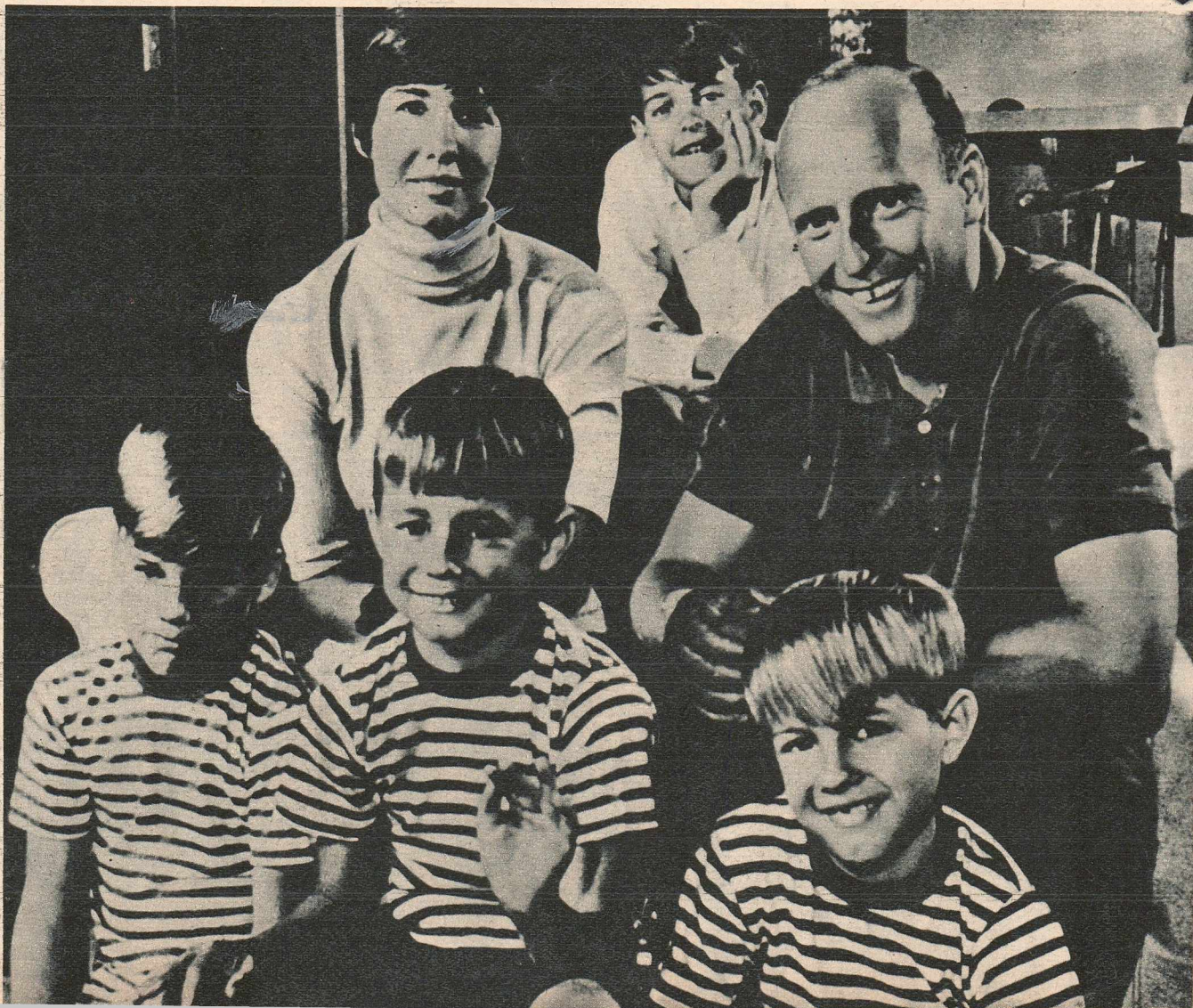
În călătoria sa selenară, echipajul navei «Apollo-12» a zburat deasupra Mării Liniștii. Pentru Charles Conrad, Marea Liniștii este însă pe Pământ, în sinul familiei...

...i. O viață familială armonioasă, o descendență numeroasă asigură echilibrul interior absolut necesar pentru expediții atât de dificile ca cele lunare — ne asigură psihologii NASA. Învățămîntul presus nu numai pentru spațiul traterestru.

Toți trei au o formație științifică deosebită: Bean este specialist în inginerie aeronautică, Conrad unește o excelență practică tehnică și științifică cu o vastă experiență astronomică (a fost secundul lui Cooper la bordul navei «Gemini-5» și comandantul navei «Gemini-11»), iar Gordon este un chimist renumit. Ne bucurăm să avem printre noi pe acești oameni cu o pregătire multilaterală, stăpîni pe ei pe profesiunea lor.

Ei vor avea prilejul să cunoască mai bine țara noastră — care le va fi apărut în periplul lor doar ca un punct pe globul însoțit. Ei vor avea ocazia să se convingă de prețuirea pe care poporul nostru le-o acordă lor personal, prin ei oamenilor de știință și pretutindeni care au «proiectat» omenirea în era călătoriilor interplanetare.

Iar noi vom avea prilejul să fim flăm de la distincții noștri vizitatori, deci de la cea mai «autorizată» sursă cu putință, cum este colo, pe mișcătoarele cărări ale osmosului, unde Conrad, Gordon și Bean au dus solia geniului român.

RIDICARE LA PUTERE

de Victor BÎRLĂDEANU

Masele populare demonstrează pentru democratizarea aparatului de stat
— februarie 1945.

Demonstrația maselor populare din Craiova în timpul ocupării prefecturii
— februarie 1945.

muzica ușoară: da, cîntăreților cu voce și idei

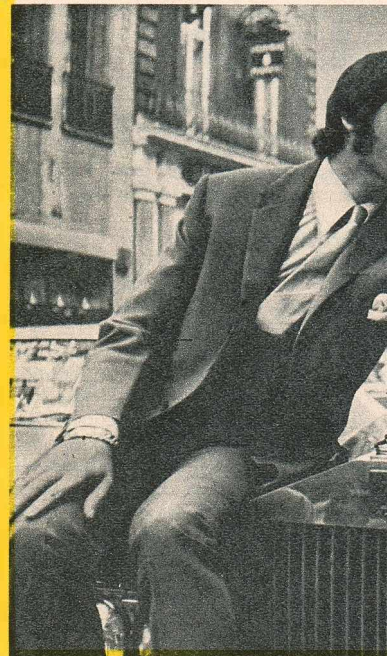
de Magda MIHĂILESCU

Multă vreme ne-am gîndit la muzică ușoară ca la «o țară al cărei prinț era copil». Un copil cu chitara în mînă, cu tîrîșoara vîrstelor incerte în glas, o copilă cu un firicel de voce pe post de poezie, numai bună să ne anunțe că s-a sfîrșit școala și că a venit vacanța.

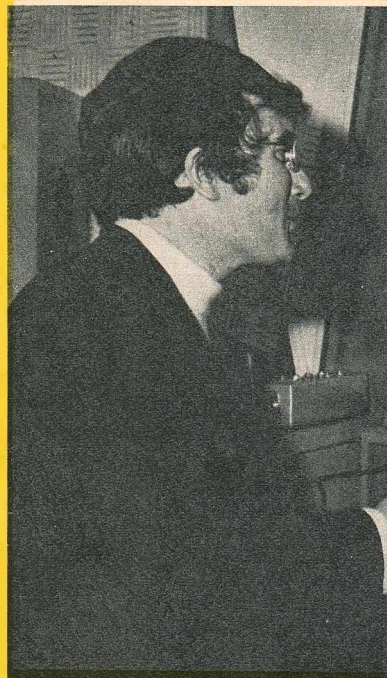
Să nu fim ipocriți, cu toții ne-am simțit bine atunci, de la mic la mare, și cei doizeci de ani, și cei săriți de 30 ori chiar 40 (testele singulare nu contează). Să nu spună cineva că în tot acel răstimp a trecut, că a închis radioul ori de câte ori dădea peste Hallyday și că s-a gîndit noaptea la Charles Trenet, pentru că n-am să cred. Există dovezi, negru pe alb, că noi, maturii, am găsit motivări și explicații psihologice și sociologice, ale aceleiași de lucruri pe care yé-yé-iștii o cîntau în limba lor. Ei de fapt cîntau pentru ei, pe care *copains*, lumea întreagă devenise un *party* al lor, n-au făcut mai nimic ca să pună mîna pe putere, tot cei mari i-au împins de la spate, aprobînd zgîlțiala ritmurii eventuale lipsă de voce și de idei: «Ritmul timpului...», nu putem zbura în cosmos, acorduri de vals.... glasurile mari — la o parte de locul lor, vrem voci *moderne*» (nimeni nu a dat, pînă astăzi, definiția științifică a vocii *moderne*). Dar iată că în timp ce Ceano și Hallyday ne storceau așa cum nu Voltaire mai fusese stors cîndva de către un cunoscut împărat, «ca pe o lămîie» ca să folosesc cuvintele înțeleptului — sosește ne pregătea una din loviturile ei de mae-

Peste cîteva zile Nicoletta va fi oaspete de onoare la Festivalul de la Brașov.

Engelbert Humperdinck, bunul prieten al Tom Jones, are merite personale în repunerea în drepturi a cîntărețului cu glas (fotografia noastră îl înfățișează alături de Mary Hopkin).

Al Bano, «o adevărată voce italiană», cum spun admiratorii.

Foto: Casa de discuri E.M.

din acele ironii cum doar la un secol și se pot întâlni. Încii ne-a ispitit cu a undă lirică», l-a trimis mesager pe no să ne atragă atenția asupra zăpezilor cum, — că pe cele de altădată oricum s-a uitat — ne-a amețit cu «explozia țării», pentru ca la ceasul potrivit să ne ce, literalmente, în brațele valsului. Peptide: cucerirea cosmosului ne-a prins cior greșit, ne-a găsit îngînînd împreună Engelbert Humperdinck «Ultimul vals», și David Alexander Winter «O, Lady». Desigur, justificări compensatorii găsit, și tot cu «ritmul timpului» încep și «Intr-o epocă de grabă și de năuceală ca a tră, trebuie să existe undeva și o oază niște». Sinceri să fim, nu putem decît să ne bucurăm că într-o vreme în care, iară, ecranele lumii plesnesc de atîta atență, muzica ușoară ne întinde apele ei nitoare, ne învață să redescoperim melodiile și suportul ei dintotdeauna — glasul. Și știu dacă «reîntorcerea cîntăreților voce» — despre care vorbea nu demult editorul lui «Le Monde» — este sau nu o chestiune de modă. Aș vrea să cred că este, că aplecarea noastră către puritatea liniei și a vocii nu s-a născut dintr-un reflex de saturație față de ce-a fost înainte — așa cum maxî se opune acum lui — ori din goana după ceva nou. De altfel, nu ne face prea mare cinste disprețul care acum cîteva ani îi trimiteam la operă precum Hamlet pe Ofelia la mănăstire — oțîi cei care îndrăzneau să ia un la de sus

Astăzi nu ne mai săturăm de glasul ce acoperă aproape trei octave al lui Tom Jones, zîmbim mulțumiți cînd Nicoletta declară că «vrea să o facă geloasă pe Maria Callas» ori cînd citim că Muslim Magomaev, proaspăt laureat al M.I.D.E.M., ar putea și miine să joace în Boris Godunov, că Al Bano poate fi oricînd un admirabil cîntăreț de canzonete clasice (de altfel, la același recent M.I.D.E.M. de la Cannes au participat «numai cîntăreți cu glas, sau care știu măcar să lase impresia că-l au»): Josef Laufer, Karen Wyman o voce impresionantă, plesnind de o sănătate țărănească, George Ben — spune Maurice Denuzière în «Le Monde»). Oricît de mare ar fi tributul pe care îl plătim modei, oricît de substanțială ar fi rația noastră de oportunist cotidian, oricît... — dar mai bine să nu ne turnăm atîta cenușă în cap — trebuie să recunoaștem în această redescoperire a unor frumuseți un timp uitate și nevoia noastră aproape carteziană de certitudine, de soliditate. Un glas bun este un prilej de incredere, «frumosul este o bucurie veșnică». Marii artiști, trădați de noi o clipă, ne-au înțeles nebulnia, toanele și capriciile și s-au reîntors și ei: Charles Trenet (cărui Truffaut i-a închinat filmul «Sărutări furate»), după o îndelungată peregrinare, s-a reinstalat la Théâtre de la Ville, cîntînd, după 7 ani de la lansare, «Folle complainte». Georges Brassens (Premiul de poezie al Academiei pe 1967), după doi ani de absență, a reîntîlnit Bobino-ul, unde ține afișul de peste trei luni. «Modele, valurile se sparg și mor cînd

ating chitara sa», spune Danièle Neymann. Brassens a venit braț la braț cu «muza sa, căreia nu-i este frică de cuvinte, v-a mai dovedit-o doar», pentru a ne aduce aminte că sîntem muritori dar că trebuie să-i facem în necaz morții ce ne urmărește cu «un zel imbecil».

«Divinul Léo», cum îl numea cu cîteva ani în urmă Louise de Vilmorin pe Léo Ferré, a renunțat și el la «vagabondaj», găsînd din nou un adăpost tot la Bobino. Visul său de aur este să apară într-un recital alături de Brassens și Brel, dacă acesta din urmă se va hotări să părăsească pentru cîtva timp cinematograful.

Cum nici muzica ușoară nu este scutită de legea conexiunilor universale, reîntornarea melodiei și a glasului în drepturile lor a creat o altă atmosferă spirituală, mai aptă să înlesnească circulația ideilor, să capteze adevăratul puls intelectual al epocii. De mai mulți ani se observă cum se clatină terenul nimicurilor fermecătoare, deconectate, — desigur, nimeni nu le alungă cu bice în spate — cum cîntecul așa-numit «de idei», cîntecul protestatar, politic, își face tot mai mult loc în viața și conștiința noastră. Jean Ferrat, Hugues Aufray, Bob Dylan, Joan Baez — și nu numai ei — și-au sacrificat cîteva ani de glorie săpînd cu rîvnă calea unui astfel de cîntec, de o răscolitoare rezonanță socială.

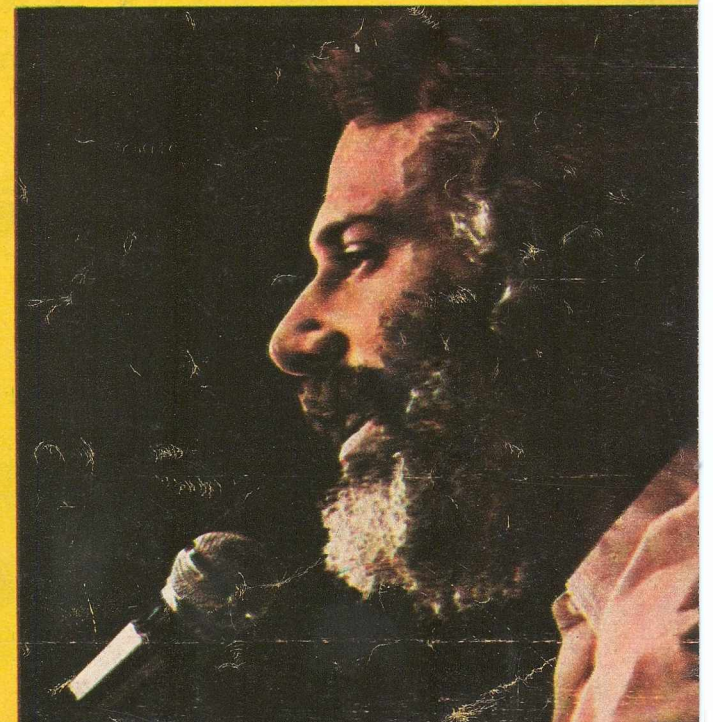
Li se cuvine un gînd de recunoștință astăzi, cînd un Georges Moustaki vinde, fără nici un efort publicitar, în trei luni 200 000

de discuri. Timpul a lucrat pentru el. După 15 ani de muncă în anonim — Moustaki a scris pentru Piaf, printre altele, celebrul «Milord», pentru Barbara și Reggiani — acest grec bărbos, fost cîndva barman, vînzător de cărți, chitarist prin cafele, se hotărăște să iasă la lumină. Strigătele sale de rebel, suferind pentru necazurile celor mărunti («Le Métèque», «Ma liberté», «Dire qu'il faudra mourir un jour»), răstoarnă «Cazaciocul» și «Sirop Typhon», aflate în frunte la hit-parade. Presa este înmărmurită la început: să deții recordul vînzărilor de discuri în Franța fără nici un cîntec cît de cît comercial este «anormal, ciudat și reconfortant». Nu ni se pare de loc «anormal și ciudat». Nici măcar încrîncenarea cu care Hallyday își reneagă trecutul său de idol («Vă rog, nu-mi mai pomeniți acest cuvînt») nu trebuie să ni se pară nelalocul ei. Băiatul vrea astăzi «să se reîntorcă în stradă, pentru că s-a născut în stradă». S-a potolît și Évarest, cel care striga pînă mai ieri «Spuneți-mi cine este idiotul care a inventat tabla înmulțirii», și nu-și mai pierde timpul cu fronde de doi bani, iar Antoine, pieptănat cuminte și fără cămașă cu flori, caută în melodiile sale «un leac împotriva durerilor sufletești». Nimic ciudat. Toate acestea nu sînt decît o parte din probele de care avem nevoie pentru a ne dovedi nouă înșine că sîntem mult mai profunzi și responsabili decît ne arată unele din semnele grăbite ale timpului.

Tereza: nu numai o apariție fascinantă, dar și un glas cultivat ▲

Georges Moustaki, cîntărețul ieșit la lumină după 15 ani de muncă. ▼

▲ Îli rămîne pentru noi cîntărețul lăușat sufletele cu mult solicitată e.

▲ De chitara lui Brassens s-au spart multe valuri și mode.

ÎNTRERPRINDEREA
DE VALORIFICAREA

Legumelor și Fructelor

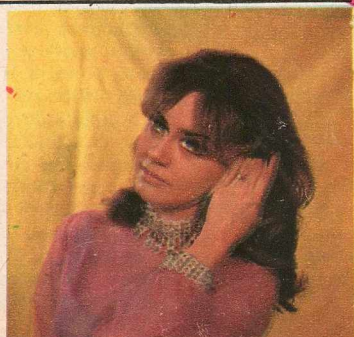
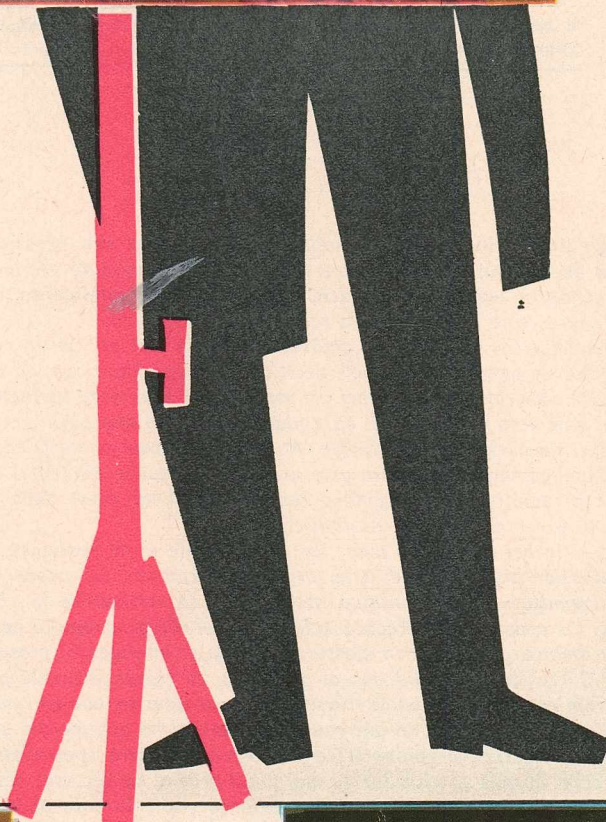
SĂLAJ livrează un bogat sortiment de fructe și legume proaspete,
precum și fructe deshidratate
pentru consumul intern și pentru export.

7 februarie -
martie
DECADA
MĂRȚI-
SORULUI...
.ODA
BUCURIEI

Mărțișorul
pe care-l
oferiți
are valoarea
unui semn
de afecțiune.
Subliniați
acest gest
însoțindu-l
de un cadou
care
să fie primit
cu plăcere.

Articolele de cosmetică, parfumerie și articolele de
podoabă vor fi, în orice împrejurare, un cadou foarte
indicat.

O CHESTIUNE PASIONANTĂ

perfecționarea generală a structurii economice

Masă rotundă realizată de Mihai MÎRZA — Fotografii de V. BÎRCĂ

AU PARTICIPAT:

ing. economist **Gheorghe Stan**,
director financiar-contabil la Combi-
natul textil-Buhuși

...«Avem nevoie de mijloace de transport care să ne asigure o sincronizare a livrărilor și aprovizionărilor».

ing. **Teodor Lăzureanu**,
director al Fabricii de conserve-Tulcea

...«Întreprinderile trebuie să dispună de independența tehnico-economică necesară pentru a-și desfășura în mod normal activitatea».

ing. **Horia Fortunescu**,
director — Centrala industrială de
ducere a energiei electrice și termice

...«Prin păstrarea actualei categorii tehnico-administrative se menține o frână în angajarea personal corespunzător».

De câțiva ani, în întreaga lume milioane de specialiști și nespecialiști sînt preocupați de o problemă arzătoare: cauza decalajului economic între țările cele mai avansate ale lumii. Explicația este căutată cînd în condițiile naturale și istorice, cînd în fondul de inteligență, cînd în aurul depozitat în imense tezaure, cînd în înzestrarea tehnică și automatizare.

Cunoscutul ziarist Raymond Cartier constata cu amărăciune acum trei ani că un muncitor francez plătește pe un frigider de patru ori mai mult decît un muncitor american, că benzina îl costă de șase ori mai mult, zahărul de peste cinci ori etc. De ce? Este oare muncitorul francez mai nepriceput decît cel american? Folosește el oare mașini și utilaje mai puțin perfecționate? Oricît ar părea de curios, nu acestea sînt motivele. Atunci? Răspunsul poate fi căutat și în decalajul de organizare (Management Gap), care este unul din pivoturile eficienței economice. Desigur, în condițiile contradicțiilor care zguduie lumea capitalistă acest decalaj e greu de depășit, iar rămînerea în urmă este și mai dramatică.

Eficiența economică este și la noi pe primul plan, iar posibilitățile ei de realizare sînt practic nelimitate datorită condițiilor proprii numai unei orînduiri socialiste. De aceea este firesc ca economia noastră să cunoască o linie continuu ascendentă, dezvoltîndu-se în câțiva ani cît odinioară într-un deceniu. De aceea apare firească activitatea febrilă a întregului nostru popor pornit să cucerească, prin muncă cinstită, prin eforturi de brațe și inteligență, prosperitatea. Conferința Națională a P.C.R., Congresul al X-lea al partidului au trasat jaloanele principale ale drumului pe care îl avem de urmat. Capetele noastre cele mai iscusite, oamenii noștri cei mai buni, zeci și chiar sute de mii, conduc și ne antrenează pe toți într-o acțiune din ce în ce mai pasionantă: îmbunătățirea structurii organizatorice a economiei. Câțiva specialiști au participat la o masă rotundă la care, în mod succint dar nu mai puțin ardent, au discutat despre noile forme de organizare a economiei noastre, acțiune de importanță vitală la care participă fiecare cetățean activ al țării.

În paginile de față redăm cîteva fragmente de la această discuție, incredințați că va interesa pe toți cititorii noștri.

ÎNTRĂ CENTRALĂ ȘI ÎNTRĂ ÎNTRINDERE

Ing. TEODOR LĂZUREANU: Înființarea centrelor, a grupurilor industriale și combinatelor a fost cu adevărat o măsură binevenită, fiind reclamată de realitățile și stadiul actual al economiei noastre. Această măsură duce la îmbunătățirea activității de producție, întărește responsabilitatea conducerii și, ceea

ce e și mai important, o apropie de producție, permițînd înlăturarea subiectivismului în luarea deciziilor.

Însă mie mi se pare că aplicarea măsurilor de apropiere a conducerii de producție s-a oprit la nivelul centralei și, chiar mai mult, — mergîndu-se, în mod firesc, spre degrevarea întreprinderilor componente de unele activități — se întâlnește acum o centralizare excesivă la centrale, fapt ce limitează prea mult posi-

bilitățile de acțiune și deciziile factorilor de conducere din întreprinderi. De pildă, dacă în lucrările de investiții activitatea centralei se dovedește a fi corespunzătoare, în schimb aprovizionarea sectoarelor de producție, rezolvarea problemelor de desfacere au o formă centralizată dar numai scriptică, pentru că în mod real operațiunile realizării lor rămîn tot pe seama unităților componente, care nu au atribuțiuni de executare a acestor sarcini. Astfel, aprovizionarea întreprinderilor din industria alimentară cu materie primă se face, prin contracte, de către întreprinderi și fabrici care nu au personalitate juridică. Cînd se încheie contractul se stabilesc anumite convenții între furnizori (care în proporție de 80% sînt C.A.P.) și delegatul fabricii, iar cu aceste forme trebuie făcut drumul la combinat sau la centrală pentru a se aviza de către oficiul juridic, apoi contractul se întoarce la întreprindere, de unde se face urmărirea. Restul de 15-20 la sută din contracte se încheie de către combinat cu unitățile socialiste. Or, grosul contractelor care rămîn pe seama întreprinderii sînt și cele mai dificile. În afară de volumul de timp și drum, cu C.A.P. se practică anumite raporturi. De pildă, o dată cu contractul ni se solicită servicii — bineînțeles legale — legate de cerințele lor de consum (cum ar fi furnizarea unor cantități de pastă de tomate). Dar noi nu ne putem angaja fără avizul centralei; or, centrala ne comunică că nu poate repartiza pastă pentru că și ea s-a angajat etc. În felul acesta nu se poate continua. Ori se asigură materia primă în întregime de către combinat, ori de către întreprindere.

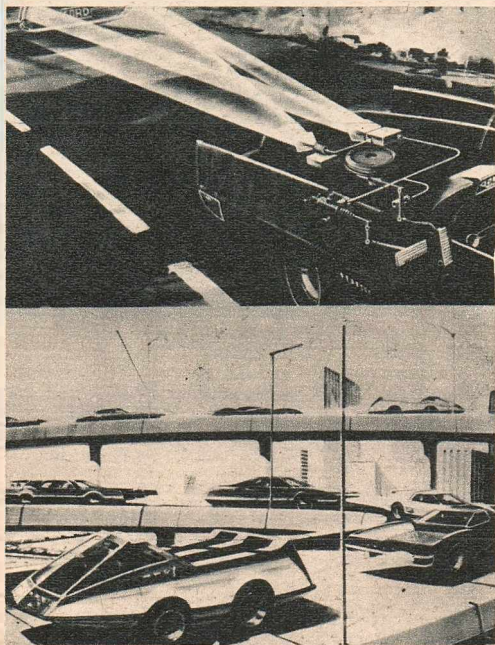
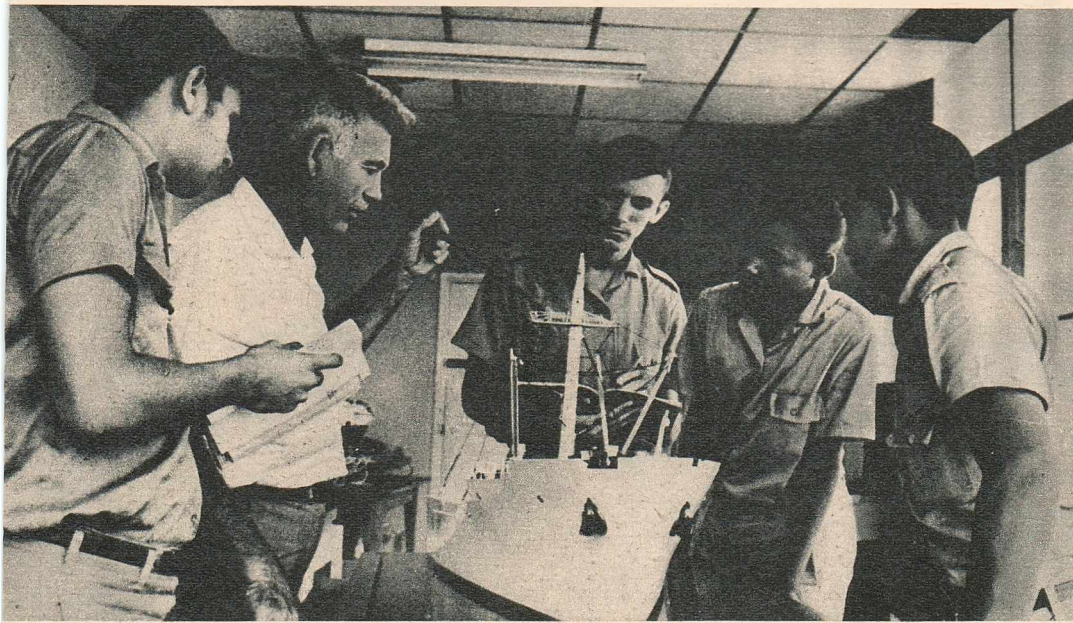
În ceea ce privește desfacerea, și aici centrala ori contractează livrarea unor cantități de conserve pe care nu poate să le producă, ori fabricăm unele sortimente și nu ni le desface.

Ing. MIRON POPESCU: Adică nu ține seama de posibilitățile reale ale întreprinderii. Este exact. De aceea atunci cînd se contractează livrarea de produse (mai ales cînd acestea sînt destinate exportului) conducerea combinatului este obligată să ceară și părerea conducerii întreprinderii producătoare, care își cunoaște foarte bine atît posibilitățile de aprovizionare — pentru că în proporție de 80% le are în mină — cît și capacitatea de prelucrare.

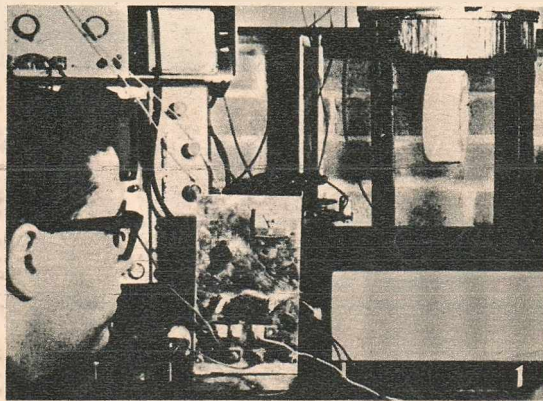
Ing. GHEORGHE STAN: Părerea mea este că

reflector științific

▲ Pescuitul științific se învață la început «la scară mică». Instantaneul nostru înfățișează un aspect din activitatea Școlii superioare de pescuit «Gonzales Lines» din Havana. Școala numără 960 de elevi, care vor deveni timonieri, mecanici, radionavigatori, electricieni și, firește,.... căpitani în flotila de pescuit cubană.

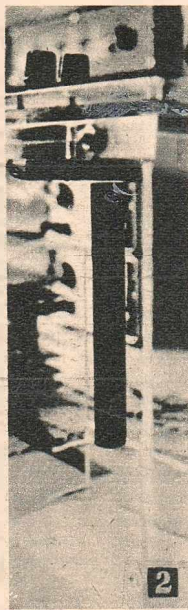

ADIO ACCIDENTE...

...dacă s-ar materializa două noi tehnici revoluționare de securitate a circulației, experimentate în prezent de compania Ford. Este vorba în primul rând de un dispozitiv pe cât de simplu în principiu pe atât de complicat în realizarea lui practică. Raze electronice invizibile «mătură» șoseaua în fața vehicului; dacă ele întâlnesc un obstacol foarte apropiat, se reflectă, și un mecanism special frânează automat motorul.

Un al doilea dispozitiv ar simplifica și mai mult problemele circulației. Bazat tot pe emiterea de raze, el ar implica și utilizarea unui calculator electronic care ar dirija automat frînarea, accelerarea și în general orientarea vehicului, în funcție de situația pe șosea «citică» de calculator cu ajutorul razelor.

Subliniem că cercetările în direcțiile susmenționate se desfășoară intens la Dearborn, S.U.A., și că, oricât ar părea de stranii și neobișnuite, nu au nici o coloratură științifico-fantastică. Firește, ele nu au în vedere «înlocuirea» totală a conducătorului auto cu instrumente electronice, ci *ajutarea* acestuia. Căci nici cel mai perfecționat computer nu poate suplini lipsa de răspundere a omului de la volan... Dar presupunând «buna funcționare» a factorului uman, atunci într-adevăr se pare că noile tehnici justifică titlul acestei note: *adio accidente...*

VRĂJITORUL DIN SUSSEX

Experiența farfuriilor zburătoare constituie încă un obiect de dispută științifică. Dar ce părere aveți despre bare și «pachete» foarte pămîtene — unele din ele cîntăresc pînă la cinci kflograme — care plutesc în aer, nesuținute de nimic, nici măcar de un fir invizibil?

Veți exclama: dar e clar, este vorba de un magnet. Da, dar pînă în prezent nici un magnet nu a făcut altceva decît să *atragă* corpuri, nicidecum să le mențină *suspendate* în aer. Cercetările efectuate în laboratoarele Universității Sussex (Anglia), sub conducerea profesorului Jay Jaywant, au adus acestui savant, indian de origine dar britanic prin «adoapțiune», renumele de «Vrăjitorul care face să zboare obiectele». Firește, «vrăjitoria» constă în stabilirea unui anumit ritm de variație a curentului care alimentează electromagnetul. Pare simplu, dar Jaywant este primul care a rezolvat această problemă complicată.

Se întrevăd de pe acum aplicații senzaționale ale invenției: motoare ale căror piese, suspendate în gol, nu vor necesita lubrifianti, macarale care vor ridica greutatea fără să le atingă etc. Despre caracterul real al acestor proiecte puteți judeca privind alăturatele fotografii: un cilindru de fier (foto 2) și un inel masiv de fier (foto 1) încremenite sub un electromagnet.

APROVIZI- ONAREA

În rîndurile de mai jos nu mă ocup de problemele aprovizionării populației. Ele sînt cunoscute. Se știe ce trebuie făcut pentru soluționarea lor. Vreau să mă opresc în cele ce urmează asupra unor aspecte ale aprovizionării tehnico-materiale a întreprinderilor, adică ale aprovizionării cu materii prime, materiale auxiliare, piese de schimb, combustibil etc., necesare pentru desfășurarea normală, continuă, ritmică, fără sincope, a procesului de producție. Din discuțiile de la o «masă rotundă» organizată de ziarul «Scînteia» rezultă că, pentru a mă exprima mai delicat, sînt încă multe de făcut pentru a organiza cum trebuie acest sector important de activitate economică. De altfel, de foarte mulți ani diferite articole de presă ne descriu aspectele neplăcute ale muncii «în asalt», neutilizarea unor mașini timp îndelungat, toate datorate unor deficiențe în aprovizionarea tehnico-materială.

Care să fie cauza acestor deficiențe? *Cantitatea insuficientă* a unor mijloace de producție cu care trebuie să se aprovizioneze întreprinderile? *Organizarea defectuoasă* a sistemului de aprovizionare? Cred că și una și alta.

Este evident că sistemul *repartițiilor* centralizate la un număr important de produse este consecința balanțelor încordate ale unor materiale, a unor raporturi necorespunzătoare între cerințe și posibilitățile de aprovizionare. Cînd nu există mijloace de producție suficiente trebuie să le drămuiești, să le «repartizezi» gospodărește.

În această privință sînt două lucruri care trebuie subliniate:

1) Dacă într-adevăr sistemul repartiției este generat de balanța deficitară a unor materiale, atunci acest sistem să se limiteze strict la ceea ce este deficitar și să nu se extindă dincolo de această limită.

2) Cînd se *planifică* producția unei întreprinderi, cantitatea *repartizată* de mijloace de producție să existe efectiv, nu numai în ordinul de repartiție. Altfel cum să se realizeze planul?

S-ar părea că cele spuse mai sus sînt ceva elementar, de bun-simț, de la sine înțelese, adevăruri à la Palisse. Dar iată cum arată în viață — și în revista «Viața economică» — realitatea, exprimată de șeful serviciului de aprovizionare al Centralei cărbunelui din Ploiești:

«De la Centrala minieră din Ploiești se deplasează aproape zilnic la Tîrnăveni cite un camion pentru a obține, după insistențe, cite un butoi de carbid, deși unitatea respectivă ne este datoare din 1969 cu 20 tone. Apoi, Combinatul de cauciuc Jilava—București aproape că nici nu vrea să ne bage în seamă atunci cînd prezentăm repartiții pentru diferite articole de cauciuc. Un caz tipic îl prezintă și Uzina metalurgică-Buzău. Pe ianuarie a.c., această unitate, din cele 3 600 topoare de mină, 2 400 tîrnacoape, contractate pentru 1970, nu ne-a livrat nici o bucată, deși avem nevoi stringente. De altfel, cu întreprinderile amintite, reușim cu greu să încheiem contracte (lucru petrecut și în acest an), repartițiile fiindu-ne onorate abia la jumătate din cantitățile prevăzute. Pentru rest ni se spune să ne descurcăm cum putem, să solicităm importuri».

Dacă s-ar face o anchetă la întreprinderi, întrebîndu-i pe conducătorii acestora de ce fac la unele produse aprovizionări peste strictul necesar, de ce constituie stocuri supranormative, cred că în multe cazuri cauza n-ar fi nici neglijența, nici lipsa de preocupare, ci dimpotrivă, preocuparea acută de a nu li se întimpla neplăceri în producție datorită unor repartiții neonorate.

Aprovizionarea tehnico-materială a întreprinderilor este o problemă centrală incomplet rezolvată. Soluțiile trebuie căutate și găsite în două direcții: într-o corelare justă a posibilităților de aprovizionare cu necesarul planificat și într-o organizare mai judicioasă și mai simplă a sistemului de aprovizionare, eliminîndu-se empirismul, nelalocul lui în era calculatorului electronic.

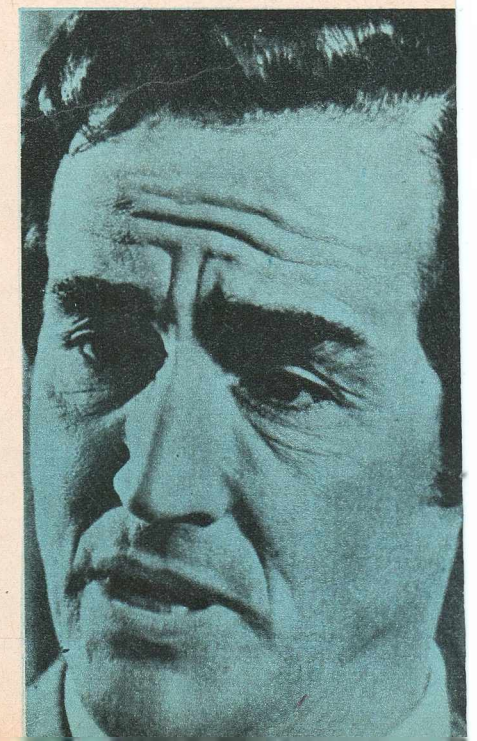
Parafrazîndu-l pe bătrînul Cato din antichitate, *ceterum censeo* că trebuie îmbunătățit și sistemul de cointerese materială.

ACTORI ȘI ROLURI

STELLA STEVENS,
revăzută nu demult
pe micul ecran
în westernul italian
UN DOLAR GĂURIT.

film

Foto: METRO GOLDWYN MAYER

două titluri noi la cinecittà:

Califfa și oaia neagră

respondență specială de la Giuliano ORLANDO

Califfa

Cine este Califfa, eroina celei mai îndrăgite cărți a scriitorului Bevilacqua Alberto? Cine este acest personaj al unei scrieri care a făcut multă vîlvă, care a obligat mulți italieni să descopere un anumit chip feminin, o față semeată, splendidă în răzvrătirea ei contra falsei cumsecădenii a societății burgheze? Cartea lui Bevilacqua ne face cunoștință cu Califfa încă de la primele pagini, o învăluie în tonuri puternice și o păstrează constant astfel: femeia care nu se sperie de nici o lege pentru a-și apăra dragostea. Poate uneori forța cu care își ocrotește bărbatul iubit apare de-a dreptul bestială, dar un lucru nu i se poate pune la îndoială: sinceritatea. Acțiunea se desfășoară în anul 1960, la Parma — oraș din regiunea Emilia, care totdeauna s-a bucurat de fama de a fi în fruntea mișcărilor muncitorești. Indiferentă cîndva la convulsiile sociale, atentă doar la ceea ce ar putea să i se întimplă bărbatului iubit, Irene Orsini, supranumită «Califfa», se va maturiza treptat, va pricepe și alte rosturi ale existenței, încît pînă la urmă se va afla în fruntea mișcărilor revendicative, chiar dacă dragostea va continua să rămîină pentru ea «cel mai important lucru din viață».

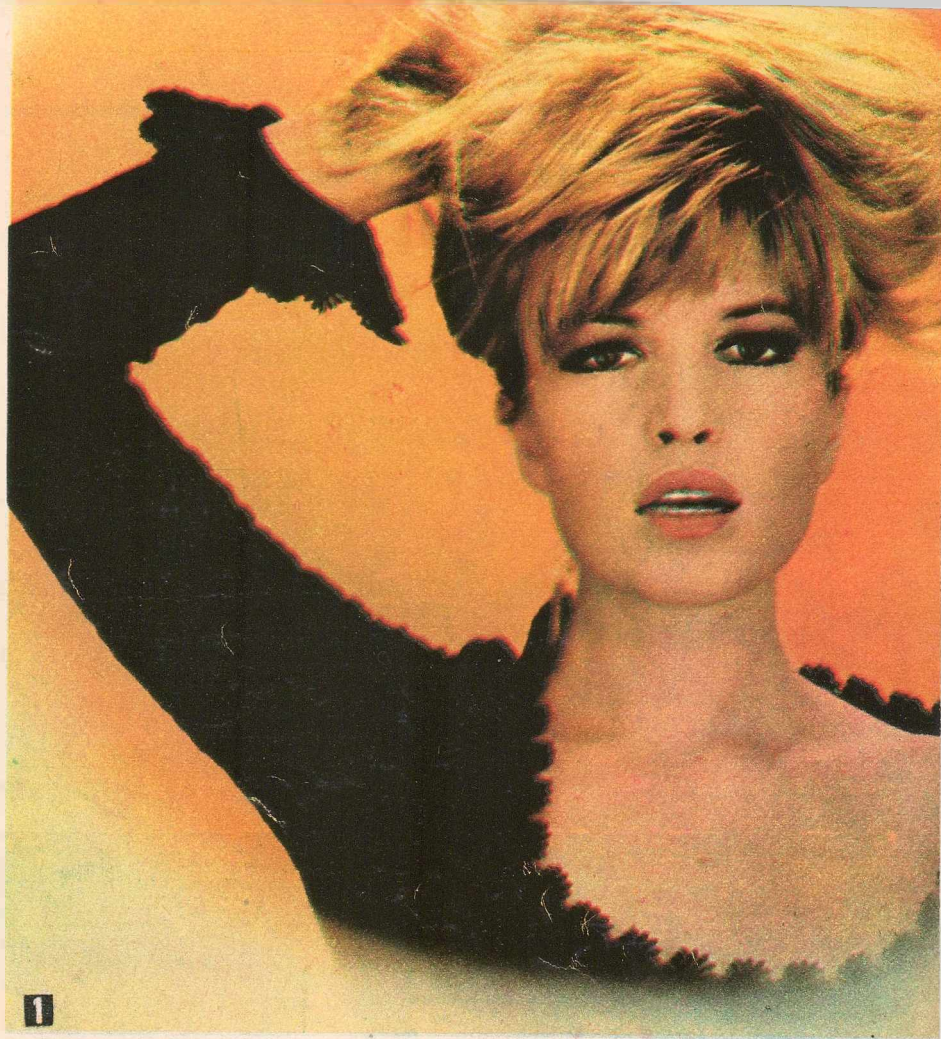
Nu-i va fi prea ușor lui Bevilacqua Alberto să-și vadă cartea transpusă pe ecran, cu atît mai mult cu cît și-a asumat și greua răspundere de a fi propriul său regizor. A pășit de bunăvoie pe un cîmp despre care se știe că este foarte minat.

Dar cum regizorul a jurat să fie credincios scriitorului, — iată o făgăduință care nu ne poate fi indiferentă — să sperăm că filmul va fi într-adevăr acea pagină de adevăr uman și social de care cinematograful are atîta nevoie. Frumoasa Claudia Cardinale, care a primit bucuroasă rolul Califfei, va avea prilejul să înscrie în filmografia ei, și așa răsunătoare, încă o performanță.

oaia neagră

Nu știu cine anume altul ar fi putut să fie «oaia neagră» în locul lui Vittorio Gassman, acest matador — și nu de azi, de ieri — al ecranului italian. De fapt, tot filmul este purtat în spate de Gassman, pe care îl vom întîlni aici în dublu rol. Cei doi «Gassman» sînt doi frați: Filippo și Mario. Primul este un aventurier norocos care, ajutînd odată un ministru să scape de agresiunea unor studenți, se trezește mare funcționar la Arhivele statului. Nici aici nu-și pierde vremea și vinde cîteva documente secrete. Dar omul tot norocos rămîne: moare un senator și izbutește să-i ia locul. Celălalt frate, cinstit, integru, serios, și pe deasupra deputat și el, face parte din «comisia pentru apărarea moralei publice». Din păcate, este prea plictisitor. Filippo reușește să-l ațrăgă de partea sa și în cele din urmă să-i sucească capul și soției lui Mario. Tot acest «joc al schimbărilor de costum», căci pînă la urmă asta este filmul, este desfășurat de regizorul Luciano Salce cu binecunoscuta sa dezinvoltură și ironie mușcatoare. Cineastul nu uită să ne atragă atenția că adeseori, în anumite condiții, oportunismul și lipsa de scrupule, bine drapate în atitudini cuceritoare, pot să doboare cinstea și candoarea.

După un șir de peripeții, și bunul nostru erou se va trezi la viață. Poate puțin mai singur, puțin mai obosit, dar fără îndoială va fi un alt fel de om.

telegrame

● Regizorul francez Gérard Oury are un proiect insolit: să transforme *Ruy Blas* într-o comedie, cu — nici mai mult, nici mai puțin — Bourvil în rolul lui Ruy Blas și Louis de Funès în cel al lui Don Salluste. Deocamdată cineastul lucrează la alcătuirea scenariului, împreună cu Marcel Jullian. «Este cea mai trîsnită poveste din cîte cunosc — spune Oury — și va fi și mai aiurită atunci cînd scenariul va fi pus la punct. Acest film trebuie să se afle la jumătatea drumului între Max Linder și Alexandre Dumas».

● Monica Vitti (foto 1) va fi vedeta primului film regizat de Carlo Palma, cunoscut operator italian. Titlul: *O fată printre sfîntii cei mari*.

● Cineastul american Franklin Schaffner («Planeta maimuțelor») va realiza în studiourile lui Dino de Laurentiis coproducția italo-sovietică *Căpitanul*.

● *Dragă Irena* este titlul filmului terminat de curînd de către tînărul regizor

iugoslav Nikola Stojanovic și închinat generației de mijloc, «acelei generații care nu aparține nici generației războiului, nici adolescenților de astăzi». În rolurile principale apar Magda Fodor și Peter Bazovic (foto 2).

● Romanul scriitoarei franceze Edmonde Charles-Roux *Să uiți Palermo* (premiul Goncourt-1966) va fi transpus pe ecran de către Mario Monicelli («Marele război», «Infidelele», «Tovarășii»).

● O echipă de cineaști sovietici condusă de Serghei Gherasimov străbate Siberia, mutîndu-se rînd pe rînd de la Irkutsk la Novosibirsk, de la Novosibirsk la Bratsk, în vederea realizării filmului *Lacul*. Gherasimov consideră această creație ca fiind ultimul capitol al unui triptic despre oamenii anilor '60 (primele două au fost «Oameni și fiare» și «Ziaristul»). Interpreții principali sînt Natașa Biellokhvostikova, Kolia Eremenko, Natalia Arinbassarova, Oleg Jakov.

de Teodor MAZILU

BIROCRATUL BINEVOITOR

Despre birocrații înăcriți, repeziți, nepoliticoși, s-a scris destul de mult; a venit timpul să ne ocupăm de-o specie ceva mai rară și ceva mai nouă, birocrațul binevoitor — birocrațul binecrescut, birocrațul amabil, birocrațul cu surisul veșnic pe buze.

Birocrațul binecrescut nu te lasă să aștepti săptămîni întregi pînă să te primească în audiență. Te primește imediat, te invită să iei loc și-ți oferă chiar o cafea. Numai că birocrațul binecrescut nu te ascultă. Se gîndește la ale lui, se chinuie să nu-i cadă zîmbetul de pe față. Zîmbește politicos, dar nu te ascultă. Nu-ți rezolvă problema, dar te roagă să transmiți salutări soției și întregii familii.

Dacă vii la el cu o problemă, caută să te convingă că problema nu e chiar atît de importantă, că n-are rost să te chinuiești din pricina ei, viața e frumoasă, natura e minunată, soarele strălucitor, și n-are rost să pui totul la inimă.

Birocrațul binecrescut te cheamă el la telefon, acasă, și te anunță că problema nu s-a rezolvat. El amestecă birocrația cu delicatețea. O face cu atîta tact încît ai impresia că respingîndu-te îți aduce un sincer omagiu. Că el nu respinge pe oricine... Că numai pe oamenii pe care îi stimează... etc.

De fapt, birocrațul binecrescut s-a transformat cu timpul într-un amfitrion perfect. El nu muncește, ci zîmbește. El caută să convingă oamenii că problemele care-i preocupă nu sînt probleme de viață și de moarte.

— Dar nu trebuie să vă necăjiți...

— Cu timpul se rezolvă totul...

— Nu vă agitați... Într-un fel, tot o să se rezolve.

— N-are rost să vă frămîntați atîta...

De fapt, pe birocrațul binecrescut nu-l interesează nimic. Totul îi este cu desăvîrșire indiferent. Viața lui e o sîestă perpetuă. Singura lui grijă e să nu-și păteze zîmbetul, să și-l păstreze intact. E singura lui avere.

Politețea e arma cu care-și ascundă indiferența. De aceea are întotdeauna un zîmbet pe față, așa cum pungașii au un pistol în buzunar. Zîmbetul plin de politețe e arma cu care-și ucide victimele.

Chiar de ți-ai da duhul în fața lui, el n-ar schița nici un gest de milă sau îngrijorare, ar zîmbi și ți-ar oferi o cafea.

Să pornim de la o realitate: minorii infractori sînt triste personaje ale societății contemporane, personaje care prezintă o dublă pericolozitate — pentru noi, «ceialți», dar mai ales pentru ei înșiși, pentru viitorul lor.

Criminalității juvenile, societatea umană organizată i-a răspuns cu un sistem de apărare și de reeducare. Că s-au făcut multe pentru salvarea «ingerilor cu fețe murdare», pentru recuperarea «perlelor negre», este un lucru cert. Dar nu de autolaude avem nevoie. Ci, dimpotrivă, de autoexigență.

În sistemul organizatoric prin care răspundem, noi, cei majori, faptelor micilor infractori există și breșe, imperfecțiuni.

Ancheta de față a fost pornită cu intenția de a contribui, prin mijloacele noastre, ale presei, la îmbunătățirea acestui sistem de organe și mijloace creat pentru aceia care, crud de timpuriu, sînt pînziți de cumplita stare de înstrăinare față de restul majoritar al societății.

O atare abordare a unei asemenea probleme poate părea seacă, cu iz tehnico-administrativ ș.a.m.d., însă am socotit că este preferabilă o judecată rece unui patos plîngăreț și ineficient.

Pentru că interesul este să găsim, la o problemă concretă, soluții concrete.

De aceea ne-am adresat unor oameni de specialitate, fiindcă și în acest domeniu cuvîntul trebuie să-l aibă tehnicienii, cadrele calificate, cei care se lovesc zilnic de dificultățile unei organizări nu întotdeauna optime.

DESPRE LACUNELE LEGISLATIVE

În privința minorilor infractori, legile noastre penale cuprind dispozițiuni care creează în ansamblul lor un regim — de anchetă, de procedură judecătorească, de sancțiuni și de executare a pedepselor — cu totul special față de regimul aplicat majorilor. E firesc să fie așa, și nu rațiunea existenței acestui regim deosebit intenționăm s-o expunem aici. Preuzăm doar că întreaga legislație cu privire la minori este străbătută de spiritul unei griji deosebite tocmai pentru acești mici cetățeni, pentru redresarea lor.

Și totuși, în ciuda bunelor intenții, legislația în vigoare cuprinde o lacună care atrage serioase dificultăți pentru cei cheamați să rezolve marile impasuri ale celor mici.

Legea stabilește o responsabilitate penală pentru minorii care au depășit vîrsta de 14 ani, socotindu-se, pe bună dreptate, că sub această vîrstă, nedispunînd încă de o oarecare capacitate de discernămint, ei nu pot fi făcuți responsabili pentru faptele lor ilicite.

Pînă aici, totul este bun. Dar ce facem cu minorii sub 14 ani care — este, nu este prevăzut în lege — săvîrșesc infracțiuni? Pentru că de data aceasta legile noastre tac.

Întrebarea de mai sus și-a pus-o tovarășa Elena Leboci, șefă a biroului autorității tutelare din cadrul Consiliului popular al sectorului 7, și-a pus-o de asemeni tovarășul căpitan Alexandru Tătaru, care, în cadrul serviciului judiciar al I.M.M. -București, se ocupă de problemele minorilor, și se pare că și-o pun — adeseori — toți cei care fac parte din aceste organisme specializate.

— Legea penală tace, nu vă răspunde la întrebare, și-atunci totuși ce faceți, tovarășă Elena Leboci?

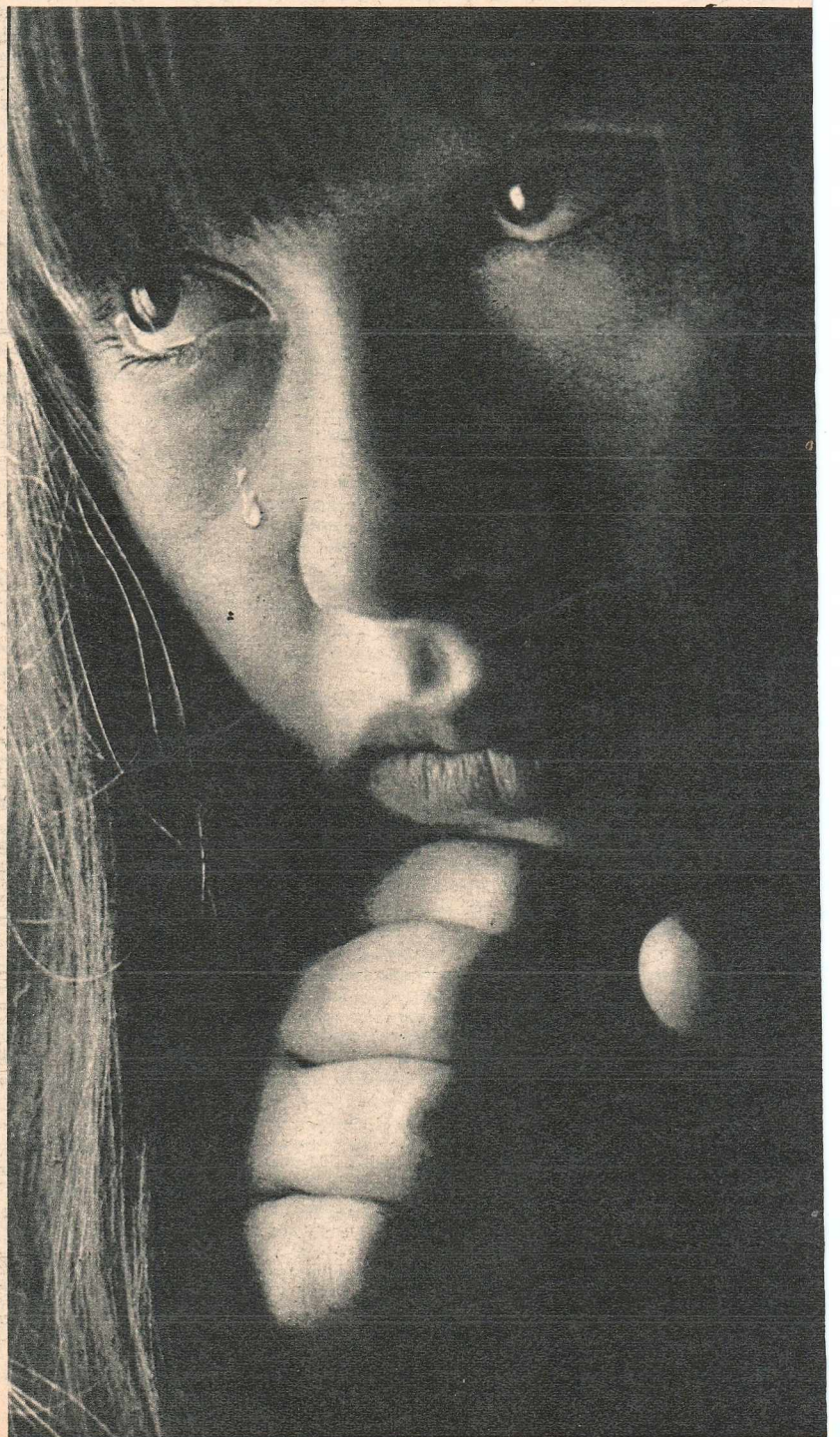
— Avem două posibilități practice. Pe de o parte, să-i încredințăm pe acești minori în supravegherea unuia dintre colectivele de sprijin ale Autorității tutelare (colective organizate pe circumscripții școlare și com-

pentru o bună amintire

Anchetă realizată de Nelu IONESCU

Prea tîrziu

nicioc
nu-i prea tîrziu
să
un sens suferinței
existenței t

«În mine
înfloresc grădini»
— Chagall

Automobilul
suscită deferență
și admirație. Cei slabi sînt gata
să-i jertfească orice.
Iar adolescența
înseamnă un caracter
abia în formare.

puse din directorul școlii, un cadru didactic, un reprezentant al miliției, o membră a comitetului de femei și un deputat), ori, pe de altă parte, să intervenim pentru primirea lor într-o școală cu internat (sau cel puțin cu semiinternat), unde, se subînțelege, ar beneficia de o supraveghere continuă.

— Ce măsuri întreprindeți pentru ameliorarea acestei situații?

— În primul rînd, organele miliției, în momentul cînd depistează un minor infractor, ar trebui, înainte de orice, să-l trimită la Institutul de neuropsihiatrie infantilă, unde să i se facă un control medical general. Pentru că nu se procedează totdeauna așa; au fost cazuri cînd s-a constatat cu multă întîrziere că manifestările infractionale ale minorilor se datoresc unor ușoare debilități mintale, nesesizabile de nespecialiști. În asemenea cazuri, medicii pot face internarea copiilor în cămine-spital, unde se găsesc condițiile cele mai potrivite tratării și reeducării lor. În al doilea rînd, ar trebui să fie mărită rețeaua semiinternatelor. Copilul să fie supravegheat continuu — aceasta este ideea esențială. Or, acest lucru se realizează în condițiile unei semiinternări. Dimineața, cînd părinții sînt la serviciu, copilul ar beneficia de un dejun, după care ar urma orele de școală, de clasă, din nou o masă caldă și la o oră netîrzie, cîteva ore de pregătire a lecțiilor pentru a doua zi, și-apoi reîntoarcerea acasă, unde reîntră sub supravegherea părinților. Pentru cei care aparțin unor familii dezorganizate, sau «cu probleme», cum le spunem noi, adică unor familii în care contactul cu părinții le este mai degrabă dăunător copiilor decît folositor (părinți alcoolici, amoralii sau bolnavi), binevenită ar fi o mărire a numărului de locuri în școlile cu internare totală. Și fiindcă am ajuns la acest capitol, e necesar să fac o observație: trebuie revizuit actualul sistem de taxe pentru internatele școlare. Taxele unice și fixe ar trebui înlocuite cu taxe mobile, în funcție de veniturile, de posibilitățile de plată variate ale părinților.

— Repet o întrebare: legea penală tace, și-atunci cu minorii sub 14 ani care săvîrșesc infracțiuni ce faceți, tovarășe căpitan Tătaru?

— Avertismentele părinților, adrese la școală..., dar asta înseamnă prea puțin. Sînt necesare măsuri cu adevărat eficiente. Un asemenea minor lăsat în continuare fără supraveghere specială nu se îndreaptă nici el, și există riscul să-i vicieze și pe ceilalți copii din mediul din care face parte. Să luăm un exemplu: circa 50 la sută din furturile din buzunare sînt comise de minori sub 14 ani. Acest gen de furt se săvîrșește oarecum ușor și de aceea, chiar dacă au fost prinși, tocmai pentru că fapta lor nu este urmată, nu de o sancțiune, dar de un regim mai îndelungat de supraveghere și educare specială, minorii nu se dezvăță, repetă gestul ilicit, ba îi mai contaminatează și pe alții. Minorul dintr-un mediu sănătos nu se poate «strica» singur, ci doar dacă intră în contact cu alt minor deja viciat. E suficient un singur astfel de copil pentru ca un întreg grup să fie în pericol. Are loc un fel de rostogolire a bulgărelui de zăpadă care astfel, mișcîndu-se liber, crește, devine din ce în ce mai mare. Pe scurt, trebuie făcut ceva.

— Sugați vreo măsură?

— Firește, cum există institutele de reeducare pentru minorii infractori peste 14 ani, ar fi salutară înființarea unor institute de reeducare și pentru minorii infractori sub 14 ani, desigur, cu un total alt regim decît al celor dintîi.

Regretabil, totuși adevărat: uneori și legea poate fi bună dar cu lipsuri, uneori pînă și ea poate fi vinovată. Dar esențială nu-i absența unor norme dintr-un sistem legislativ, esențială este strădania de a perfecția continuu legislația, de a o rotunji,

astfel încît ea să facă față, în cea mai mare măsură posibilă, cerințelor relațiilor sociale mereu în transformare, cerințelor vieții.

Și, din fericire, grija pentru soarta minorilor — în general, nu doar a celor cuprinși în categoria discutată mai sus — îi frămîntă nu numai pe interlocutorii anchetei noastre, ci și pe cei care alcătuiesc forul legislativ al statului.

SANCTIUNE DAR ȘI PREVENIRE

Tovarășul Horia Ghibănescu — procuror specializat în cauzele cu minori — consideră că marea cheie a problemei constă în prevenirea săvîrșirii infracțiunilor de către aceștia.

Este adevărat că procurorul intervine cumva în faza finală, după ce minorul a comis fapta ilegală, dar poate participa și el la această muncă de prevenire. Înainte de toate, prin soluționarea cît mai operativă a cauzelor cu minori. Sancțiunea aplicată imediat are rol educativ și asupra celui care o suferă, dar și asupra mediului din care provine, a anturajului său, format, firește, tot din minori, care află astfel că o faptă nepermisă atrage o răspundere departe de a fi plăcută. De asemeni, organele procuraturii mai au posibilitatea să facă sesizări la locurile de muncă, cerînd să se discute cu acei părinți care datorită betiei creează un mediu familial nesănătos pentru copiii lor, copii care din această pricină se înstrăinează de căminul părintesc și ajung în cele din urmă să comită infracțiuni.

Dar munca de prevenire nu trebuie înțeleasă ca o activitate izolată, ci dimpotrivă, ca un efort comun bine coordonat din partea celor care reprezintă autoritatea tutelară, miliția, școala, familia, organizațiile de tineret etc.

Cu privire la măsurile care — dacă ar fi luate — ar contribui la preîntîmpinarea comiterii de infracțiuni de către minori, fiecare dintre cei care au avut bunăvoința să răspundă la ancheta noastră a contribuit cel puțin cu cîte o sugestie:

— Să fie interzisă vînzarea de băuturi alcoolice minorilor (tov. Elena Lebeci).

— Și accesul în restaurante și baruri. De asemeni, accesul la unele filme polițiste. E adevărat, în aceste filme se vede că infractorii sîrșesc prin a fi prinși. Dar se mai văd, tot atît de limpede, și unele tehnici de săvîrșire a infracțiunilor (maior de miliție Nicolae Ghiroaș).

— Să se ia o măsură generală, pe țară, prin care elevii să fie obligați să poarte numărul matricol. Și totodată să se formeze echipe din profesori și reprezentanți ai organizațiilor de tineret care să controleze restaurantele și sălile de spectacole, în funcție de spectacol (cpt. de miliție Alexandru Tătaru).

La prima vedere, opiniile de mai sus poate par severe, dar un exemplu dat de tovarășul procuror Ghibănescu va demonstra că, dimpotrivă, ele sînt profund întemeiate. Iată-l:

I.M. și C.S., prima de 15 ani iar a doua de 17 ani, au abandonat școala după absolvirea numai a cinci clase, nu lucrau nicăieri, vagabondau și au ajuns să fure 500 de lei dintr-o locuință. Bani i-au împărțit și i-au cheltuit făcînd un chef într-un local. Două fete, minore, au cerut băutură într-un local, și li s-a dat...

HANS MOSER SAU IMPERATIVUL SPECIALIZĂRII

Procesul educativ este unul dintre cele mai dificile și totuși cele mai frumoase activități umane. Și aceasta pentru că implică, pe de o parte, o răspundere imensă, iar pe de altă parte, o competență cu totul deosebită.

Răspunderea, la rîndul ei, este dublă:

Pentru ei «acțiunile în grup» sînt interesante, ba chiar misterioase. Noicile se simte mai liber decît acasă, aderă cu convingere la regulile grupului și se supune cu docilitate inițiativelor celorlalți. Concluzia: supravegherea celor mari trebuie să fie continuă.

față de individul supus efortului educării, dar și față de societatea în mijlocul căreia individul se va dezvolta.

Competența este cerută de multitudinea de influențe și condiții care se exercită asupra copilului sau tînărului, influențe și condiții de care educatorul trebuie să țină seamă și să aibă capacitatea de a le răspunde cu soluția optimă, de mare nuanță, unica prin care procesul educativ poate fi încununat de succes. Altfel, măsurile, în pofida buneii intenții cu care sînt luate, au un efect contrar.

Raportul dintre personalitatea educatorului și a celui supus educării (sau reeducării) este un raport a cărui finalitate depinde de educator. Iată de ce socotesc eu — îmi expune opinia d-sale tovarășul avocat Virgil Mareș, apărător în numeroase cauze cu minori — că pericolul de bază în procesul educativ este șablonizarea.

Un exemplu: S.I. în vîrstă de 16 ani, copil foarte influențabil, a fost corupt de un major viciat și a început să fure biciclete și piese de biciclete. Activitatea lui infracțională a luat sfîrșit într-un chip original: avînd o roată furată asupra lui, s-a întîlnit întîmplător pe o stradă cu tatăl său care, vîzîndu-l că se încurcă în explicațiile asupra provenienței roții, pur și simplu l-a luat și l-a dus, cu roată cu tot, la miliție, unde l-a convins să mărturisească adevărul. Copilul și-a recunoscut faptele și a fost pornit procesul penal împotriva lui.

Deși tatăl copilului a fost cel care, înfrîngîndu-și sentimentele paterne, a înțeles să-și ducă propriul copil la organele de miliție și deși exista posibilitatea legală să se dispună încredințarea minorului spre supraveghere tatălui, care, desigur, ar fi fost cu mult mai vigilent, instanța de judecată a decis internarea copilului într-un institut de reeducare, dînd prin aceasta dovadă de lipsă de maleabilitate în aprecierea unei situații, dînd dovadă de imposibilitate de a decide pedeapsa în proporție nuanțată cu fapta.

Observațiile tovarășului avocat Mareș se pare că nu constituie obiectul unor frămîntări numai ale d-sale. Pentru că, iată, tovarășul maior Nicolae Ghircoiaș — care, în cadrul serviciului judiciar al I.M.M.B. conduce biroul privind problemele minorilor — consideră ca imperios necesară înființarea unor instanțe judecătorești exclusive pentru minori. Tov. maior reclamă apariția pe săliile judecătorești și ale tribunalelor a «judecătorului de minori», specialist cu o calificare de jurist dar și de pedagog. Și

pentru o bună amintire...

asa, invocat de d-sa, și-a făcut loc în paginile anchetei noastre și un personaj neprevăzut: Hans Moser, protagonistul, într-adevăr de neuitat, al unui ideal judecător de puști.

Dar alături de acest argument cinematografico-sentimental, tovarășul maior Ghircoiaș mai aduce un argument în susținerea ideii d-sale. Alte organe de stat chemate să răspundă, într-un fel sau altul, fenomenului infracțional în rîndul minorilor — consiliile populare, miliția — au servicii anume specializate pentru aceasta. Instanțele judecătorești de ce să nu urmeze aceeași cale? Totodată și sistemul de sancțiuni ar trebui să fie cu mult mai nuanțat pentru minori. De asemeni, procedura să fie și mai urgentă.

În altă ordine de idei — dar aparținînd de aceeași problemă a calificării cadrelor — tovarășa Elena Leboci a făcut o remarcă evident judicioasă.

În momentul de față se preconizează ca anchetele sociale care sînt obligatorii în orice cauză privind un minor să fie întocmite de aceleași active obștești care sprijină serviciile de autoritate tutelară. Dar dacă aceste colective pot fi de un deosebit folos pentru supravegherea minorilor încredințați lor, anchetele sociale reclamă priceperea unor persoane de specialitate. Concret, a asistentelor sociale.

ULTIMA ÎNTREBARE

«Chiar dacă ați fi într-o închisoare ai cărei pereți înăbușă toate zgomotele lumii, nu vă rămîne mereu copilăria voastră, această prețioasă, această regală bogăție, această comoară de amintiri?»

Nu știu cum ați răspuns în sinea dumneavoastră la această întrebare pe care a adresat-o tuturor — absolut tuturor — Reiner Maria Rilke. Dar eu, unul, aș vrea ca orice ființă omenească să poată răspunde afirmativ.

Dostoievski, firește, înainte de Rilke, a formulat aceeași idee dar la modul afirmativ:

«Nu-i nimic mai prețios în viață și pentru viață decît o bună amintire din copilărie.»

V-ați gîndit vreodată ce ați făcut dv., bărbat matur, femeie matură, pentru ca și Ei să aibă cîndva, mai tîrziu, după ce depășesc copilăria, o bună amintire?

Ultima întrebare a anchetei n-o mai adresăm doar specialiștilor.

de Petru ISPAS

CU PUMNII STRÎNȘI

Stătea încruntat, cu pumnii strînși pe masă, cu fălcile încheștate, cu privirea întunecată și asculta — pentru a cîta oară! — aceleași și aceleași reproșuri ale soției:

— Cu cine te pui tu, mă, cu cine vrei să te bați și pentru cine, pentru ce? Te-au măturat odată din uzină cu o simplă mișcare, ca pe-un gunoi. Te-au primit înapoi de milă, or s-o faci din nou, și acum n-or să te mai primească. Ce-ți pasă ție, mă? De ce nu ești și tu la fel ca toți oamenii, să nu te bagi, să nu te amesteci?! N-ai destule etichete lipite și pe frunte și pe fund: «Element dizolvant», «Inginer cu idei aventuriste». Nu-ți ajunge? Ce mai vrei?

Își ridică ochii către femeie și-i răspunse moale:

— Dreptate.

— Dreptatea cui? A ta?

— Da. Dreptatea mea.

— Si de unde știi că dreptatea asta a ta este cea bună, de unde știi că nu ei au dreptate și nu tu?

— Știi, și știi și tu. De aceea nu te înțeleg. Sau te înțeleg și-mi pare rău. Ai obosit. Nu te mai ține nervii să mă vezi hăcuit, să știi că-mi pierd nopțile calculînd și recalculînd, verificînd și reverificînd. Și știi și ei că am dreptate. Că nu sînt proști. Nici inginerul șef și nici directorul. Au pierdut și ei destule nopți verificînd schițele și calculele mele. Am dreptate. Dar dacă ei o recunosc, trebuie să recunoască și că au greșit. Și asta e mai greu...

— Și ce-ai să faci?

— Ce n-am făcut pînă acum și trebuia să fac mai de mult. Fată dragă, nu uita că nu m-a făcut mama inginer, ci fiu de muncitor. Aici în uzină am învățat meseria, de aici am plecat la facultate și aici am venit să muncesc.

— Nu-ți face autobiografia că ți-o cunosc. Bine, să spunem că ai să te duci la partid. Dar ceea ce ai tu acolo e treabă de specialist. Ai să le arăți niște schițe și un caiet cu cifre și tovarășii or să înțeleagă imediat, or să decreteze că dreptatea este de partea ta și or să te propună la decorație. Nu fii stupid.

— Or să înțeleagă. Trebuie să înțeleagă. Au obligația să înțeleagă.

— Ei, dacă au obligația, atunci m-am liniștit. Caraghiosule. Oamenii aștia sînt ocupați cu treburile unui județ întreg și or să lase totul baltă să-l asculte pe eminentul inginer Pavel Dulgheru care a descoperit că la șurubul de nu știu cîți țoli, dacă este realizat după metoda domniei-sale, se obține economii de, rețineți, stimați tovarășii, de 25 de grame de metal la fiecare șurub. Chiar nu-ți dai seama de ridicol!

— Douăzeci și cinci de grame la sute de mii de șuruburi cite se fac lunar...

— Pavele, dar pricepe că ridicolul stă în însăși cifra de 25. Citește și tu ziarele. Oamenii vorbesc de tone, de zeci și sute de tone...

— Toate pornesc tot de la grame.

— Nu, tu te-ai țicnit de tot.

— Uite ce este, fată dragă, să nu o faci pe proasta, că nu ești. Îți dai seama și tu cît de aberant este ceea ce spui.

Femeia tăcu și lăsă ochii în jos. Aveau paisprezece ani de căsnicie și niciodată nu și-au spus vorbe atît de tari ca în seara asta. Și le părea rău la amîndoi. Dar amîndoi se aflau undeva la capătul puterilor. Și mai ales ea. Șase luni în care l-a văzut cum se chinuiește, dat afară din slujbă, cum suferă că trebuie să trăiască din leașa ei de dactilografă. A renunțat să mai fumeze ca să facă economii, a renunțat la masa de dimineață cu o glumă, «fac siluetă», și seara nu voia decît un ceai, iar ea, ea nu poate să uite noaptea aceea cumplită cînd l-a găsit cu pumnii strînși pe planșetă, hohotînd ca un copil.

— Da, Pavele, știu că ai dreptate. Dar am obosit. Nu mai pot, nu mai pot să te văd încă o dată în situația de atunci. Dacă mai ții la mine, dacă ții la copilul nostru, la căminul nostru, renunță, renunță. Pavele, de dragul nostru, pentru liniștea noastră. Nu te încapățîna, că nu schimbi tu lumea. Poartă-te, Pavele, ca un om normal.

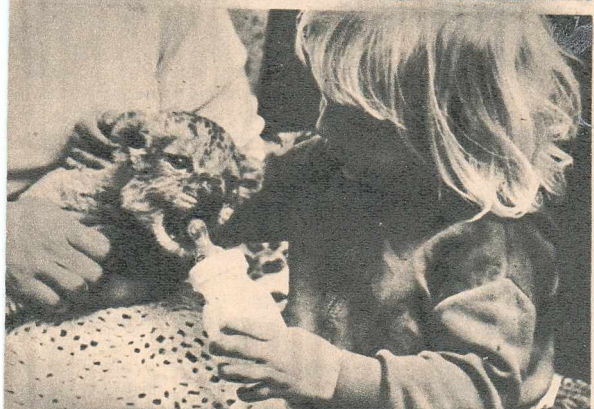
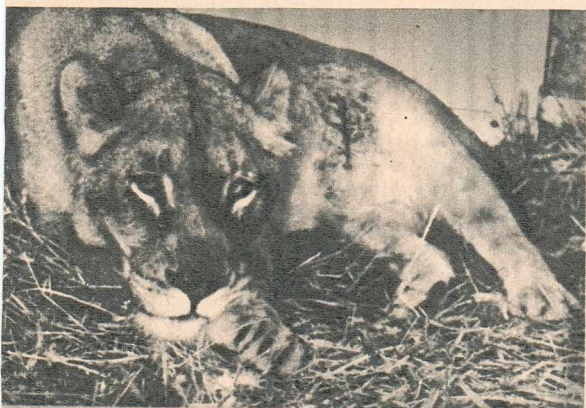
Stătea încruntat, cu pumnii strînși pe masă, cu fălcile încheștate, încapățînat pînă la absurd. Își spunea că la urma urmei ea are dreptate, că la urma urmei ar trebui să lase totul baltă și să aibă și el, să aibă și ea măcar o noapte, o singură noapte de somn omenesc. Să nu se mai gîndească la nimic, să nu mai vrea nimic și să dea dracului totul. Dar nu putea. Era ceva mai presus de el, care-l făcea să fie alt fel. Normal?! La urma urmei cine-i normal și cine-i anormal, el sau ceilalți? Și dacă toți oamenii ar fi normali, așa cum spune nevastă-sa, unde dracul am ajunge? Dar îi era milă de ea. A slăbit. Tare mult a slăbit. Atîrnă rochiile pe ea. Are cearcane, fața i s-a pătat. «S-a urîțit fata mea și, Dumnezeuule, ce frumoașă era». Simțea în el un val de duioșie, de căldură, nevoia să întindă mina peste masă și s-o mîngîie pe păr, să-i spună o vorbă bună. Și apoi s-o ia în brațe, așa cum făcea mai demult, s-o sărute și să se învîrtească cu ea prin casă pînă cîdeau amîndoi amețiți. Și ea să ridă din nou, să ridă fără nici o grijă și să-i șoptească la ureche: «Nebunule, nebunule, nebunule».

Dar nu a făcut nimic din toate astea și a rămas mai departe cu pumnii strînși pe masă, cu fălcile încheștate, cu privirea întunecată, hotărît pînă la încapățîinare.

...s cu moda, frumoasele tahitiene de mucava din imagine au
...tat varianta «maxi» la tradiționalele fuste meșterite din rafie.
...pede este asimilată moda de la Paris în insulele din Pacific!

ISA, CARNAVAL'70

AVE CEZAR !

...a trecut nici o lună de când relatam (vezi «Flacăra» nr. 6) peri-
...ețiile extracției unei măsele a leului Imperator din Stapleford Park,
...icestershire, și iată că din același colț al Marii Britanii ne vine
...știre (însoțită de fotografii «Keystone») înfinit mai dramatică. Vinnie,
...leoaică în vîrstă de 3 ani, a adus pe lume un pui prin procedeul
...hirurgical cunoscut sub numele de operație cezariană. Drept care
...oul născut, deși femelă, a primit numele de Cezar. Transferați la
...leythrop, unde au condiții speciale de îngrijire în timp de iarnă,
...innie și micuța Cezar se bucură de atenția tuturor. Printre îngriji-
...orii puilului iată și o dădăcă voluntară în vîrstă de... 2 ani, Sophie
...hipperfield.

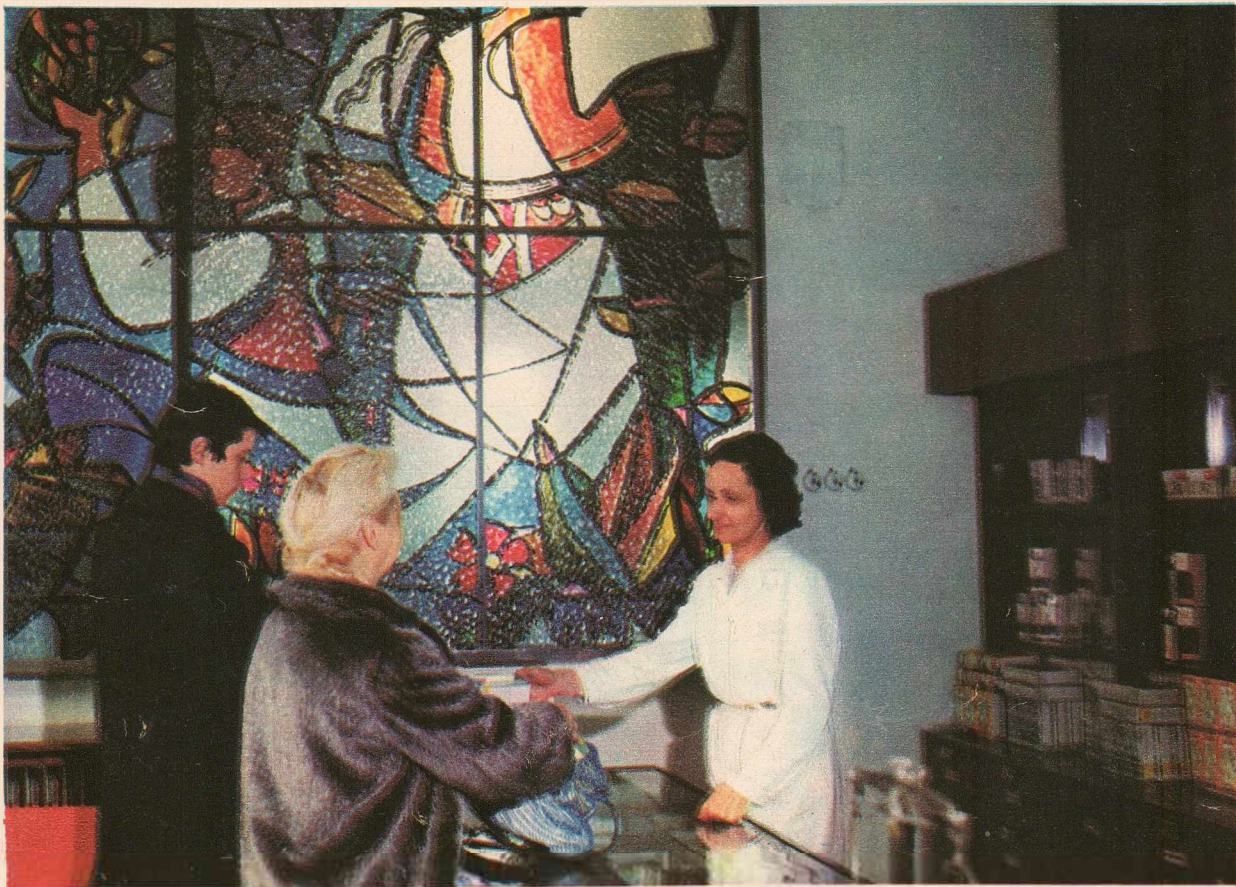
VITEZĂ PE SĂTURATE

În Alpii francezi a debutat — cu mare succes, se spune — un nou sport de iarnă: întrecerile pe scutere amenajate special pentru zăpadă. Mai pe pîrtie, mai în aer, scuterele străbat spațiile albe, săturînd pe cei mai pătimași dintre pătimașii vitezei.

După utilizare, cada de baie dispare din nou în dulapul care, atunci cînd este închis, nu ia din spațiul bucătăriei mai mult de un metru pătrat. Piesa care ocupă atît de puțin loc, deși include o chiuvetă, o cadă, un duș, un cazan automat pentru apă fiartă și un robinet de legătură pentru mașina de spălat rufe, a constituit senzația expoziției de arte menajere de la Wiesbaden (R.F. a Germaniei). Baia în dulap este tot atît de indicată pentru locuințele noi și cu spațiu restrîns, ca și pentru modernizarea unor clădiri vechi în care nu este prevăzută spațiu pentru camera de baie.

— FACI SUPĂ ?
— NU, BAIE...

creștere asupra aprovizionării populației și a industriei cu produse agroalimentare?

— Valorificarea plantelor medicinale și aromatice de cultură și din flora spontană asigură materia primă pentru industria noastră farmaceutică și cosmetică. De asemenea o seamă de plante constituind materia de bază pentru ceaiuri medicinale — care sînt produse de unitățile cooperatîi de consum — sînt desfăcute atît prin magazine proprii de specialitate cît și prin farmacii.

Făcînd, în continuare, prezentarea altor produse la valorificarea cărora cooperatîa de consum își aduce o contribuție sporită, trebuie să semnalăm anvergura acestor operații. Milioane de ouă, cantități considerabile de miere, carne de pasăre, lapte, legume, fructe și multe alte produse vor ajunge la consumatori sau la unitățile care le folosesc ca materie primă, prin aceasta oferînd consumatorilor un volum sporit de produse superior calitative.

— Cunoaștem faptul că în activitatea de valorificare a produselor agroalimentare în cooperatîa de consum au intervenit elemente noi. Ce ne puteți spune în acest sens?

— Într-adevăr, munca de achiziții desfășurată de unitățile cooperatîi de consum cunoaște în acest an cîteva elemente noi, specifice, care favorizează organizarea și desfășurarea ei. Conform hotărîrilor Conferinței naționale a partidului și ale celui de-al X-lea Congres, a luat ființă și în cooperatîa de consum Centrala de contractări și achiziții, care împreună cu întreprinderile din subordine se dovedesc elemente dinamizante în valorificarea produselor sectorului agroalimentar.

Reconsiderarea rolului cooperatîi de

ASPECTE NOI ALE UNEI ACTIVITĂȚI MAI VECHI

Interviu
cu FRANCISC TAPOS,
vicepreședinte
al CENTROCOOP

— Care sînt preocupările actuale ale cooperatîi de consum, și în special ale sectorului de valorificare a produselor agroalimentare, în lumina sarcinilor trasate de conducerea superioară de partid și de stat?

— Desfășcînd prin unitățile lor, amplasate pînă în cele mai îndepărtate localități rurale din țară, aproape o treime din volumul mărfurilor vîndute de comerțul socialist, organizațiile cooperatîi de consum, conducerea și lucrătorii acestora se străduiesc permanent să satisfacă cerințele continue cu mărfuri de calitate superioară și în sortimente cît mai variate.

O preocupare deosebită este acordată și activității de prestări de servicii către populație, conducerea organizațiilor noastre urmărînd extinderea acestei activități, precum și realizarea unor servicii de calificare.

Rolul principal în direcția intensificării schimbului de mărfuri îi revine cooperatîi de consum, pe calea contractărilor și achizițiilor de produse agroalimentare.

Zeci de mii de lucrători, membri ai consiliilor cooperatîivelor, ai consiliilor sătești, sprijină activitatea de valorificări, aducîndu-și contribuția la cumpărarea unor însemnate cantități de păsări, ouă, miere de albine, pene, fulgi, iepuri de casă, plante medicinale și aromatice din culturi și din flora spontană etc. Cumpărarea acestor produse se face direct de la domiciliul producătorilor, de către achizitori sau prin centrele de achiziții și magazinele de desfăcere din comunele respective, scutindu-i în acest fel pe producători de deplasări în alte localități, de pierdere de timp etc.

Ca o concluzie la cele spuse, remarcăm că valorificarea produselor agroalimentare va fi în acest an cu circa 24% mai mare decît realizările obținute în anul 1969.

— Cum se va răsfrînge această

consum în valorificarea produselor agricole, în sensul că ea poate și trebuie să intervină într-o măsură mai mare la creșterea acestora, a constituit un stimulent remarcabil pentru conducerea uniunilor județene și ale cooperatîivelor de consum, precum și ale întreprinderilor acestora.

Nu putem reduce termenul de «nou», numai la o reorganizare pe baze științifice, care creează condiții deosebite pentru continua îmbunătățire a muncii, sau numai la creșterea volumului și sortimentelor de produse ce fac obiectul activității de achiziție în cooperatîa de consum. Găsindu-i o accepție mai largă, nou înseamnă și preocupările pentru obținerea de alte produse în unitățile proprii, pentru găsirea unor forme atractive de prezentare a mărfurilor, precum și pentru creșterea cointeresării materiale a producătorilor în valorificarea unor cantități sporite de produse. În vitrinele magazinelor de specialitate vor putea fi văzute noi sortimente de ceaiuri medicinale, precum și de miere, prezentate în ambalaje noi, moderne, practice.

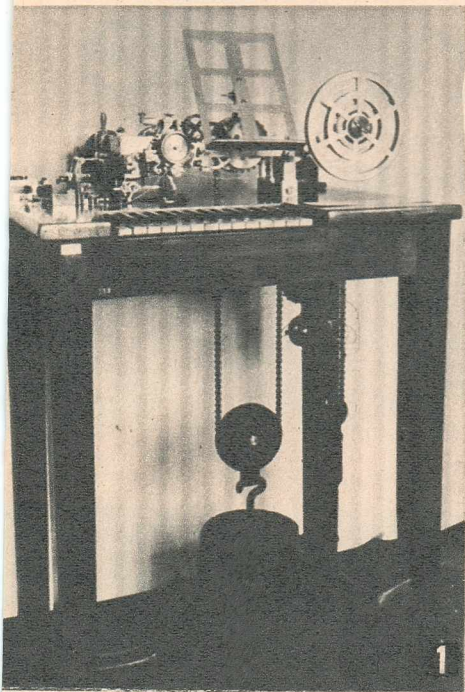
Ne preocupă de asemenea problema sprijinirii gospodăriilor populației rurale prin introducerea treptată a unor rase noi de animale de mare productivitate, prin asigurarea de furaje și utilaje de uz gospodăresc care, în perspectivă, vor duce la o mai bună aprovizionare a populației și a industriei prelucrătoare.

Noi realizări vor fi obținute și pe linia îmbunătățirii tehnico-materiale, anul 1970 marcînd o creștere deosebită a fondului de investiții destinate sectorului de achiziții. Construirea de noi uscătoare pentru plante medicinale, centre de sortat ouă, dezvoltarea spațiilor frigorifice, iată numai cîteva din exemplele care se pot cita cu privire la obiectivele care vor contribui în viitor la realizarea sarcinilor sporite ce revin cooperatîi de consum în valorificarea produselor agroalimentare și aprovizionarea populației.

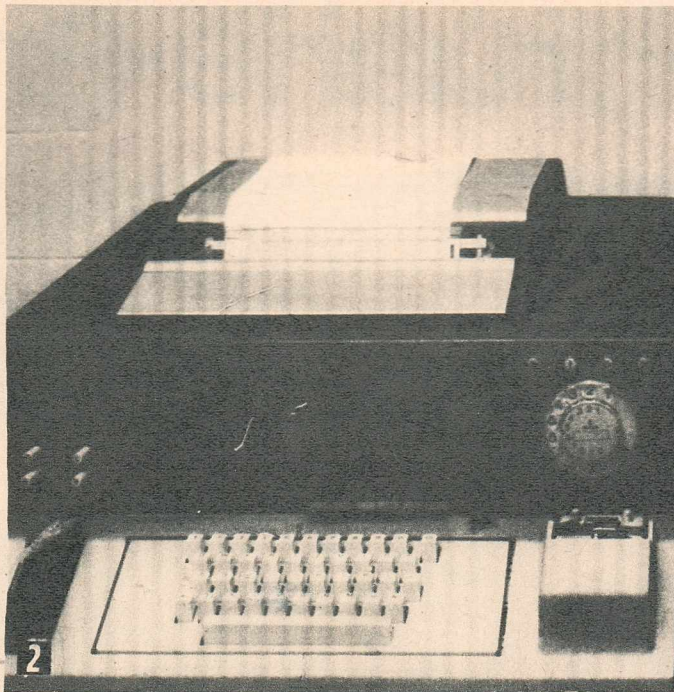
Emil CIULEI

«Flacăra» - publicitate

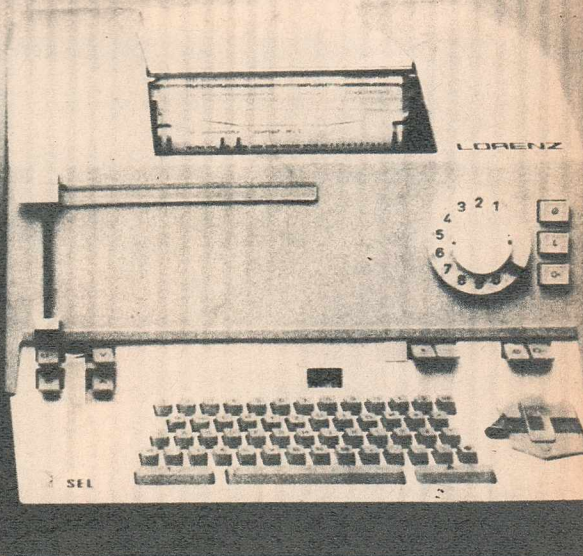

1

2

ELEXUL ȘI BUNICĂ-SA

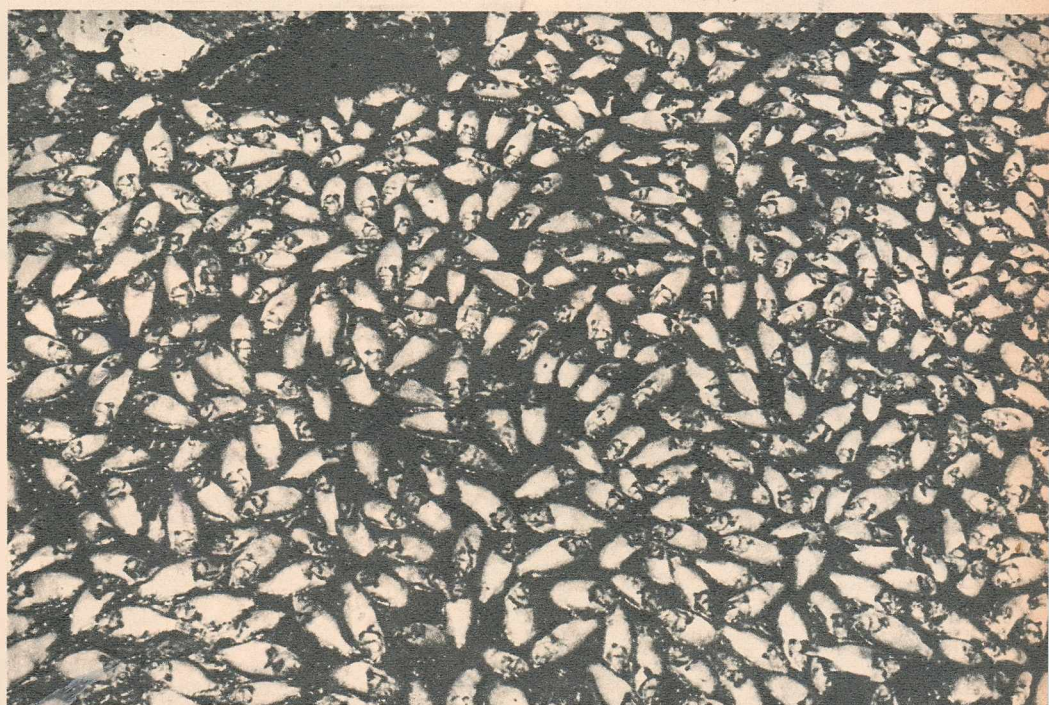
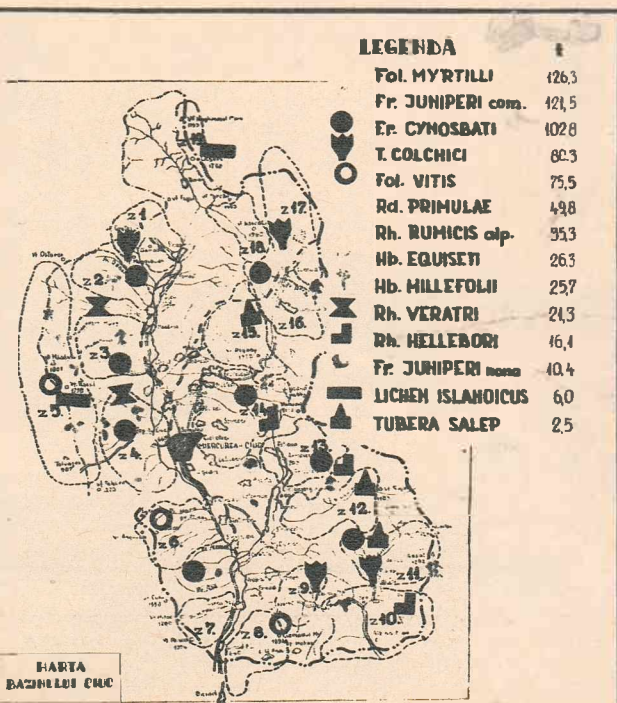
...implinit 100 de ani de cînd au fost inventate așa-numitele «instalații telegraf cu caractere tipografice», cărora noi le spunem pe scurt «telex». În anul 1869 «Asociația telegrafică mondială» a aprobat instalația lui D.E. Hughes, care fiind în același timp profesor de muzică și fizician și-a contizat primul telexprimator sub formă de pian, după cum se vede în fotografia 1. Tipul acesta a fost folosit pînă în anul 1930. De atunci, mereu moderat, telexul zilelor noastre a ajuns la desăvîrșirea tehnică cunoscută (fotografia 2).

...colectiv de la Facultatea de farmacie a I.M.F. Tg. Mureș, în frunte cu prof. univ. Gabriel Răcz, doctor în științe farmaceutice, a terminat cartografierea plantelor medicinale din bazinul Ciucului, din valea superioară a râului și de pe versanții vestici ai Munților Harghita. De fapt este vorba de o acțiune de mare amploare, inițiată de Institutul pentru controlul de statură medicamentelor și cercetări farmaceutice din București, privind inventarea plantelor medicinale din întreaga țară.

...cadrul acestei acțiuni, cercetătorii țirgumureșeni abordează o serie de probleme științifice cu pronunțate implicații practice. A fost studiat, de pildă, din multiple aspecte, conținutul în ulei volatil al fructelor de ienupăr, cu o înaltă acțiune diuretică. De unde se vede că din ienupăr nu se face numai

...rezultate demne de consemnat s-au obținut și în ce privește stabilirea acțiunii pronunțate a unor plante pînă acum necunoscute în terapia oficială.

HARTĂ A LEACURILOR

ȘI CÎT VA MAI DŪRA OARE ?...

Tragică, deprimantă față de civilizația veacului XX. Fotografia a fost făcută pe țărmul Floridei, în apele poluate, devenite total improprii vieții. Pier zilnic mii și mii de pești, specii întregi dispar din nomenclaturile ihtiologice. Savanți, tehnicieni, comisii — studiază, fac rapoarte, țin congrese, constată, declară, propun... De schimbat nu se schimbă (deocamdată) nimic!

RECORDURI ȘI PERFORMANȚE vorbe... vorbe... vorbe...

CELE mai puține verbe neregulate le are limba turcă: numai unul — «imek» = a fi. Engleza are cele mai multe: 194.

CUVÎNTUL cel mai lung care a apărut vreodată în literatură a fost scris de Aristofan (448-380 î.e.n.) într-una din comedii sale. Cuvîntul are 170 litere și descrie o mîncare asemănătoare gulașului.

ACCENTELE cele mai multe au fost înregistrate în limba franceză, iar cuvîntul franțuzesc cu cele mai multe accente este hétérogénéité, care înseamnă eterogenitate.

LIMBA engleză are cel mai bogat vocabular din lume: circa 800 000 cuvinte, dar cei mai mulți englezi nu folosesc decît 5 000 cuvinte. C.K. Ogden, întemeietorul faimosului «Basic English», a demonstrat în 1930 că se poate duce o conversație normală în engleză cu numai 850 cuvinte.

RECORDUL poligloților îl deține pînă în prezent cardinalul Giuseppe Gaspar Mezzofanti (1774-1849), fost bibliotecar al Vaticanului. El putea să traducă din 114 limbi și 72 dialecte, vorbind fluent 60 de limbi.

PALINDROMUL este, cum se știe, un cuvînt care are aceeași aranjare de litere, fie că e citit normal, fie în sens invers. Cel mai lung palindrom este cel din limba finlandeză: saippukauppias (15 litere), care înseamnă vînzător de săpun.

ORICÎT ar părea de ciudat, nu literații ci chimiștii posedă limbajul cel mai bogat. Ultimul dicționar de termeni din chimie cuprinde aproape 2 milioane de cuvinte. O performanță remarcabilă în comparație cu cele 10 000—100 000 de cuvinte cu care jonglează dicționarele noastre uzuale.

CEL MAI LUNG testament din lume a fost lăsat în anul 1900 de Frederica Cook din Detroit (S.U.A.). Testamentul are 95 940 de cuvinte!

SCRISOAREA cea mai scurtă păstrată în arhivele literaturii aparține lui Victor Hugo. El a trimis editorului său, o dată cu manuscrisul unei cărți, următoarea misivă: «?». Răspunsul este și el un record: «!».

PERFORMANȚA la viteza vorbirii nu este deținută de o femeie, după cum am fi tentați să credem, ci de un bărbat — englezul Charles Hunter din Rochdal, care a reușit să rostească 416 cuvinte într-un minut.

DECADA MĂRTIȘORULUI

27februarie-8martie

DARURI

Nu, mărtișor nu înseamnă numai «micul obiect de podoabă, legat de un fir împli care se poartă la începutul lunii martie», așa cum ne încredințează voluminosul Dicționar al limbii române moderne, ci mult mai mult. De fapt denumirea mărtișorului este stric legată de expresia populară **MĂRȚI**, care înseamnă **MARTIE**.

După iarna lungă, obositoare, oamenii își amintesc de flori, de cîntecul păsărilor, simt nevoia să exprime simțămintele care le înfloare inimile. Iată de ce zăbovesc îndelung în fața panourilor și tonetelor cu mărtișoare sau aglomerează magazinele în dorința alege daruri pentru cunoscuți, daruri pentru cei dragi.

Prima lună a primăverii este o lună a darurilor...

DORIȚI CÎTEVA ADRESE UTILE?

- **CALEIDOSCOP** — un complex de magazine situat în Bd. Magheru nr. 1-5, bine aprovizionat, avînd unități de textile, bijuterii, parfumerie etc.
- **VULTURUL DE MARE CU PEȘTELE ÎN GHEARE**, din str. Bărăției nr. 31, este un magazin universal, complet renovat, bine aprovizionat cu mărfuri de sezon.
- Două magazine de prestigiu în comerțul bucureștean, care desfac confecții din țesături în contexturi noi, creații deosebite pentru primăvara 1970: **JULIETA** (Bd. Gh. Gheorghe Dej nr. 1-3) și **ELEGANT** (Bd. Nicolae Bălcescu nr. 9).
- **MIOARA** (Bd. Nicolae Bălcescu nr. 36), specializat în tricotaje, lenjerie fină pentru femei, articole de marochinărie etc.
- Vă mai recomandăm: magazinele de bijuterii și ceasuri din Calea Victoriei nr. 39 și Bd. Magheru nr. 3-5, precum și parfumeriile **TRANDAFIRUL** (Calea Victoriei nr. 26), **COMETICA** (Bd. Gh. Gheorghiu-Dej nr. 5) și **GHIOCHELUL** (Bd. Nicolae Bălcescu nr. 9).
- Pentru cumpărarea de aparate de radio și televiziune, care vă înlesnesc vizionarea audiției Festivalului cîntecului de la Brașov, vă puteți adresa magazinelor din: str. 13 I cembrie nr. 20 (**ELECTROLUX**), Calea Victoriei nr. 48 (**ROMANȚA**), str. Lipscani nr. 122, Calea Griviței nr. 206, Bd. I.Gh. Duca nr. 3-11, Șos. Ștefan cel Mare nr. 15, precum și magazinelor **VULTURUL DE MARE** și **FAVORIT**.

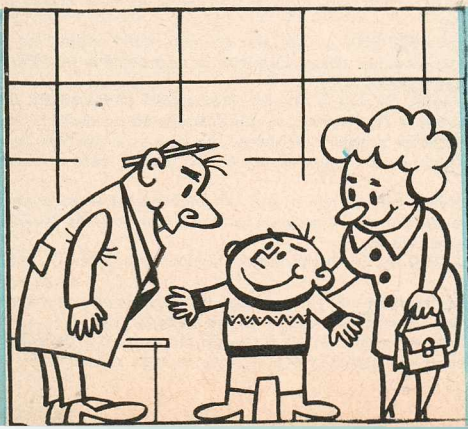
POPAS ÎN MAGAZINELE BUCUREȘTENE

În mod firesc, **DECADA MĂRTIȘORULUI** aduce un aflux de cumpărători în magazine. Toți sînt dornici să aleagă repede, să găsească ușor ceea ce le este necesar.

Cunoscînd aceasta, Direcția generală comercială a municipiului București a luat din timp măsuri corespunzătoare. S-a asigurat fondul de marfă, unitățile au fost pregătite pentru a putea face față unui număr sporit de oaspeți.

Strada Lipscani — tradiționalul centru comercial bucureștean — cu magazinele **PĂIANJENUL**, **MACUL ROȘU**, **SCAMPOLO** etc., precum și alte artere comerciale, atrag cumpărătorii ca un magnet. Multe unități au fost renovate, înnoite. Și la **ELECTROLUX** (pe Calea Victoriei) este o plăcere să intri. Acest magazin specializat desface zeci de obiecte de folosință îndelungată: televizoare, aspiratoare, frigider, mașini de spălat rufe, o gamă variată de candelabre, corpuri de iluminat etc. Ce să mai spunem de **JULIETA**? Oricît de pretențioase sînt femeile, aici își exprimă un singur regret: că nu pot cumpăra tot...

Și acestea sînt doar cîteva din magazinele care vă așteaptă în «**DECADA MĂRTIȘORULUI**».

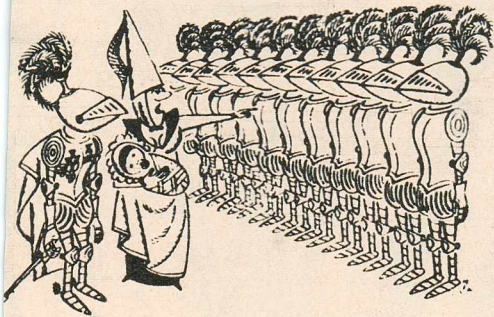
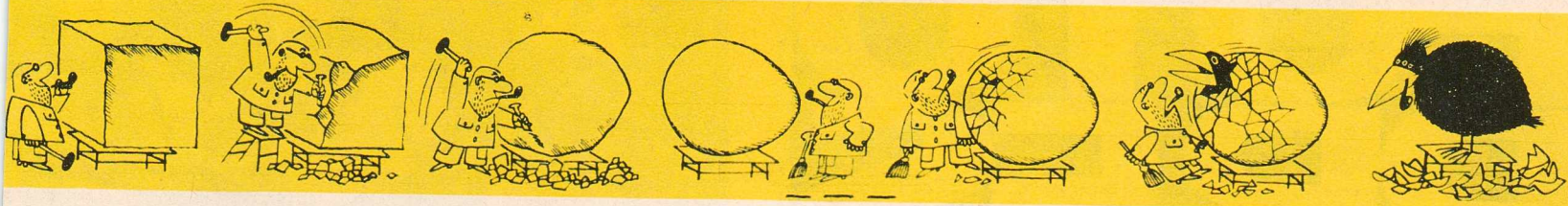
Nu UITATI!

Cu prilejul «**DECADEI MĂRTIȘORULUI**» magazinele vă așteaptă să cumpărați daruri pentru cei dragi.

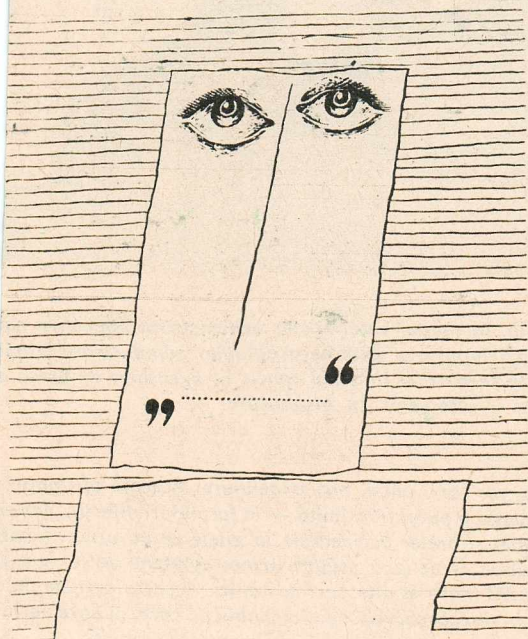
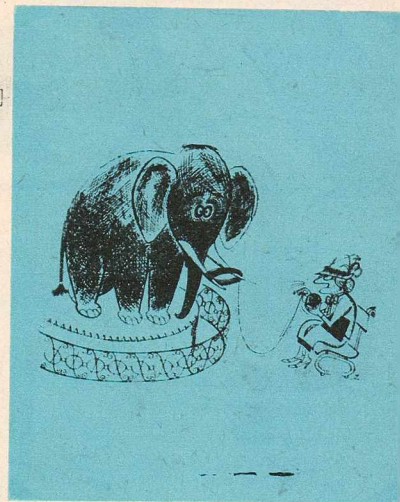
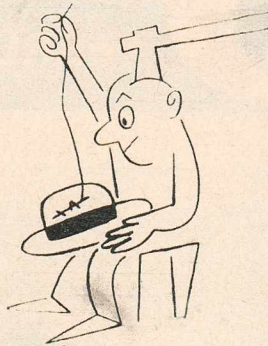
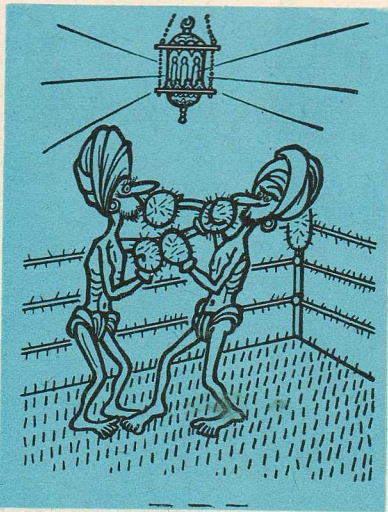
Vizitați cu încredere unitățile:

- **VULTURUL DE MARE CU PEȘTELE ÎN GHEARE**
- **SORA**
- **JULIETA**
- **ELEGANT**
- **MIOARA**
- **TRANDAFIRUL**
- **ELECTROLUX**

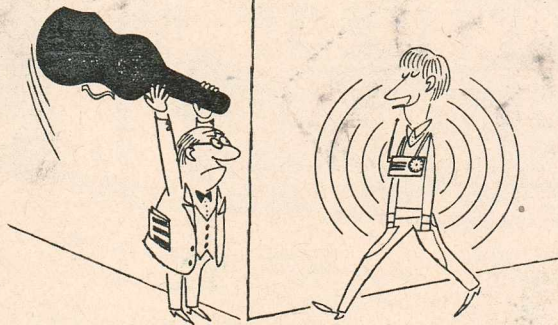
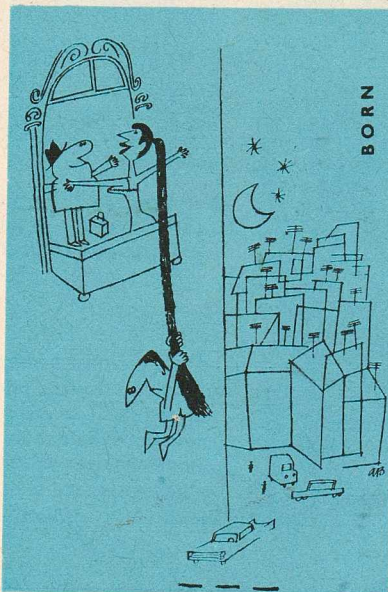
precum și celelalte magazine din rețeaua Direcției generale comerciale a municipiului București.

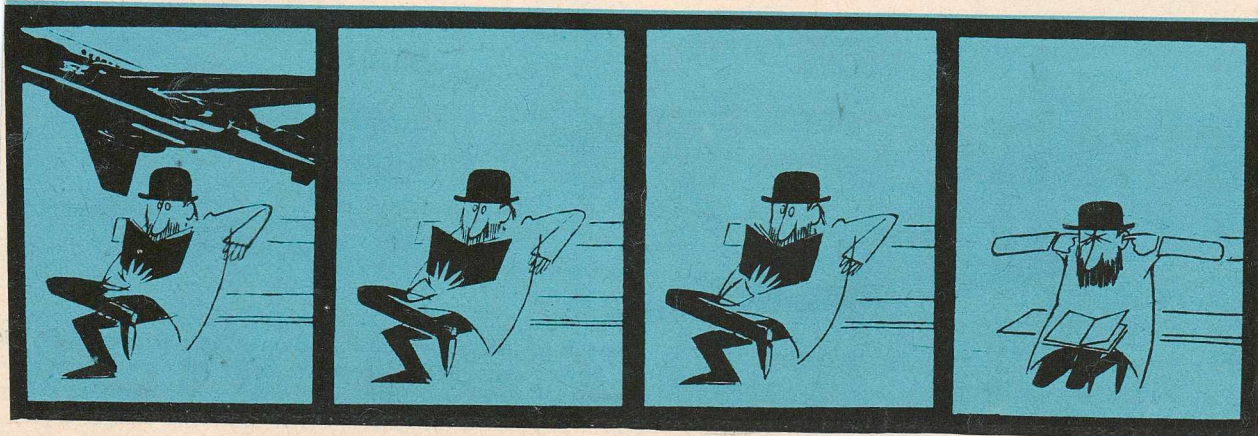
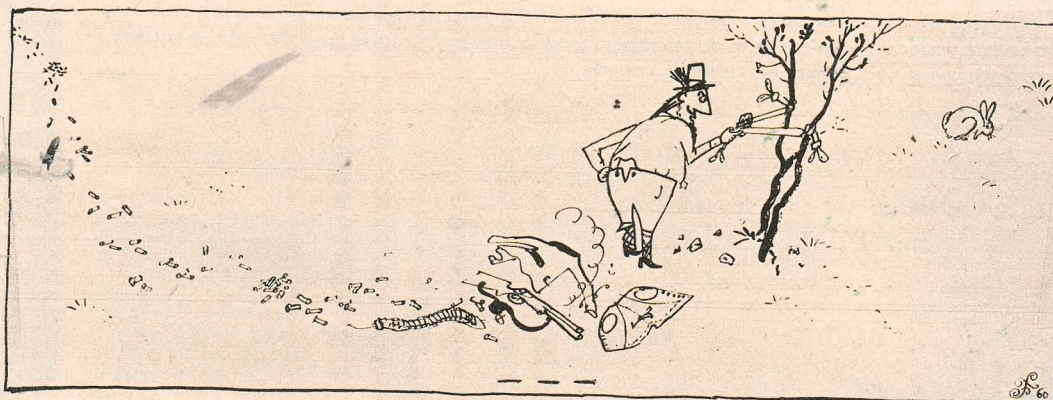
— Åsta e !

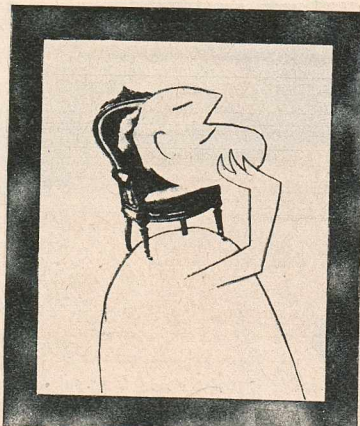
Citatoman

— Un foc, vă rog !

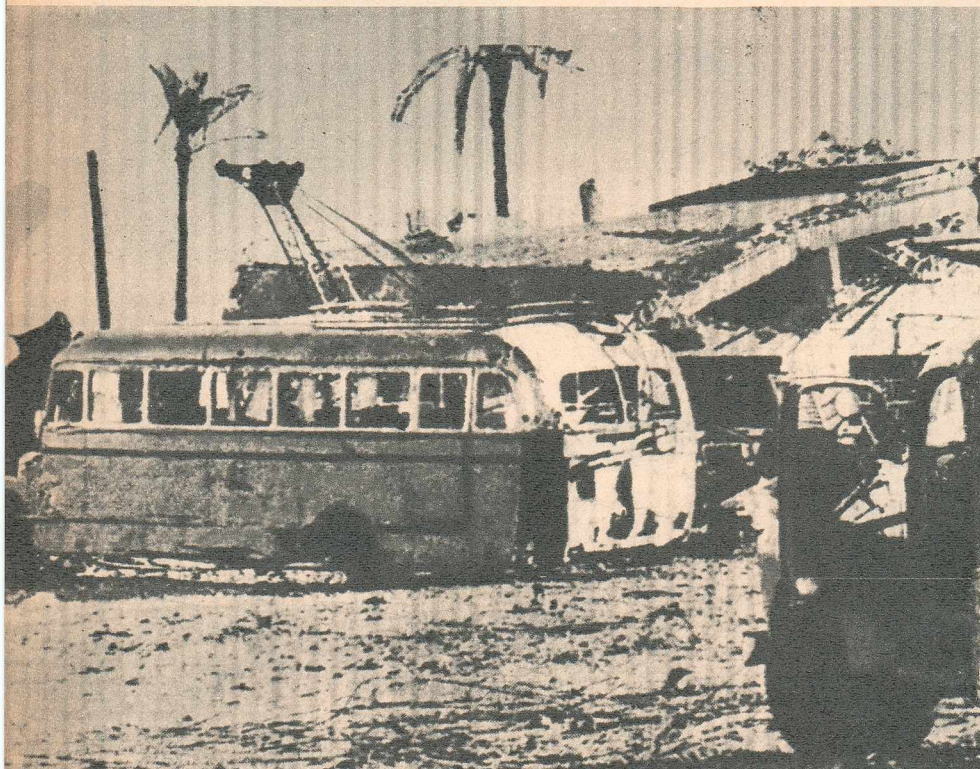
Supersonic

Cu scaun la cap

FOTO PRES '70

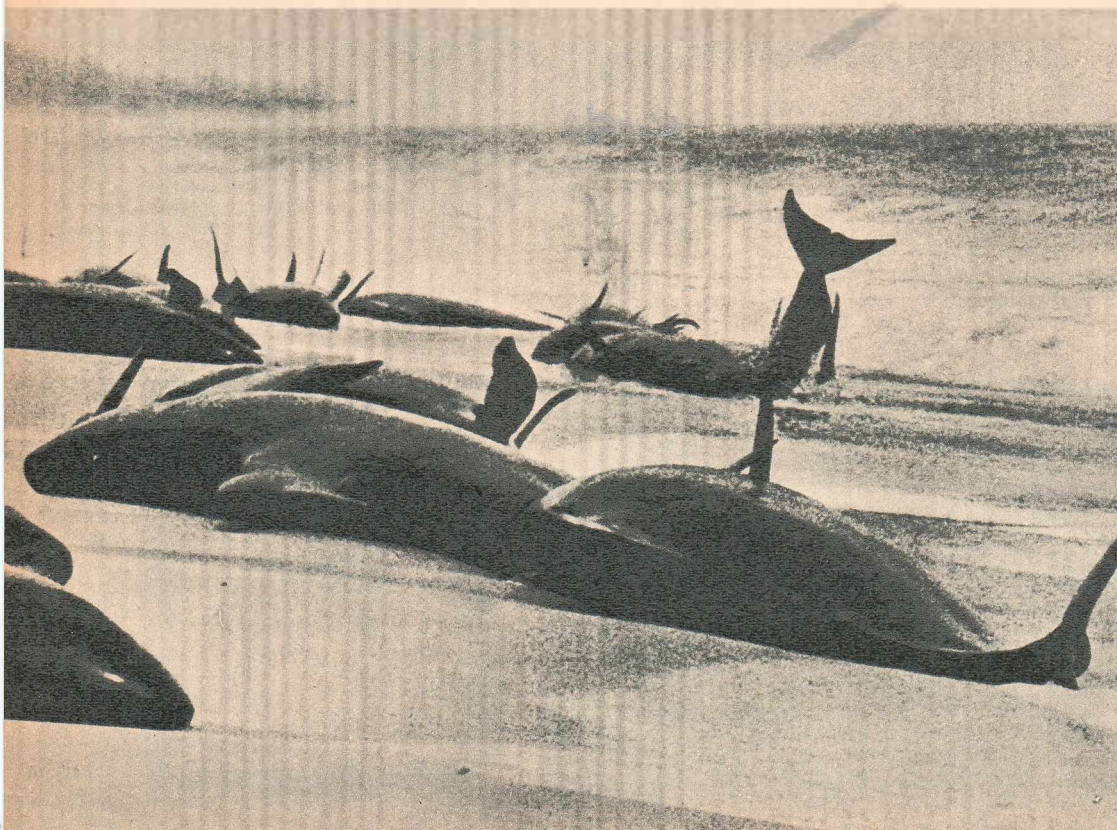
FEBRUARIE

Scenă de stradă la Manila, în timpul puternicelor demonstrații împotriva poliției S.U.A. în Asia și a politicii interne și externe a actualei administrații filipine. Imaginea vine să illustreze ceea ce în limbajul concis al agențiilor de presă a exprimat astfel: «Poliția a intervenit cu brutalitate...»

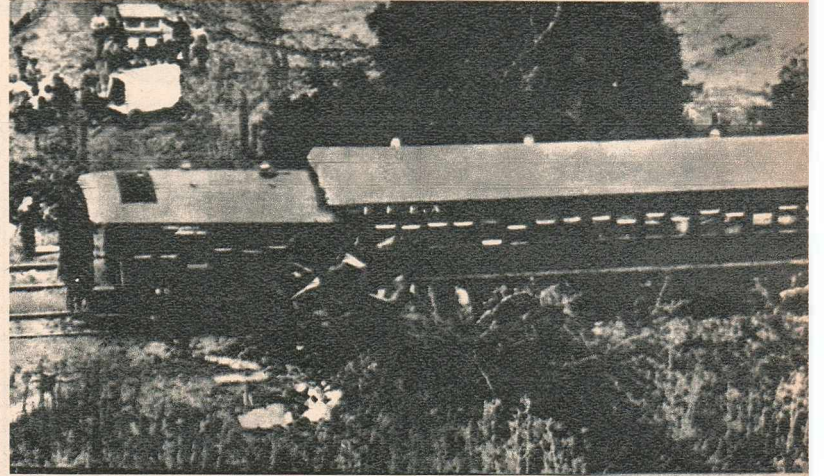
«Aceste câteva bombe nu vor servi păcii, nici Israelului»: Această afirmație din ziarul francez «Combat», a putut fi întilnită — în formulări diferite, dar ca esență — în majoritatea ziarelor occidentale în zilele ce au urmat bombardamentului efectuat de aviația israeliană asupra uzinei egiptene de la Abu Z. Bombardamentul a costat 80 morți și alte zeci de răniți. Această acțiune de o sebită gravitate a stîrnit dezaprobarea opiniei publice, care a apreciat-o nouă și periculoasă escaladare a încordării în Orientul Apropiat.

Tragedia unor balene care (după unele păreri), hăituite de alte semene ale lor, dintr-o specie mai feroce, s-au îndreptat spre țărni unde le-a așteptat tot... moartea — prin sufocare — a constituit pentru multe reviste occidentale un «subiect de senzație», cînd încă luna februarie nu-și dezvăluise «subiectele senzaționale» provocate de tragedii omenești...

1...2...3...4...5...6...7... și... gongul, care putea fi salvator. totuși în reprimă următoare — a 5-a — lupta n-a mai fost reluată în fața celor 18 000 spectatori de la Madison Square Garden. Boxerul american de culoare Joe Frazier a fost declarat învingător prin K.O. tehnic și campion mondial absolut la categoria grea după abandonul lui Jimmy Ellis, de asemenea boxer american de culoare...

Se zice că o nenorocire nu vine niciodată singură. Luna februarie a înregistrat două zguduitoare catastrofe la numai 10 zile una de alta: prima, în chiar prima zi a lunii — la 36 km de Buenos Aires, prin ciocnirea unui tren de pasageri ce venea de la Tucuman, cu o garnitură imobilizată pe linie (fotografia de jos) — al cărei tragic bilanț a fost de circa 200 morți și 250 răniți; cealaltă, în stațiunea montană franceză Val-d'Isère, unde 40 de tineri și tinere, veniți să se bucure de plăcerile iernii, au pierit, la ora ceaiului, acoperiți de o avalanșă de zăpadă care a pătruns în cabană (fotografia din stînga), iar alți 40 au fost răniți.

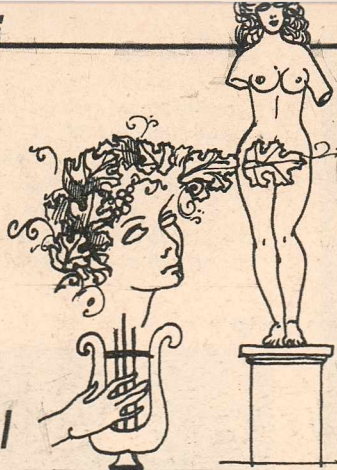
mentele nutrite de majoritatea popu-
i vest-germane față de partidul neo-
st P.N.D. sint oglindite fidel de această
vă intervenție a poliției — care a fost
ită să apeleze chiar și la elicoptere —
ru a-i scăpa de furia maselor pe parti-
i lui Adolf von Thaden, care reușiseră
e reunească în congres, după mai multe
nări, în orașelul vest-german Wertheim.

ka trăiește zilele febrile premergătoare
hiderii, la 15 martie, a celei de-a 22-a
oziții Mondiale. Zimbetele acestor sim-
ce tinere ce vor fi gazdele vizitatorilor
rmează să sosească din toate colțurile
ii la «Expo '70» pare să ne asigure că
este în perfectă ordine.

200 000 elevi britanici se află în
«vacanță forțată» datorită grevei in-
vățătorilor. Pentru a-și exprima soli-
daritatea cu educatorii lor, mulți
dintre școlarii londonezi au organizat
demonstrații în fața Ministerului e-
ducației, așa cum au făcut acești
elevi ai unei școli din cartierul Hamp-
stead.

FEMEIA ȘI POEZII

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

ORIZZONTAL: 1) «De-ar fi putut să știe/ Ce mîndră e o lume de alge plutitoare./ Și-ar fi sădit, desigur, grădinile în mare» (D. Anghel: «Visul sepiei»). 2) Una din «mamele române... ce ne-a dat/ A patriei mîrire» (M. Eminescu: «Închinare lui Ștefan-Vodă») — «De mine-n lume n-ar fi fost nevoie./ De n-ar fi fost suprema suferință/ Și capul nu l-ar fi durut pe Joe» (I. Codreanu: «Migrenă olimpică»). 3) «Leandru a trecut o mare ca să ajungă pin' la tine./ ...și toate-aceste pentr-o floare» (D. Anghel: «Tovarășilor mei») — Către Fira ea grăiește: «Mamă, orice-ai face./ Unul numa-mi place./ Unul singurel/ Numai lonel!» (G. Coșbuc: «Draga mamei») — Tina. 4) Femeia alungată «Din raiul primei fericiți» (I. Minulescu: «Celei învinse») — «Poartă nume de o floare./ Ea-i frumoasa mea iubită» (V. Alecsandri: «Iahutul»). 5) Unu-aici, altul departe — Epilog la Carmen! — Dacă ar fi unu lîngă ea, ar fi Ralu! 6) «Să nu cunoști ce-i plînsul, copilă fără pată/ Ori niciodată lacrimi să nu verși în zadar» (P. Cerna: «Către...») — «...leneșă creolă./ Cu o mîndră-aureolă/ Se-nconună grațios» (V. Alecsandri: «Tinăra creolă»). 7) Zenaida Pally — Poarta sîrutului! — «Bine-ți șade nune mare/ Ai o fină ca o floare» (folclor). 8) O fată prețioasă — «Marea vede chipu-i pal/ Și-n adîncu-i zugrăvește/ Prin ruini un ideal» (M. Eminescu). 9) Protectoarea holdelor de aur (mit.) — «Cu tine două fete stau/ Și torc în rînd cu tine» (G. Coșbuc) — Mărgea din salba vremii. 10) Ciobănașul îndrăgostit de frumoasa Galateea — Norina Filip — Într-acolo e... Sofia. 11) Maria! — «O blindă, mult duioasă și tainică lumină» (V. Alecsandri).

VERTICAL: 1) «Iar pe-un divan, ascuns între perdele/... ședea regina basmelor măiastră» (M. Eminescu: «Rime alegorice»). 2) «Toate poartă sub bărbie/ Roșii maci, dar și-n obraz» (sing., neart. — M. Beniuc) — «Ah! În inima-i fecioară simte-o tainică vîpaie/ Pentru cucurugul dulce din cîntări de dimineață» (M. Eminescu: «Antropomorfism»). 3) Neguțătorii de mere, odinioară — «Era falnica sultană/ Africană./ Fiică a lui Boabdil» (V. Alecsandri: «O noapte la Alhambra»). 4) «Fiica lui Cadmus, cea mică... cu trupul gingaș» (G. Topirceanu: «Chinurile lui Ulise») — Femeie necunoscută. 5) Lumina adorată de Cleopatra — «...un înger ce se roagă, ...o inimă de aur... O fiică e de rege» (M. Eminescu: «Înger și demon»). 6) Pe ei ai pus ochii și pe nimeni altul — Se prinde de gîtul ei. 7) Ea îl «iubi pe Des Grieux./ Într-un amurg de toamnă orchestrată/ În violet./ În alb./ În roz/ Și-n bleu» (I. Minulescu: «Romanța fără muzică») — Zine ce «ies albe... din adîncuri./ Un văl ușor e a lor haină» (neart. — Șt. O. Iosif). 8) Se îmbracă cu cămășă și ilic — «Cu o floare în dinți... un măceș cu ghimpi fierbinți/ Joacă în tină/ Cu soarele-n păr, ca o albină» (T. Arghezi). 9) Cade! — «În coșită-și prinde garoafa-nflorită.../ Pleacă la fîntină și vine zorită» (Șt. O. Iosif: «Frumoasa...») — Înfloreste un suris! 10) Anina urmată de Cuța! — Dincolo de tușă. 11) «E regina ostrogotă! Dar în turn, aici, e roabă» (G. Coșbuc: «Regina ostrogotilor»).

Sofia BUCURESCU

Dicționar: RAL, MERARI.

Dezlegarea jocului «DE UNDE-AI MAI SCOS-O?»
apărut în nr. trecut

ORIZZONTAL: 1) PATA — SCAPATE. 2) ABATUTE — OTET. 3) PIC — NOROC — PA. 4) ALUNGATI — MIL. 5) G — TAUR — EVA — A. 6) AN — SECA — ACAR. 7) LUA — NECAZ — PE. 8) FURT — USURA. 9) CALM — UZATA — S. 10) ARI — PIAN — NAP. 11) TURBAT — ALIBI. 12) ALERGAT — ATAC.

de Ioan GRIGORESCU

SFIDAREA
NEAGRĂ (III)
K.K.K.

Moto

«Lăudat pămînt al libertății
Ție îți adresez cîntecul meu
Ție, pămînt al singelui
Al crimei
Și-al Minciunii...»

James Whitfield (poeet negru)

De mai bine de o sută de ani Congresul american tot trimite în stînga și în dreapta trupe pentru a apăra drepturile neapărate ale negrilor. În 1867 a trimis primele detașamente regulate din statele sudice «pacificate» pentru a împiedica acțiunile de sabotaj a eliberării sclavilor. Lucrurile au fost așa de bine aranjate încît, în 1875, același Congres s-a văzut nevoit să proclame o hotărîre împotriva oricăror forme de segregare în locurile publice. Dar asta mai mult a frînt-o decît a dres-o, deoarece doi ani mai tîrziu, o dată cu sfîrșitul ocupației Sudului, supremația recîstîgată de albi a dus imediat la eliminarea negrilor din instituțiile administrative, anulîndu-le și bruma de libertate cetățenească dobîndită anterior. Dreptul lor la vot a fost abolit, tranzacțiile de marfă vie au reînceput tratamentul nesupușilor prin teroare și pedepse capitale s-a reinstaurat. Cuprînșii de panică, într-un singur an, 1879, peste 30 000 de negri au fugit în Kansas — ultimul stat sudic ceva mai democratic.

An trist acel 1883, cînd s-a recunoscut oficial legea antisegregaționistă drept «n constituțională» și cînd în toate statele sudice s-a reintrodus oficial segregarea în școli, spitale, hoteluri, restaurante, în teatre și în trenuri. Umbra acestui an tragic, rădîc din tenebrele preistoriei civilizației la porțile secolului XX, se va întinde pînă în 1954.

Abia în 1909 apare la New York prima asociație reală de luptă pentru drepturile negrilor: «National Association for the Advancement of Colored Peoples», formată din liberali albi și intelectuali negri. Un an mai tîrziu ia ființă Liga națională a burgheziei negre, înființată cu scopul împingerii și susținerii oamenilor de culoare în instituțiile administrative ale Statelor Unite.

Ajunul marelui război este punctat în America de răscoala soldaților negri din Houston (Texas). Sfîrșitul războiului încheie paranteza tragediei americane prin tulburările de East Saint Louis (Illinois), provocate de mînia celor ce și-au vărsat sîngele pe fronturile Europei alături de albi și care, întorși acasă, se vedeau din nou reduși la condiția de ras inferioară. Patruzeci și cinci de morminte consemnează pe pămîntul Americii ultimii mor ai primului război mondial: asasinării de la Houston.

Dezoriențați, înnebuniți de hărțuiala fără sfîrșit, negrii americani nu mai știu pe cine să-și caute dreptatea. Cine să le-o dea? Statuia Libertății ține în mîna stîngă o cartă care-i minte, biserica albilor îi învață să rabde și să pătmească pe pămînt pentru a se bucura de fericiți în ceruri, dar la lovirea unui obraz ei nu mai vor să întoarcă celălalt obraz. Poate salvarea vine de la sabia lui Mahomed? Poate că legile dure ale islamului să-i mintuiască? În 1930, în urma abandonării în masă a vechilor credințe ancestrale negrii americani trecuți la mahomedanism creează organizația «Black Muslims» și imploră prorocului sabia dreptății. Dar înaintea acesteia pogorîră mai înții asupra păcătoșului pămînt spectrul crizei, al marelui crah economic, și jumătate din brațele de muncă negrii trec să îngroașe armata șomerilor. Iar ceea ce n-a vrut să aducă sabia prorocului aduc războiul. În 1941 Statele Unite intră în cea de-a doua confăgrație mondială și, sub bombardamente și canonade, sîngele negru este la fel de bun ca sîngele alb. În patru ani numărul ofițerilor de culoare din armata americană crește de la cinci indivizi la șapte mii. Un milion de negri părăsesc plantațiile sudului și se angajează în industria de armament. Dar din cînd în cînd cele 48 de stele de pe steagul de atunci al Americii sînt împroșcate cu sîngele roșu al pieilor negre. Tulburările rasiale din Detroit lasă în cronică rușinii a anului 1943 treizeci și cinci de morți și peste 700 răniți.

Abia anul 1954 corectează teoretic strîmbătatea legiferată în 1883. Curtea supremă condamnă segregarea în învățămîntul public. În același an apare un nume: Martin Luther King. 380 de zile de luptă pașnică îi aduce pastorului cu nume de rege o primă victorie suspendarea segregăției rasiale în mijloacele de transport în comun. În 1956 King organizează «Southern Christian Leadership Conference» — Conferința Liderilor Creștini din Sudului — care pledează pentru obținerea drepturilor electorale pentru populația de culoare. O primă aplicare a hotărîrii Curții supreme din 1954: studenta de culoare Autherine Lucy cîștigă examenul de admitere în Universitatea Tuscaloosa din Alabama. De tolerarea ei printre studenții albi nu durează decît 48 de ore. Aceeași farsă se repetă și cu nouă copii de culoare care la începutul anului școlar 1957-1958 încearcă să pătrundă într-o școală a albilor din Little Rock, unde inițial fuseseră admiși. Mister Faubus, guvernatorul statului Arkansas, ordonă în oraș starea excepțională și mobilizează garda națională înarmată pînă în dinți pentru a bara calea celor 9 școlari negri. Farsa monumentală amenință să se transforme într-o baie de sînge. Nouă copii, nouă pui de-ai lui Jim Crow nouă Black Kat, și zidul de gorile cu căști și grenade lacrimogene, cu girbace și bastoane de cauciuc, cu petarde și puști-mitralieră — optsprezece ochi speriați și opt sute de brațe întinse în amănunțit — sînt înarmate, ăronzite, înarmate pînă și de cei mai fideli și mai entuziaști admiratori ai bunului Unchi Sam... Pentru a face momentul și mai solemn și mai istoric, președintele Eisenhower trimite un corp expediționar de una mie parșutiști care să ușureze pătrunderea celor nouă copii negri în școală.

Cheia succesului pare să fi fost găsită în balanța forțelor, și ea este din nou întrebuită în 1962, cînd studentul de culoare James Meredith este acompaniat la intrarea în Universitatea Oxford (Mississippi) de o gardă de 16 000 ostași federali — o divizie jumătate, atîta cît au împins americanii în bătălia din Ardeni — pentru a permite unui negru dreptul să treacă pragul unei universități albe.

La împlinirea unui secol de la abolirea sclavagismului, în 1963, peste un sfert de milioane de negri organizează un marș către Washington. Centenarul abia fusese marcat prin tulburările de la Birmingham, unde poliția locală a lansat cîini lupi asupra unei marș-festații pașnice și unde cinci fetițe negre au fost ucise într-o biserică a orașului... Așa se scrie istoria...

La 21 mai 1964 poliția din Philadelphia arestează trei luptători pentru cauza integrării negrilor. Toți trei sînt asinați în beciurile poliției. Tulburări rasiale la New York, Chicago, Cleveland, Philadelphia...

Așa se scrie istoria...

În martie 1965 are loc uriașul marș de protest de la Selma la Montgomery, sub semnul luptei pentru drepturile electorale ale negrilor. În Alabama marșul pașnic este hărțuit de poliție, de cohortele rasiștilor, de «Îngerii infernului». Luna august însingerează șase file de calendar la Los Angeles: 35 morți, 900 răniți...

Așa se scrie istoria...

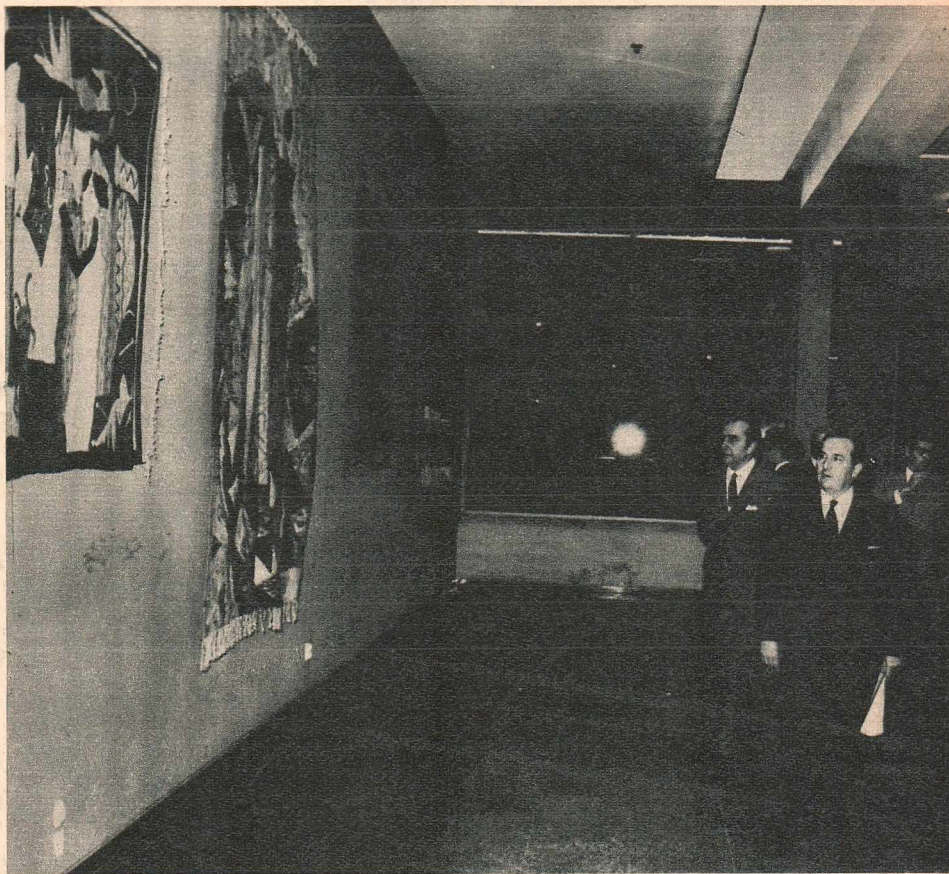
Iulie 1967, New York: 27 morți. Detroit: 13 000 incendii, 36 morți, 2 000 răniți, 3 500 arestații... Așa se scrie istoria...

Și se mai scrie într-un fel: în aprilie 1968 King este asasinat la Memphis. John Fitzgerald Kennedy murise cu aproape cinci ani în urmă, împușcat, la Dallas. Peste citva timp ave să-l urmeze, ciuruit de gloanțe, Robert Kennedy. Kennedy — King — Kennedy. Trei «K». Întocmai ca în inițialele Ku-Klux-Klanului. Istoria rușinii cam așa se scrie.

Mai trebuie aprinse cruci?

saptele zile pe pământ

- YORK** În primele 6 luni ale anului trecut S.U.A. au exportat arme și muniții în valoare de aproape 330 milioane dolari, nave de război în valoare de peste 73 milioane dolari și avioane în valoare de aproape 1,3 miliarde dolari — se arată într-o statistică O.N.U.
- DRA** Parcă pentru a demonstra pînă unde poate ajunge discriminarea rasială, John Enoch Powell, liderul rasiștilor din Anglia, cere modificarea legislației imigrației în sensul includerii, alături de cetățenii proveniți din țările Asiei și Africii, și a celor din Republica Irlanda.
- N** «Frankfurter Rundschau» anunță că societatea «Uran Gesellschaft GMBH» a obținut dreptul de participare la exploatarea unor zăcăminți de uraniu din Niger, unde va construi și instalații de îmbogățire a uraniului.
- COVA** La începutul acestui an, în Uniunea Sovietică existau peste 1 100 de muzee. În 1969 numărul vizitatorilor acestora a fost de 93 milioane.
- IS** În cadrul unei întruniri internaționale în care s-au discutat efectele «bang»-ului, experți din șase țări au apreciat zborurile avioanelor supersonice deasupra zonelor populate, ca inacceptabile.
- IA** Institutul central de statistică anunță că, din cauza grevelor, în anul 1969 au fost pierdute 294 850 000 ore de muncă, cifră de patru ori superioară celei din anul precedent.
- IA** În partea de nord-est a capitalei bulgare, pe o suprafață de 300 hectare, va lua naștere un orașel al studenților. În faza finală, complexul va cuprinde un centru comercial și unul cultural și va putea adăposti peste 30 000 studenți.
- TIAGO DE CHILE** Prețurile laptelui, brînzeturilor, zahărului, cafelei și ale altor produse alimentare, precum și ale unor produse industriale, au fost ridicate oficial cu 29-33%. Transportul în comun a fost concomitent scumpit cu 60%.
- La Osaka, unde la 15 martie urmează să se deschidă «Expo'70», a fost terminată construirea unei piste lungi de 3 km, care va permite aterizarea celor mai mari avioane construite pînă în prezent.
- LACHI** În văile riurilor Humal și Ehot din Pakistan au fost descoperite rămășițele unor așezări datînd din mileniul IV î.e.n. Se aduce astfel dovada — importantă pentru arheologi și istorici — că civilizația din valea Indului se întindea spre nord mult mai mult decît se credea pînă acum.
- ROIT** Modificările pe care le-ar necesita automobilele pentru a corespunde exigențelor campaniei antipoluare lansate de președintele Nixon ar putea duce la creșterea cu 10% a prețului acestora — a declarat un expert din Detroit.

«Tapiseria contemporană românească» se intitulează expoziția organizată recent în sala Palatului Național al Congreselor și Expozițiilor din Madrid, sub auspiciile Ministerului Informațiilor și Turismului din Spania.

ALB ȘI NEGRU ÎN „CARTEA ALBĂ”

CRONICA DE TREI SEUNDE

LAUDA

Văd nimic formidabil în această știre a stupefiat agențiile de presă la începutul februarie. Un filolog din Frankfurt a lansat primul institut de laude. La institutul de laude vine oricine dorește să audă vorbe frumoase spre sine, elogii cit mai mari, ode, imnuri, cântece de slavă la adresa sa. În jumătate de oră — într-o sumă pe măsura superlativelor — se spune clientului minunății care-și «redau cuia echilibrul și siguranța de sine»... (cuial!). Ce e aici stupefiat? Ca de obicei, enii — în ipocrizia lor — își pierd capul și esc originalitate ceea ce e o vechitură de lumea. Eu mă laud, de pildă, că am avut pe vremuri un singur institut, ci o mare campanie de literatură, artă și filologie — nu făcea altceva decît ridică ode. Eu mă laud, de pildă, că pe vremuri eu însumi am lucot la cot cu alții într-o asemenea campanie transformă orice melodie, orice tablou, orice gând într-un imn de slavă. Eu mă laud că ce înseamnă să aduci în fiecare zi laude omu-i oamenilor. Eu mă laud că pe vremuri am t cu ochii mei cum înșiși celor laudași peste jură li s-a făcut într-o bună zi rușine de ele cu care-i covârșeam. Eu mă laud că însumi mi s-a făcut rușine de meseria iudător perpetuu. Eu mă laud că am înțeles lauda nesfârșit tîrîtă devine la fel de odioasă

ca murdara calomnie. Eu mă laud că pînă și aceste laude la rușinea încercată pe vremuri de mine și mulți alții — spre binele nostru, al tuturor — mă dezgustă. Eu mă laud că am priceput în sfîrșit cit de fertil e drumul de la rușine la dezgust și de la dezgust la «echilibrul și siguranța de sine» din ziua de azi...

ORAR DE IARNĂ

Amănuntele unei catastrofe n-au sens, n-au greutate — importanța lor e creată artificial, din pasiunea pentru pitoresc a cititorilor și spectatorilor. Dar ceea ce nu poate fi uitat în catastrofa alpină de la Val d'Isère e tocmai un amănunt. La Val d'Isère avalanșa a coborît din munți ca o catastrofă fără amănunte. Un torent de zăpadă s-a dus apocaliptic pînă în centrul orașelului. Mașini staționate acolo au fost făcute zob și proiectate la 30-40 de metri, un Mercedes arăta ca după o trecere printr-un laminor — dacă vreți propozițiuni fără sens. Rămîn morții și dispăruți. Ei luau micul dejun într-un hotel. În sufrageria unui hotel. Era dimineață — ora ceaiului, ora cafelei negre, ora sandvișului, ora dulcetei pe piine. Avalanșa a trecut prin sufragerie.

Atît. Catastrofele vin la ora micului dejun și trec prin sufragerie. Altădată parcă aveau alte ore și ne căutau pe altundeva. S-a schimbat ceva și în viața lor?

Radu COSAȘU

Cîteva recente declarații făcute de înalte oficialități britanice, printre care însuși primul ministru, au acreditat, în opinia observatorilor politici, o dată în plus ideea care-și făcuse deja loc: în momentul în care, teoretic și chiar potențial (din punct de vedere practic), poarta Pieței comune s-a deschis pentru Marea Britanie, cei care manifestă serioase rezerve sînt britanicii înșiși. Declarațiile menționate sînt revelatoare: Anglia, oricum, nu va renunța la «relațiile» sale cu Commonwealthul în cazul intrării în Piața comună — ceea ce înseamnă, de fapt, solicitarea ca o precondiție a unui statut de asociere a țărilor Commonwealthului la C.E.E., după cum s-a întîmplat, la vremea respectivă, cu «teritoriile franceze de peste mări»; guvernul britanic nu este în favoarea unei federalizări politice în Piața comună. Ambele declarații, care au importante reflexe economice și politice, demonstrează în același timp faptul că Marea Britanie are intenția de a adopta la viitoarele negocieri cu C.E.E. o poziție care să-i permită să plătească un «preț» cit mai mic pentru aderarea ei. Semnele redresării economiei britanice și îmbunătățirea balanței de plăți — consideră observatorii — i-ar da un ascendent în acest sens.

Problema evaluării exacte a costului și beneficiului aderării continuă să preocupe oficialitățile, cercurile financiare și opinia publică britanică. Cartea Albă, făcută cu-

noscută de curînd, nu elucidează însă problema, întrebarea rămînînd în continuare: în ce parte va înclina balanța — înspre costuri sau beneficii? În documentul guvernamental nu se fac aprecieri asupra costului global, ci doar — și în limite foarte largi — cu privire la repercusiunile asupra balanței de plăți: o pierdere între 100 și 1 100 milioane lire sterline, din care 150—670 milioane lire datorită contribuției financiare a Marii Britanii la politica agricolă comună. Ca urmare, prețurile la produsele alimentare pe piața engleză vor crește cu 18—26 la sută, iar costul vieții cu 4—5 la sută. Beneficiul de pe urma aderării nu este nicidecum cuantificat. Se presupune că industria britanică, cu tehnologia ei în multe domenii mai avansată decît a unora dintre membrii C.E.E., va obține anumite avantaje, care ar putea antrena o creștere economică anuală de aproximativ 1 la sută.

Marja aprecierilor costului aderării, mai ales în condițiile în care e dificilă evaluarea precisă a beneficiului, lasă să se înțeleagă însă limitele în care guvernul britanic se arată dispus să conceapă intrarea în C.E.E. Stabilirea «soldului» real va avea loc, desigur, în cadrul viitoarelor negocieri, care, avînd în vedere interesele opuse ale părților, se anunță, de aceea, dificile și controversate.

S. DUMITRESCU

Sapte zile pe pământ

GUATEMALA SUB SEMNUL INCERTITUDINII

Miine, 1 martie, un milion și jumătate din cei cinci milioane de guatemalezi se vor prezenta în fața urnelor pentru a alege noul președinte al țării, vicepreședintele și membrii parlamentului.

Cei ce-și dispută fotoliul prezidențial sînt: avocatul Mario Fuentes Pieruccini, din partea partidului de guvernămînt, Partido Revolucionario, avînd cele mai mari șanse (în cursul campaniei sale electorale, substanțial sprijinite de însuși președintele Montenegro, el a preconizat reforma agrară integrală, naționalizarea societăților străine și s-a pronunțat pentru dezvoltare industrială); apoi, colonelul economist Lucas Caballero, din partea democraților creștinilor, cu un program vizînd o reformă agrară și o mai bună planificare a economiei (el are însă cele mai mici șanse, deoarece partidul său nu dispune de o bază organizatorică suficientă); în sfîrșit, colonelul Carlos Arana Osorio, din partea Mișcării de eliberare națională (partidul militarilor), dușman personal al președintelui Montenegro, care l-a destituit în vara anului trecut din funcția de comandant al operațiunilor antiguerrilă din regiunea Zacapa (de altfel, colonelul Osorio, unul dintre cei care au declanșat valul de violență și teroare, a fost implicat în cele mai odioase crime și răpiri operate de organizațiile de extremă dreaptă din Guatemala).

Ce probleme îl așteaptă pe învingătorul acestui duel electoral? Guatemala, «țară a bananelor și a cafelei», în care două instituții reprezintă puterea absolută, — armata și societatea nord-americană «United Fruit» — se află sub semnul unei permanente incertitudini politice. Chiar actuale-

le alegeri se desfășoară în umbra unui «pronunciamento» care a amenințat în repetate rînduri viața politică parlamentară, al cărui echilibru a fost cu greu menținut timp de patru ani de președintele Montenegro. După părerea observatorilor, numai faptul că în rîndul militarilor au apărut trei grupări dizidente — tradiționaliștii, legalisții și tinerii ofițeri — a salvat pînă în prezent Guatemala de un puci militar. În același timp, îndepărtarea din funcții importante a unor militari, bine-cunoscuți «tutori» ai organizațiilor extreme MANO, NOA, ASA etc., i-a permis lui Montenegro să controleze cît de cît violența, a cărei recrudescență s-a făcut simțită însă din nou în ultima vreme, înscriindu-se printre problemele de primă urgență ale viitorului președinte al țării.

Pe plan economic, într-o țară în care «Mamita Yunay» («United Fruit») deține peste 10% din suprafața totală a plantațiilor, controlînd aproape în exclusivitate exportul de cafea și banane, și unde 80% din pământ este deținut de numai 2% din populație, punerea în practică a «reformei agrare integrale», care vizează emanciparea economică și socială a indienilor — 60% din populație — și îmbunătățirea vieții peonilor, rămîne un obiectiv principal spre care trebuie să-și îndrepte atenția succesorul lui Montenegro. El va trebui să continue și acțiunea de naționalizare a societăților străine, inițiată de Montenegro în 1968 prin naționalizarea companiei «International Railways of Central America» și înființarea societății de stat «Ferrocarriles de Guatemala».

Dan BULGĂR

BAZE ȘI PETROL

Plecarea treptată a militarilor britanici (care a început la sfîrșitul anului trecut, urmînd să se încheie în luna martie a.c.) a devenit pentru Tripoli, capitala libiană, un fapt obișnuit. Convorbirile dintre diverse oficialități libiene și reprezentanți ai unor companii petroliere străine se înscriu în același capitol al cotidianului.

Ambele fenomene sintetizează esența unei politici oficiale exprimate succint prin cele două cuvinte devenite un fel de stîndard național: «baze și petrol», referindu-se pe de o parte la evacuarea trupelor și a instalațiilor militare pe care Anglia și S.U.A. le-au amplasat anterior în această țară, iar pe de altă, la valorificarea uriașelor rezerve petroliere ale țării în folosul acesteia și la degajarea economiei libiene din complicatul joc strategic al monopolurilor occidentale.

Pentru Libia, primele două luni ale anului 1970 coincid cu o intensă activitate consacrată ambelor domenii. În primul rînd, este vorba de evacuarea bazei americane de la Wheelus Field și a celor britanice de la Tobruk și El Aden — terenuri de manevre aproape unice prin dimensiunile lor — ca și a celor aproximativ 2 200 de militari britanici. Încheierea cu succes, pentru guvernul de la Tripoli, a primelor faze ale negocierilor s-a concretizat în retragerea eșalonată a forțelor britanice și înălțarea recentă, în cursul lunii februarie, a drapelului libian pe centrul de tele-

comunicații de la Tejura și pe terenul de tir de la Zurra — semn că două principale elemente ale bazei Wheelus au fost restituite Libiei.

În cel de-al doilea caz, e vorba de tratativele care au loc cu reprezentanții celor 21 de companii străine ce operează în Libia în legătură cu cererea acestora privind majorarea prețurilor la țițeiul extras, avînd în vedere calitatea superioară a zăcămintelor, precum și apropierea lor geografică de piețele occidentale, ceea ce creează condiții optime pentru comercializare. Obținînd o producție anuală de aproximativ 150 milioane tone de petrol, Libia deține locul al treilea în ierarhia mondială a țărilor producătoare, cu perspective de a-l ocupa pe cel secund în cursul anului 1970. Companiile occidentale realizează la investițiile făcute în această țară beneficii anuale de 68 la sută (ceea ce presupune dobîndirea, în 18 luni, a unor profituri echivalente cu totalul sumelor investite).

Ambele obiective, considerate de noul regim de la Tripoli ca «stîlpii de susținere» ai orientării sale interne și externe, au trezit un larg ecou în rîndurile populației din Libia, determinînd o preocupare deosebită față de politica statului, element cu totul nou în această țară mărginită de soarele Mediteranei și dogoarea Saharei.

Venera ANGHEL

Procesul de la Chicago împotriva unui grup de pacifști americani și condamnarea a cinci dintre aceștia a stîrnit protestul opiniei publice, concretizat într-o de puternice manifestații ce au avut loc în diverse orașe din S.U.A. La Ann Arbor (în fotografie), ca și în alte localități, împotriva demonstranților au fost mulate importante forțe polițienești.

SUBLIMELE MILIARDE CARE NU EXISTĂ

Experți, congresmeni, ziariști cercetează, despacă firul în patru, citează și recităsc textul noului buget al Statelor Unite și ajung, invariabil, la aceeași întrebare: unde sînt cele 10 miliarde de dolari? Într-un fel nu s-au pierdut, ele există, dar nu acolo unde trebuie.

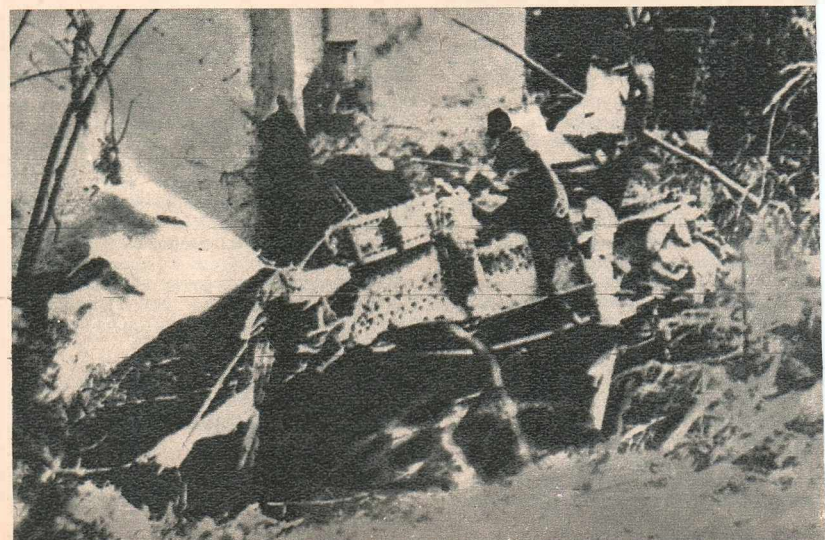
Șeful Pentagonului, Melvin Laird, desfășoară de mult o largă campanie publicitară care anunță realizarea de 10 miliarde dolari economii la cheltuielile militare. Or, o dată cu publicarea bugetului, aceste economii sînt de negăsit. Unul din contabilii Pentagonului, Robert Anthony, a fost întrebare de ziariști cine a lansat această cifră prin intermediul lui Laird. El a răspuns: «Nu știm de unde vine cifra. Nu se potrivește cu calculele făcute de noi». Rezultatul? «Ritmul actualelor cheltuieli ale Pentagonului — scrie «Washington Post» — continuă să crească, în ciuda anunțatelor reduceri privind unitățile, bazele militare și achiziționa-

rea de arme». De fapt, adevărul este că Laird și-a bazat estimările pe calcule economiilor aduse de aplicarea unor măsuri. Or, cum ele nu au fost puse în practică, economiile sînt sublime, dar nu există. De pildă, un economist a calculat că Statele Unite ar putea economisi 50 000 de dolari pentru fiecare soldat care îl aduce din Vietnam. Dar dacă în considerare numărul redus de soldați retrași și cheltuielile implicate de politica «vietnamizării», dotarea și întreținerea țărilor regimului de la Saigon — opera «vietnamizării» se poate vedea mai bine decât înseși acțiunile întreprinse pînă acum.

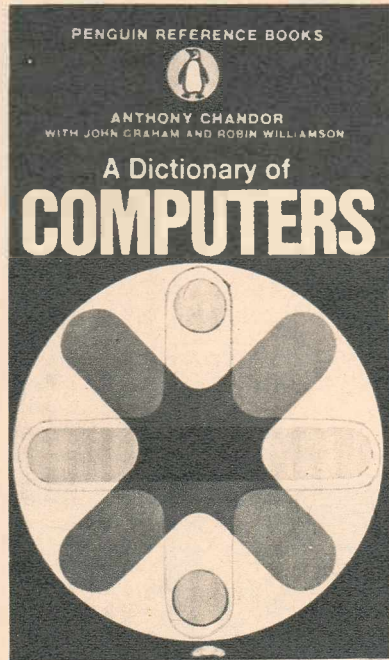
Nu este de mirare că în Congresul Statelor Unite a produs nemulțumire, unii senatori calificînd capitolul «economii» drept «un document tipic de publicitate comercială».

Nicolae LU

Prăbușirea avionului «Coronado» al companiei elvețiene «Swissair» (în fotografie), la puțin timp după decolarea de pe aeroportul din Zürich, cu destinația Aviv, a determinat convocarea unei ședințe extraordinare a guvernului elvețian.

nținutul cărții care a apărut în ziua a lunii acesteia în librăriile londoneze ost expus desigur cu cea mai desăvîrșită competență și cu inimitabilă artă de seducție intelectuală de un sânmuit Moisi. Cum printr-o amabili-a Editurii «Penguin» m-am aflat în sia acestui volum (cu rugăminte de publica nici o informație despre el tea prezentării sale în Marea Britanie), dic acum câteva cuvinte. Gîndesc la rificăția general umană pe care o tă înmulțirea acestor glosare ale comelor. Ele au apărut în Statele Unite, aponia, în R.F.G., acum în Anglia, o ediție de largă răspîndire. Cele ximativ 3 000 de cuvinte, noțiuni, fraze destinate atît specialiștilor cît și nărului în *continuă creștere al acelor ror muncă este într-un fel sau altul ată de calculatoarele electronice*. Aici aloarea acestei noi serii de dicționare, vin să toarne cunoașterea omenească arele revoluției tehnico-științifice atît omplexe pe care o trăim. Este în fapt putul percepției pe scară de masă a lor de civilizație viitoare, care *trebuie* te accesibile de pe acum nu doar emicianului Moisi sau năsaudeanu-lintr-a XII-a cu care se mîndrește o și de care s-au îndrăgostit duim de e telespectatoare, ci oamenilor de cele diferite categorii profesionale. Așa și cum remarcă și prefața dicționarului titit, omul de pe stradă simte acută ne-de a-și ordona nu atît lexicul, ci mai gîndirea și orientarea profesională și normele computerelor. «În fiecare zi tim în aceeași prefață — tot mai mulți re noi își dau seama că ordinatele n inseparabile existenței noastre» și 20 de ani de la apariția computerelor ractică, «multe sute de cuvinte de fie- zi au căpătat noi înțelesuri», ajungînd combinații cu activitatea mașinilor aibă sensuri neinteligibile «fără o oaștere de specialitate». Și astfel, ucît explozia informației se multiplică le zi, imensa problemă de a păstra trolul ei devine tot mai imperioasă. anoramicul prezenței computerelor e succint trasat: «ele vor oferi conducă-lui de întreprindere datele de care are oie pentru a lua deciziile corecte; lui politic — faptele pe care să-și ba-

zeze orientarea deciziilor; cercetătorilor — informațiile asupra rezultatelor obținute în alte domenii de activitate; arhitecților — amănunțele cele mai noi despre materialele și proiectele disponibile; medicilor — istoricul și simptomatologia cazurilor și pacienților; juriștilor — precedentele; piloților — planurile de zbor. Lista este nesfîrșită, fără capăt, deoarece descoperim noi sarcini pentru computere și le dezvoltăm pentru a le îndeplini.

Iar concluzia autorilor dicționarului ni se pare de asemenea de reținut.

«Noi am încercat să explicăm conceptul de computere. Dar nici unul dintre procese și sistemele lor de analiză și informație nu poate fi realizat fără controlul omului asupra acestei atît de puternice unelte».

Parafrazîndu-l pe Neil Armstrong, cred că putem socoti aceste dicționare ale computerelor un mic pas pentru prezent, un salt gigantic spre viitor.

Cristian POPIȘTEANU

Vor constitui moravurile un obstacol în calea integrării nordice? După cum reiese dintr-o serie de recente luări de atitudine ale unor politicieni și juriști nordici, întrebarea nu-i lipsită de teme. Unii preconizează, pentru început, proiecte de «unificare» a legislației, mai precis, un cod civil și penal comun. Dar, ab initio, a reieșit că aceasta prezintă dificultăți serioase. De pildă, pe planul dreptului familiei, unde adincile deosebiri de moravuri de la o țară la alta generează instituții juridice și soluții de perspectivă foarte variate. Astfel, Danemarca și Suedia, cunoscute pentru moravurile liberaliste în materie de căsătorie, sînt opuse Finlandei și Norvegiei, care ar dori să frîneze o evoluție morală care li se pare nefirească și dăunătoare. La Reykjavik, în timpul dezbaterilor sesiunii Consiliului nordic, deputatul finlandez G. Ehrnrooth a formulat o vehementă filipică la adresa reformelor preconizate în materie de căsătorie și divorț în Suedia și Danemarca. «Dacă guvernul de la Stockholm — a spus el — urmează recomandările comisiei pe care a însărcinat-o să pregătească această reformă, divorțul va deveni o simplă formalitate; or, în Finlanda, noi

n-am putea admite niciodată un gen de legislație care să ajungă pînă și la divorț prin corespondență». Și nu e singurul exemplu. Danemarca, fără a-și consulta partenerii, a renunțat la orice control privind producția oricărui gen de pornografie; Suedia nu a mers chiar pînă la o autorizare formală, dar a făcut largi concesii. În schimb, Finlanda și Norvegia manifestă dezaprobare față de această tendință din cele două țări partenere; dovedind, între altele, interzicerea recentă în Norvegia a două filme daneze obscene (de altfel, unul după un roman norvegian prohibit).

Iată dar cum e greu de dat un răspuns la întrebarea de la începutul acestor rînduri. Un lucru este însă evident. Încercările de a împinge cooperarea economică, culturală, politică — normală și necesară între statele aceleiași regiuni — dincolo de resorturile sale firești, de a se realiza «integrări» de tot felul prin nesocotirea particularităților fiecărei țări — subordonîndu-le unor instituții și organe supra-naționale — nu sînt de natură să «armonizeze» interesele, ci dimpotrivă, să încâlcească ghemul contradicțiilor.

I. FÎNTINARU

Aspect de la solemnitatea începerii lucrărilor la podul suspendat peste strîmtura Bosfor, care va lega Europa de Asia (64 m deasupra nivelului mării, 1 560 m lungime și 33 m lățime), ceremonie la care a luat parte președintele Republicii Turcia, Cevdet Sunay.

BOOM-UL RESURSELOR... ACAPARATE

Del mai recent rol de vedetă la Bursa teriilor prime din Londra, ca și la cea de Sydney, îl joacă acțiunile Poseidon. În luna iunie a acestui an, acțiunile au ajuns în valoare de 8 șilingi, în urmă cu patru luni, valoarea era de 100 lire. Un salt aproape la fel de spectaculos l-au înregistrat acțiunile societății «Asminex» — «o mică companie care a intrat la bursa londoneză cu numai șapte săptămîni în urmă» — cum o prezenta de îndată ziarul «International Herald Tribune». Această creștere a cursului acțiunilor celor două societăți reflectă ceea ce se numește «febra nichelului australian». Importanțele descoperite de minereu de nichel în Munții Winterale geologilor de la Poseidon și cele din Munții Venn — la circa 70 mile depărite de cele de la Windarra ale cercetătorilor companiei Tasminex, vin să se adăugeze importanțelor resurse de nichel din continentul australian, aflate deja în exploatare (societatea Western Mining exploatează zăcămintele de la Kamda propunîndu-și pentru 1970 o producție de 1 milion tone minereu — respectiv 30 000 tone metal). Dar resursele naționale ale Australiei nu se rezumă la nichel. În ultimul timp au fost făcute importante descoperiri petroliere — care îi vor permite să-și acopere în scurt timp necesitățile interne — și, cum se exprima «Le Monde», «juducînd după ritmul în care se desfășoară lucrurile, Australia va deveni în cel mai mare exportator de bogății minerale de bază ca minereu de fier, cărbune, aluminiu; posibil și cupru și nichel».

Numai că acest «boom» al resurselor minerale de pe continentul cangurilor este însoțit de un altul — constatată cu neliniște de opinia publică australiană — și anume că Australia «a devenit un paradis al marilor investitori, care realizează aici beneficiile cele mai ridicate» (Le Monde). Drept care în țară se face tot mai auzit avertismentul: «Australia este pe punctul de a deveni o vacă de mulș a străinătății; noi risipim potențialul nostru de viitor». Iată, de pildă, situația aluminiului australian. Compania «American Metal Climax» a obținut o concesie de exploatare a zăcămintului de bauxită descoperit în 1965 în platoul Mitchell, ale cărui rezerve sînt apreciate la 200 milioane tone; la Kwinana, în apropiere de Perth, se află deja implantată puternica companie nord-americană Alcoa. Iar fabulosul zăcămint de fier «Ia zi» de la Mount-Newman, ale cărui rezerve constatate sînt de 345 milioane tone — iar cele probabile de 1 miliard tone — este exploatat de cinci societăți reprezentînd interese americane, japoneze, britanice și... australiene. Ș.a.m.d.

O imagine mai completă o oferă însă un raport dat publicității recent, la Canberra, de Oficiul național de statistică al Australiei, în care se menționează cum capitalul străin deține controlul în proporție de 87,8% în industria de automobile a țării, de 83,6% la industria metalelor neferoase și laminatelor, de 81,6% în prelucrarea petrolului, de 78% în industria chimică, de 76,3% în industria farmaceutică și cosmetică etc.

I. CIOARĂ

ARHIVĂ-FOTO

PERFORMANȚE SPORTIVE ROMÂNEȘTI

Performanțe prestigioase, de neuitat, au realizat bobarii români încă în urmă cu decenii. Un comunicat dat de organizatorii întrecerilor internaționale de sporturi de iarnă de la Schreiberhau și publicat de toate marile ziare ale lumii anunța, la 19 februarie 1933: «După două zile de luptă extrem de dură, românii au cucerit campionatul mondial la proba de bob două persoane. Ofițerii de aviație Papană și Hubert, o echipă relativ necunoscută în Germania, au surprins prin stilul și uimitoarea precizie a mersului, înscrind un nou record al partiei. Cei doi sportivi, pe care-i vedem la bordul bobului «RUMĂNIEN 1» — locotenentul Papană la cîrmă și căpitanul Hubert la frînă — cîștigau astfel, în numele țării pe care o reprezentau, primul titlu mondial la această disciplină sportivă. Un an mai tîrziu — la 5 februarie 1934 — o altă echipă românească, concurînd la Engelberg, în Elveția, cîștigă a doua oară campionatul mondial la bob. Laureții sînt: inginerul Frim și Vasile Dumitrescu. Cu câteva zile mai înainte (la 26 ianuarie 1934) echipajul căpitan Anghelescu și căpitan Gribincea se clasase pe locul doi la întrecerea internațională de bob de la Garmisch-Partenkirchen».

Ion MUNTEANU

cooperativa „unirea” turda

str. Castanilor
nr. 8-10

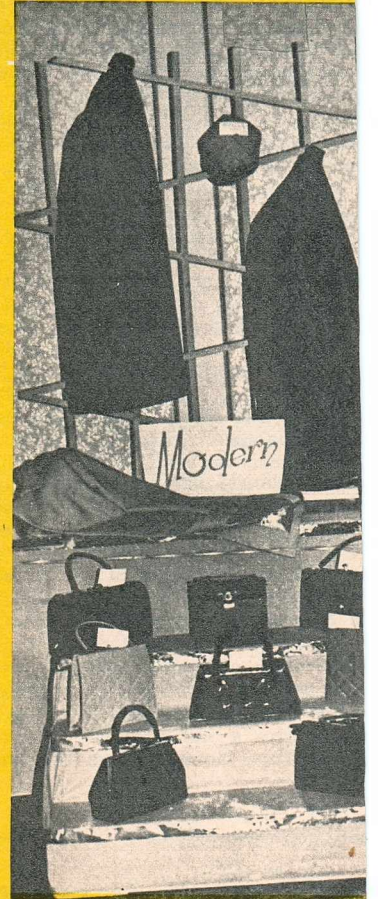
„BITTER”

COMBINATUL INDUSTRIEI ALIMENTARE-SIBIU

vă prezintă două produse de prestigiu:

- băutura, plăcută la gust, aromată, reconfortantă «BITTER»
- deliciosul cozonac «PANETTONE»

„PANETTONE”

EXECUTĂ ȘI LIVREAZĂ:

- pălării de paie și talaj
- articole de marochinărie
- confecții pentru bărbați, femei și copii
- încălțăminte de toate tipurile
- lenjerie pentru bărbați și femei
- saltele și plăpumi
- articole de tricotaje, blănărie și altele

**ADRESAȚI-VĂ CU ÎNCREDERE
TUTUROR UNITĂȚILOR DE DESERVIRE
DIN CADRUL COOPERATIVEI «UNIREA»-TURDA,
ASIGURÎNDU-VĂ SERVICII
ȘI PRODUSE DE CALITATE.**

Prezentat de:

carte

● În colecția Lyceum a apărut, în două volume, o culegere de studii literare de Nicolae Iorga. În primul volum sumarul cuprinde scriitorii români, în cel de-al doilea sint prezentări o seamă de scriitori străini. Ediția e întocmită de biograful, bibliograful și cercetătorul devot al marelui nostru cărturar, Barbu Theodorescu, care semnează și «studiu introductiv» (Editura tineretului).

● Ioan Dan: *Locatarii din strada ecioarei* (povestiri umoristice). Un debut editorial de bun augur. Autorul vădește un cert simț al observației. Fără a fi patriarhală, atmosfera schițelor și a navelor a unui bonom care-și privește roii cu umoare blajină. Stilul e lar, parcimonios cu necesitate (Editura Mihai Eminescu).

● A.E. Baconsky: *Meridiane*. Volumul închide între copertele ale exegezele avizate și frumos crise asupra unor scriitori de eamă ai literaturii universale. Carrea — de circa 600 de pagini — rezează «ediția completă» a unor exte publicate în volumele anterioro. «Poeți și poezii» și «Meridiane», acum revăzute. De asemenea, în ediția de față aflăm și o serie de eseuri inedite (Editura pentru literatură).

● Alarico Cassè e o tânără scriitoare italiană, pe numele său adevărat Giuseppina Delle Cese. Deutează mai mult decît mulțumitor cu o culegere de schițe și nuvele: *Șoarecele Chuchundra*. De citeva zile, cartea — purtînd același titlu — a apărut în librăriile noastre. Recomandăm lectura acestor proze pentru discreta lor umanitate, pentru proșpețimea lor, mai ales pentru că acestea se bucură de o remarcabilă traducere semnată de Ileana Vasilescu-Someșan (Editura pentru literatură universală).

● Poate că ultimul număr (9) al revistei *Secolul 20* constituie una dintre cele mai interesante apariții ale acestei publicații. Proaspătul laureat al Premiului Nobel, Samuel Beckett, e prezent cu o suită de proze și două piese de teatru: *Nathalie Sarrate*, cu o piesă intr-un act, *Tăcerea și minciuna*: poetul american Wallace Stevens, cu un mănunchi de poeme; criticul și eseistul George Steiner, cu *Tăcerea și poetul...*. Cîteva poezii de Ion Barbu sînt traduse în franceză, printre care și *După melci*, urmat de *Mărturie despre geneza poemului* de Gerda Barbilian. Prin densul său eseu Fellini la răsăcirea exotismelor, Dan Hăulică ne intensifică interesul de a vedea filmul acestuia: *Satyricon*...

cinema

● *Te iubesc, te iubesc*. Adîncurile memoriei, refuzul ei de a răspunde solicitărilor noastre, marea taină a timpului — cîteva dintre obsesiile prestigiosului cineast Alain Resnais («*Hiroshima, dragostea mea*», «*Anul trecut la Marienbad*») — revin și în acest film, fără a mai avea însă puterea de convingere și sinceritate structurală a creațiilor sale anterioro. Interpreți: Claude Rich, Olga Georges-Picot.

● *Căsătorie prin mica publicitate*. Timiditatea masculină, subiect de haz și prilej pentru cineastul Frantisek Filip («*Studiourile Barrandov*») să-și dovedească o oarecare aderență cu lumea comicului. În rolurile principale: Pavel Landovsky, Stella Zazvokova, Regina Razlova, Jaroslav Satoranski.

● *Explozie în muni*. Eroismul anilor hotărîtori pentru destinul unui popor, în viziunea regizorului iugoslav Hajrudin Kravac («*Studioul Bosna-Film*). În distribuție: Bata Jivojinovic, Slobodan Perovic, Boris Dvornik, Sibina Mijatovic, Igor Galo.

Anna Karina

Sidney Poitier

● *Noapte cu ceață*. Film poliștiț ce nu izbuteste să se ridice nici măcar cu un cap deasupra mediocrității. Regia — Helmut Hitzschke (R.D.G.). Interpreți: Peter Borgelt, Gunter Schoss, Hanno Hasse, Inge Keller, Gisela Büttner.

● Din premierele făgăduite pentru luna martie, reținem: *Doi bărbați pentru o moarte* (regia — Gheorghe Naghy), *Splendoare în iarbă* (regia — Elia Kazan), *Elvira Madigan* (regia — Bo Widerberg), *Fuga buieștrasului* (regia — Serghei Urusevski), *Domnișoara doctor* (regia — Alberto Lattuada), *Moll Flanders* (regia — Terence Young), și *Vrabia este o pasăre* (regia — György Hintsch).

● Mari actori, mari vedete pe ecranele noastre: Spencer Tracy, Katharine Hepburn, Sidney Poitier (Ghici, cine vine la cină?), Ingrid Bergman, Yves Montand, Anthony Perkins (Vă place Brahms?), Anna Karina, Liselotte Pulver (Călugărița), James Stewart (Dragă Brigitte), Claude Rich (Te iubesc, te iubesc).

● Cinematea prezintă în zilele acestea o selecție din filmele cineaștilor maghiari. Trei dintre ele sînt creații foarte recente, ce merită cu prisosință să ne rețină atenția: *Bolile copilăriei* (de Ferenc Kardos și Janos Rozsa), *Teritoriul interzis* (de Pal Gabor) și *Fata* (de Martha Meszaros, soția lui Miklos Jancso).

disc

● Romanța continuă să-și exercite atracția, captînd în sfera sentimentalismului ei (zice-se desueto) pînă și pe cele mai neașteptate personalități artistice din viața muzicală. Printre cele din urmă victime se poate număra și Nicolae Florei, cunoscutul solist de operă, o voce cultivată, înzestrată cu autentice valențe dramatico-lirice. Ascultăți așadar: «Pe sub fereastră curge-un riu», «În rariștea de lângă vii», «Pe umeri pletele-i curg riu» și veți regreta că discui-i prea mic (EPC-10 072).

● Maria Haiduc este una din solistele îndrăgite ale emisiunilor RTV, precum și vedeta multor discuri «Electrodisc». Știe nu numai să cînte, ci și să-și aleagă repertoriul cu osebîtă pricepere artistică, cum ar fi de pildă cîntecul (cu valoare de unicat): «Badișor, mustață neagră» sau «Alunții

cu frunza-n Criș». O acompaniază George Vancu, la pupiturul Orchestrei de muzică populară a RTV, și George Mișin Vărieșescu, în fruntea formației orădene (EPC-10 068).

● Printre nenumăratele și dăruite soliste de muzică populară românească se poate înscrie cu binemeritată mîndrie și numele Anei Ispas. În undele largului fluxiu al cîntecului nostru se revarsă, distinct, și piraiele cristaline ale urilurilor acestei cîntărețe. «Măi lonele, piule», «Mult mi-a fost pe lume drag» și «De cine mi-e dor și sete» nu sînt niște cîntări oareșcare, ci adevărate imnuri închinare dragostei (EPC-10 089).

muzică

● Programul concertului săptămînal al Filarmonicii, structurat pentru felurite gusturi muzicale, cuprinde: «Sase portrete», una din lucrările polifonice lăsate de Mihail Andricu și nevalorificate pînă acum; Simfonia nr. 39 (Mibemol — K.V. 543) de W.A. Mozart; Concertul pentru pian și orchestră nr. 3 (mai rar cîntat în sările noastre de concert), solistă Ildyl Biret din Turcia; Uvertura «Carnavalul» de Dvorak. Dirijează Teodor Costin (28 februarie, Ateneu).

● Numele lui Edvard Grieg îl întîlnim destul de rar pe afișele concertelor. Ne bucurăm că violonistul Mihai Constantinescu și pianistul Alexandru Demetriadiș-au alcătuit programul unui «Concert de sonate» din trei asemenea lucrări ale marelui compozitor norvegian (3 martie, sala mică a Palatului).

● Săptămîna muzicală sub semnul cîntecului contemporan: CONCURSUL ȘI FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE MUZICĂ UȘOARĂ-BRAȘOV — ROMÂNIA — 3-8 MARTIE 1970. Cele două ediții anterioare ale «Cerbului de aur» i-au adus prestigiu. Este obligatoriu pentru cea de-a treia ediție să-l menționăm. În lumea muzicii ușoare prestigiuul se dobîndește greu și se pierde ușor.

teatru

Leopoldina Bălănuță

● Dificilă și complexa sarcină artistică de a reda viața scenică personalității lui Eminescu și-a asumat-o scriitoarea Eugenia Buiușoceanu și Teatrul «Ion Creangă». Piesa Eminescu și Veronica, montată de Marietta Sadova, evocă crîmpeie din biografia «Lucafarului», avînd în rolurile titulare pe Florin Piersic (actor cu mari disponibilități pentru roluri de compoziție) și Leopoldina Bălănuță (care a dat sensibilitate și undă dramatică rolului Veronicăi). Alături de Ion Lucian (schiță precisă de portret) mai apar Marcel Gîngușcu, Cicerone Ionescu, Magda Popovici, Elvira Postolache. Poetic, de efect, decorul semnat de Elena Veakis-Părășcanu.

● *Noaptea în tirgul vechi*, poemul dramatic al lui I.L. Perș (unul din mieciourii literaturii idis și totodată primul ei simbolist), a

văzut lumina rampei la Teatrul evreiesc. Poemul, straniu, amestec de poezie simbolistă și satiră grotescă, a fost adaptat scenic și montat de Iso Schapira, cu bogate mijloace de expresie scenică (coregrafia Trixi Checais — muzica H. Schwartzmann). Interessant, decorurile marchează... redebitul lui M.H. Maxy. În distribuție se află cuprinși aproape toți membrii colectivului.

● Estrada la drum... Teatrul de revistă «C. Tănase», în turneu la München, cu un spectacol de mare montare — *Super show from Bucharest*. De asemenea, un colectiv cuprînd «veterani» (ca N. Kanner, Mia Braia, Malagamba), actori ca Liliana Tomescu, balerini ca Victor Vlase și Maria Mitrache pleacă în Israel. Umor și cîntec, românesc peste hotare!

● O relevabilă activitate creatoare depune tîndra regizoare Nicoleta Toia. Recent, ea a prezentat la Teatrul de stat din Oradea spectacolul *Casa cu două intrări de Calderon*. În distribuție: Ion Abrudan, Ion Miunea, Gina Nicolae, Elisabeta Jar ș.a. Scenografia: Tatiana Uleu.

plastică

● Pictura lui Henry Mavrodin se află la confluența dintre supra-realism (spre care tinde prin gîndirea duală logico-magică) și gustul pentru montajul scenic al artei clasice. Mavrodin nu inventariază cosmam sau situații terifiante, ci «modeluri interioare» ale căror zone de revelare sînt cele ale meditației existențiale. Catalogul de obiecte-simbol e limitat și doar în «Tentații» ele primează ca factor unificator. Ceea ce dă forță picturii lui Mavrodin e figurația umană, intensitatea ei expresivă și stranie, de o frumusețe goyescă («Marii pitici»), ancorată într-un climat de neliniște potențială (Apollo).

● Lia Szasz — pictură. Evoluînd spre o pictură a ambiguităților formale, pictoriața mai are nostalgia realului. Pendulînd între evocare și deplină autonomie a gestului, spre libertăți formale, contururile se sting, culoarea își aragă drepturile ei naturale, și o dată jocul început, mecanisme spontaneității se dezlanțuie violent, pînză intrî în stăpînirea tonurilor pure și sonore, depășind barierele echivalențelor. Imaginea a devenit culoare (Apollo).

● Harry Guttmann își continuă perseverent investigațiile sale în lumea fascinată a formelor. Imaginea e analitică, ordonată cu luciditate, superbă în glacialitatea ei. Modulațiile în alb și negru demonstrează încă o dată o tehnică remarcabilă (Apollo).

● Gabriela Manole-Adoc — 9 sculpturi în bronz, lemn și metal. Dacă torsurile sînt repetări și exerciții asupra unor forme devenite clasice, cele cîteva lucrări în metal, dar mai ales «Pestii» și «Corăbiile», demonstrează o reală putere de invenție (Apollo).

● Remarcată cu cîteva ani în urmă la manifestările artiștilor amatori, Duda Voivozeanu propunea o viziune existențială de obediență suprarealistă, cu un accent de descriere anatomică al căru subiect era erosul. Actuala expoziție e repetarea acelorași viziuni, fără o evoluție perceptibilă, cu toate că domeniul presupune nelimitate posibilități de investigație (Muzeul Zambaccian).

televiziune

Doamne, cum mai trece vremea! Ca ieri ne tot frîntimam dacă da sau ba cerbiu de la Brașov au fost distribuiți ca lumea. Și iată-ne din nou mobilizați, seară de seară, în fața televizorului, con-

sumînd o dată cu cafelele conținere întregi de muzică ușoară... Spun bătrîni că ce-i prea mult, strică. Bătrîni, ce să le faci! Cerbiu brașoveni desfid asemenea prejudecăți și ne poftesc să videoaudiem, începînd de marți pînă duminică, a treia ediție a minunilor ritmate, sincopate și cu cervice... Dacă la toate acestea mai adăugăm transmisiile zilnice de la Campionatul mondial de hochei, grupa B, pentru «alte recomandări» ce mai rămîne?

DUMINICĂ: Coexistență pasnică în lumea sunetelor. În vom ascultă și pe Temistocle Popa, dar deocamdată să ascultăm Simfonia a V-a de Ceaikovski în execuția Filarmonicii din Tokyo dirijate de Mircea Basarab (11.15) ● Episodul II din serialul *Concertul speranțelor*, cu Doina Spătaru, Lili Bulaesi, Nicolae Suciu, Eugen Mentzel ș.a. (20.15) ● Un Medalion închinat lui D.G. Kiriac, inimos citior al muzicii corale românești (20.00) ● Filmul «Arena circului» — producție a studiourilor din R.P.D. Coreeană (20.35).

LUNI: Sumarul emisiunii Actualități muzicale — divers ca de obicei (21.55) ● În schimb, Scena se rezumă la un singur subiect, e adevărat însă că vast și pasionant: reportajul monografic «Teatrul Lucia Sturza-Bulandra» (22.35).

MARTI: Manase Radnev și George Pascaru (imaginea) au realizat la Moscova o peliculă cu prilejul unei întîlniri cu celebrul scriitor Konstantin Simonov. O putem vedea în emisiunea *Itinerar sovietic* (19.20).

MIERCURI: Zaharia Stancu, George Macovescu, Marin Preda, Titus Popovici — despre EVENIMENTELE DIN FEBRUARIE-MARTIE 1945 ÎN LITERATURĂ (19.20).

JOI: Reținem din sumarul populei emisiuni a lui Sorin Stati *Mult e dulce și frumoasă...*, subiectul «Automatismes verbale», ilustrat cu fragmente din piesa «Opinia publică» de Aurel Barangă (18.05).

VINERI: Cu ajutorul documentelor și al narațiunilor unor martori oculari — o evocare a MARI-LOR BĂȚĂLI PENTRU CUCERIREA PUTERII ÎN FEBRUARIE-MARTIE 1945 (18.00) ● Buni interpreți ai folclorului, Maria Cornescu, Iacob și Ion Lăceanu ne oferă, sub titlul de *Miniaturi folclorice*, o «Rapsodie oltenescă» (19.40).

Lili Bulaesi

pronosport

Pronosticul antrenorului TITUS OZON pentru concursul Pronosport nr. 9, etapa din 1 martie 1970

I. Bologna—Milan	x
II. Brescia—Palermo	1
III. Cagliari—Napoli	1
IV. Inter—Juventus	x
V. Lazio—Roma	2
VI. Sampdoria—Bari	x
VII. Torino—Fiorentina	2
VIII. Verona—Lanerosi	1
IX. Catania—Ternana	x
X. Foggia—Monza	1
XI. Livorno—Atalanta	x
XII. Mantova—Reggina	1
XIII. Varese—Modena	1

FLACĂRA-ALBUM

SENTA BERGER, frumoasa dar nefericita parteneră de afaceri a lui Matt Helm (Stăpin pe situație).

Foto: RANK ORGANISATION

